

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 61

Ple del Parlament

Sessió 33, primera reunió, dimecres 5 d'abril de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre el desplegament de la Llei 4/2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial 310-00204/11	4
Pregunta al Govern sobre el viatge empresarial a la Xina 310-00205/11	6
Pregunta al Govern sobre el Registre de parelles estables 310-00206/11	7
Pregunta al Govern sobre les actuacions en matèria de feminismes 310-00207/11	8
Pregunta al Govern sobre el Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona 310-00200/11	10
Pregunta al Govern sobre la violència a l'espai públic 310-00202/11	11
Pregunta al Govern sobre els treballadors públics 310-00203/11	13
Pregunta al Govern sobre els acords amb la funció pública 310-00208/11	14
Pregunta al Govern sobre els suports parlamentaris per a aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2018 310-00201/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre la fixació de la data i la pregunta del referèndum 317-00138/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre els advertiments del Tribunal Constitucional amb relació al referèndum i les partides dels pressupostos de la Generalitat per al 2017 que s'hi ha destinat 317-00136/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions que pensa fer per rescabalar el Palau de la Música de l'espoliació soferta pels imports que es van desviar cap a Convergència Democràtica de Catalunya 317-00139/11	21

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar la liquidació i el desmantellament del Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona i garantir-ne el futur	23
317-00135/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern per als propers mesos	25
317-00134/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels seus viatges als Estats Units d'Amèrica i a Bolonya	26
317-00137/11	
Declaració del Parlament de Catalunya de condol per les víctimes de les inundacions a Mocoa (Colòmbia)	28
401-00023/11	
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	
Proposició de llei de mesures urgents per a la prevenció i tractament de les situacions de maltractament de menors en l'àmbit educatiu (debat de totalitat)	29
202-00030/11	
Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral	44
300-00148/11	
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016	51
360-00020/11	
Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica	75
260-00002/11	
Declaració del Parlament de Catalunya sobre el respecte del dret internacional i europeu al Sàhara Occidental	89
401-00024/11	
Interpel·lació al Govern sobre la pobresa femenina	90
300-00151/11	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 33.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Proposició de llei de mesures urgents per a la prevenció i tractament de les situacions de maltractament de menors en l'àmbit educatiu (tram. 202-00030/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 140, 14).
4. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016 (tram. 360-00020/11). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 327, 41).
5. Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica (tram. 260-00002/11). Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica.
6. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral (tram. 300-00148/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre llengua i poder (tram. 300-00149/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona (tram. 300-00150/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la pobresa femenina (tram. 300-00151/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació actual i les perspectives de futur de l'economia catalana (tram. 300-00153/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (tram. 300-00152/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el grau d'inversió en infraestructures a Catalunya del Govern espanyol (tram. 300-00154/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les inversions en infraestructures (tram. 300-00155/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nomenament del nou director de TV3 (tram. 302-00134/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la saturació dels recursos sanitaris i l'impacte en l'accessibilitat (tram. 302-00131/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació infantil (tram. 302-00129/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés universal a l'educació infantil (tram. 302-00130/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despoblació a les zones rurals (tram. 302-00132/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis socials relacionats amb el trastorn de l'espectre autista (tram. 302-00133/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mercantilització de la vida i dels béns i els serveis comuns (tram. 302-00135/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió, molt bon dia a totes i tots.

Abans d'iniciar la sessió, els informo que després de la sessió de control, es farà un minut de silenci i es llegirà una declaració institucional amb motiu de les inundacions a Mocoa, Colòmbia.

Així mateix, els recordo que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, la diputada Marta Ribas ha delegat el seu vot en el portaveu del seu grup parlamentari, el senyor Joan Coscubiela.

També els informo que, atesa la sol·licitud presentada pel Govern, i de conformitat amb el que estableix l'article 81.2 del Reglament, ens han proposat l'alteració en l'ordenació de les preguntes orals, de tal manera que la primera pregunta del Govern, sobre els suports parlamentaris per aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2018, es pugui substanciar l'última de les preguntes orals; és a dir, després de la pregunta número 9. Es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració? (*Pausa.*)

Queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

La llista de les preguntes, a respondre oralment, està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de la Llei 4/2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial

310-00204/11

Pregunta al Govern sobre el desplegament de la Llei 4/2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial, formulada pel senyor Marc Solsona, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Solsona i Aixalà

Bé. Bon dia, gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, recentment, hem estat coneixedors que l'Estat ha adreçat al Govern de la Generalitat un comunicat en què qüestiona la constitucionalitat de deu dels divuit articles de la Llei 4/2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de persones que es troben en risc d'exclusió residencial. De fet, el comunicat qüestiona pràcticament tota la llei de dalt a baix. I així, doncs, aquest és el pas previ perquè, d'aquí a sis mesos com a màxim, l'Estat presenti un altre recurs d'inconstitucionalitat i la petició de suspensió, com ja va fer amb la Llei 24/2015, i amb moltes altres lleis catalanes i de recent actualitat.

La suspensió, doncs, d'una part dels articles d'aquesta Llei 24/2015, va ser un cop molt fort, perquè ens treia unes eines imprescindibles per afrontar la lluita contra l'emergència en l'habitatge i per ajudar a persones i famílies més vulnerables. Per això, el president Puigdemont va convocar dues cimeres d'habitatge, va encarregar al seu departament l'elaboració d'una nova llei que permetés superar aquest contratemps i que fos una llei que bàsicament fos de consens –i es va aconseguir– i jurídicament sòlida, i també es va aconseguir. I que tingués els mateixos efectes de protecció als més vulnerables, com ja teníem la 24/2015, suspesa.

La tramitació parlamentària també es va fer en temps rècord, i, tot i la urgència, creiem fermament que es va fer una bona llei i aquesta va ser aprovada per unanimitat per aquest Parlament.

Recordo, rellegint, el discurs d'un dels diputats ponents, del Partit Popular, que deia textualment el següent: «Nosaltres celebrem el text que avui se'ns presenta, el celebrem. Un text excepcional davant d'una situació excepcional.» I continuen dient: «I nosaltres estarem al costat del Govern sempre que vulgui prendre mesures per ajudar les persones que més ho necessiten.»

Bé. Van ser unes bones paraules i un desig, per descomptat, encomiable; però, com podem veure, ara, actualment, absolutament inútils, perquè ara ens trobem que el Govern espanyol vol recórrer la Llei 4/2016.

Honorable consellera, davant d'aquest nou atac del Govern de l'Estat, la meua pregunta és: com està el tema del desplegament d'aquesta llei i també, com valoren, vostè i el Govern, aquesta decisió del Govern del Partit Popular?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Solsona. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge
(Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Solsona, té raó quan diu que va ser un cop fort la supressió de la Llei 24/2015, un cop fort a la protecció de l'habitatge, i també és veritat que es va respondre ràpidament, per part del Govern i també per part d'aquesta cambra.

En aquest sentit, es va fer una bona feina, en un temps rècord. I, a més a més, doncs, vull agrair la feina feta per tots els grups parlamentaris. Tots hi vam posar de la nostra part. I vull dir..., i vull fer especial menció al que va dir, també un diputat del PP en aquesta cambra, deia: «Donem suport a aquesta llei, que ens dona eines per lluitar contra l'exclusió residencial sense trepitjar les competències d'altres.» Agraïm que això fos en boca d'un diputat del PP.

Lamentablement, però, el Govern del PP, com vostè deia, amb el suport de Ciutadans, veu, doncs, inconstitucional pràcticament la totalitat d'aquesta llei. I no és nou que el Govern espanyol es mostri insensible i, per tant, hi ha, doncs, una nul·la sensibilitat social, perquè, si no, vol dir que hi ha un problema de competències, i si fos de competències, el que hauria d'haver fet el Govern espanyol és legislar. Això no ho ha fet, i, per tant, ni fa ni deixa fer.

Parlarem, per tant, amb el Govern espanyol per salvar aquesta llei, però ho farem per defensar-la, no per canviar-la. Perquè sabem que aquesta és una llei de país, que hi hem treballat tots, conjuntament. Va haver-hi un grup de treball. Que, a més a més, és aprovada per la unanimitat d'aquest Parlament de Catalunya. Que és una llei constitucional. Així ho avala el Consell de Col·legis d'Advocats del país com el Col·legi d'Advocats de Barcelona. A més a més, és una llei necessària, perquè hi ha gent que té problemes amb l'habitatge i hi ha habitatges buits; i, per tant, en aquest sentit, cal treballar.

I que és una llei útil, perquè, en aquests moments, ens ha donat, ja, 284 real·lotjaments a persones, amb un lloguer social, per part de les entitats financeres. I, a més a més, ja tenim un centenar de mediacions que estan en marxa, amb les meses de mediació.

Per tant, també hem desplegat aquesta llei en un temps rècord: set sessions de formació a les quals han vingut més de 1.100 tècnics d'ajuntaments; hem fet totes les guies i els modelatges; hem fet les vuit comissions de mediació i, per tant, s'està treballant.

Escolti'm, la Constitució de l'Estat, de l'Estat espanyol, diu que aquest és un estat social, democràtic i de dret. I jo em permeto afirmar el següent: el concepte de democràtic, jo crec que podem dir que deixa molt a desitjar, en moltes ocasions. En el de dret i de justícia, estem veient, també, com es forcen les coses, i ho hem vist, recentment...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps...

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

...amb el judici del 9-N... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern sobre el viatge empresarial a la Xina.

Pregunta al Govern sobre el viatge empresarial a la Xina

310-00205/11

Formulada pel senyor Jordi Munell, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Honorable conseller, aquesta setmana passada és conegut que representants del Govern de Catalunya heu viatjat a la Xina i a Hong Kong acompanyats d'una delegació d'empreses catalanes. La Xina és un país dels principals jugadors en el món de l'economia; de fet, és la primera potència econòmica en termes de poder adquisitiu, el primer exportador del món i la segona economia mundial reconeguda.

La Xina està al mig del seu tretzè Pla quinquennal, 2016-2020. En aquest cas, el país aposta clarament per una obertura; una obertura estratègica basada a reforçar les seves interconnexions internacionals. En aquest sentit, amb un compromís, també, d'obrir-se al mercat lliure, a la inversió i amb una intenció d'expandir l'accés al mercat a inversors estrangers. La Xina vol obrir les seves portes. La Xina ha deixat de ser la fàbrica del món i amb aquest pla quinquennal, amb el suport del Fons Monetari Internacional, serà l'encarregat de consolidar la Xina com un país o una societat, que en diuen ells, «moderadament acomodada». Aposta per les infraestructures, per la innovació, per una indústria moderna, per la qualitat, per la innovació, l'eficiència i la sostenibilitat.

Per avançar tecnològicament i incrementar aquest *know-how* i la formació del seu capital humà, la Xina necessitarà, també, el suport de països estrangers. En aquest cas, aquest canvi de paradigmes obre, sens dubte, oportunitats a les empreses catalanes per consolidar aquesta seva presència, d'algunes que ja hi són, al seu país, però per, també, obrir a noves empreses i a nous mercats.

Així mateix, també, a la inversa, Catalunya ofereix avantatges competitius per aquelles empreses xineses que desitgin implantar-se a Europa, operar a Europa des del nostre país, buscant la nostra competitivitat.

Tenint en compte aquests escenaris de reptes i d'oportunitats i de potencialitats de Catalunya, honorable conseller, quina és la valoració que fa el Govern d'aquest recent viatge i aquesta missió empresarial que heu efectuat a la Xina?

La presidenta

Gràcies, senyor Munell. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor diputat. Doncs, la valoració la farem i esperarem d'aquí a uns mesos, quan es comencin a concretar aquelles accions que les quaranta empreses que ens van acompanyar en aquesta missió institucional i empresarial a la Xina..., quan hi comenci a haver concrecions de tots els contactes que han fet; però li anuncio, ja, que la valoració ha de ser extremadament positiva.

Miri, hem anat a la Xina. La Xina, com vostè ha dit, és un gran mercat, un gran mercat potencial per a les nostres empreses. Hi hem anat acompanyats de quaranta empresaris i de quaranta empreses dels sectors més dinàmics de la nostra economia: del sector biofarmacèutic, del sector de l'alimentació i de les begudes, del sector de l'automoció i del sector, també, turístic.

S'han mantingut més de sis-centes reunions bilaterals i contactes amb empreses, amb grups compradors i amb administracions. Ens emportem un bon grapat d'acords amb, per exemple, la Cambra de Comerç de Xangai, l'Ajuntament de Xangai, amb la província de Jiangsu, que la província de Jiangsu té més de 80 milions de persones, doncs, hem fet quatre grups de treball en matèria de transferència tecnològica, en matèria de recerca, en matèria d'inversions a l'exterior i en matèria de cooperació cultural, i també les empreses, algunes d'elles, han tornat ja amb contractes a les mans, signats.

I miri..., i venim també amb, signats, compromisos d'inversió al nostre país. Un d'important: tenim una factoria, Thunder Power, una factoria de Hong Kong que està disposada a invertir en el nostre país. I com ho faran? Doncs crearà, a finals d'aquest any i l'any que ve, un centre de recerca i desenvolupament amb més de dos-cents enginyers per tot el món, per desenvolupar nous models de cotxe elèctric. Ho crearà aquí, a

Catalunya, al nostre país. I, quan hagi llançat el cotxe elèctric a la Xina, a principis de l'any 19, construirà una factoria, també a Catalunya, per produir aquest mateix cotxe elèctric a tot Europa, que pot, pel cap baix, donar feina a mil persones catalanes. I pot donar feina a molta part de la indústria de l'automoció de Catalunya.

Per això serveixen les missions, per això és important que, des del Govern es doni suport a totes les missions empresarials, i això és el que continuarem fent al llarg de l'any i al llarg de tots els temps, promocionant l'economia catalana a l'exterior.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el Registre de parelles estables

310-00206/11

Pregunta al Govern sobre el Registre de parelles de fet, formulada pel senyor Jordi Orobitg, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats..., conseller Mundó, aquesta setmana hem tingut coneixement del compliment, per part del Departament de Justícia, d'un nou objectiu del pla de govern de l'onzena legislatura, com és l'entrada en funcionament del Registre de parelles estables o de fet de Catalunya.

Aquesta entrada en funcionament esdevé, també, en compliment dels acords parlamentaris, en el seu dia assolits al respecte; i, en fonament als mateixos i a la legítima exigència del seu compliment, cal remarcar, en primer lloc, el compliment de l'obligació contraïda pel Govern, així com que el resultat d'aquest treball d'articulació del registre, necessàriament complex i llarg, és que Catalunya compta, a dia d'avui, amb un registre únic de parelles estables, públic i gratuït.

I entenc, o ho entén aquest grup parlamentari, que cal fer un especial èmfasi en aquestes característiques. En primer lloc, el caràcter únic del registre, per la seva intenció d'integrar la totalitat dels assentaments corresponents a les parelles estables constituïdes i que es constituïran a Catalunya. En segon lloc, el caràcter públic del registre, en tant que la seva íntegra gestió depèn del Departament de Justícia, sense la intervenció de cap altre operador jurídic. I, en tercer i darrer lloc, el caràcter gratuït del registre, en tant que el registre de parella no està sotmès a cap mena de taxa.

Més enllà d'aquestes característiques, es garanteix l'accés dels ciutadans a aquest registre únic, presencialment a qualsevol de les delegacions territorials del Govern, així com també, de manera telemàtica, mitjançant certificat electrònic. El fet que el nostre Codi civil, més concretament, el Llibre segon, equipari les unions estables al matrimoni, fa que l'entrada en funcionament del Registre de parelles estables de Catalunya tingui evidents i transcendents efectes jurídics per als ciutadans del nostre país. Com ara, a títol d'exemple, poder cobrar la pensió de viduitat en cas que un dels membres de la parella mori.

D'altra banda, és evident que, a més de garantir els drets dels ciutadans que opten per aquest model de convivència, cal, per raó d'interès públic, garantir la seguretat jurídica i lluitar contra el frau que en algunes ocasions s'han detectat en aquests registres, entre ells, els municipals. A dia d'avui, són aproximadament trenta els municipis del nostre país que compten amb un registre municipal, i essent que, en els darrers temps, més de vint han tancat o han deixat de prestar el servei, precisament, per raons d'interès públic.

Entenem, doncs, que és també d'interès dels municipis que compten amb registres com dels ciutadans que al seu dia hi van registrar la parella que havien constituït, saber les circumstàncies que els comportarà l'entrada en funcionament d'aquest registre de la Generalitat.

I és en funció de totes aquestes circumstàncies que es interès d'aquest grup saber quin és el capteniment del Govern en relació amb el Registre de parelles estables, i quin serà l'afectació dels registres de parelles municipals per raó de l'entrada en funcionament del registre de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Orobitg. Respon el senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Bon dia. Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, efectivament, aquest era un deure pendent que tenia el Govern, de posar en marxa el Registre de parelles de fet, per donar també forma completa a una realitat, que és que les parelles estables a Catalunya, d'acord amb la legislació civil, s'equiparen al matrimoni en tots els efectes que regula la legislació civil: en allò que afecta els fills, en allò que afecta les successions, les herències, i també en els efectes de la separació.

Es cert, però, que en l'àmbit de la legislació estatal hi ha algunes diferències, que no equipara les parelles, i una d'elles és en l'accés a la pensió de viduitat. En aquest cas, una recent modificació de la Llei de la seguretat social estableix com a requisit la inscripció d'aquestes parelles estables en un registre públic. I és per això que era important poder disposar d'una eina que estigués al servei del conjunt de ciutadans de Catalunya, no només d'aquells ciutadans en què el seu ajuntament, amb els problemes que vostè ha apuntat i més tard m'hi referiré, l'hagués creat.

El Registre de parelles estables es podrà utilitzar de forma presencial a les delegacions de Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i Tortosa, i també telemàticament.

I aprofito per dir que en aquests dos dies de funcionament del registre ja hi ha hagut pràcticament cent sol·licituds d'inscripció i més de dues-centes consultes. Per tant, és evident que és una d'aquelles qüestions que interessa la gent i que el Govern no deixa de fer dia a dia.

Amb relació als ajuntaments, és cert que s'havien detectat algunes situacions d'irregularitat, situacions de duplicitats. Era una situació estranya, que no tots els ajuntaments demanessin exactament la mateixa documentació per inscriure aquestes parelles, i és per això que molts ajuntaments –Barcelona, l'Hospitalet, Badalona, Cornellà, Rubí, Mataró, i molts d'altres– havien optat per deixar de prestar aquest servei.

Per tant, ara, amb aquest Registre de parelles estables únic per a tot Catalunya, els ajuntaments queden, si volen, alliberats d'aquesta responsabilitat, donem més seguretat jurídica al conjunt dels ciutadans que s'hi vulguin inscriure i assegurem que els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, puguin inscriure's a aquest registre de forma fàcil, de forma còmoda.

Per tant, creiem que estem donant un servei que la majoria de ciutadans de Catalunya reclamava, i, per tant, el que ens tocava era fer-ho fàcil, i així ho hem fet.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions en matèria de feminismes

310-00207/11

Pregunta al Govern sobre les actuacions en matèria de feminismes, formulada per la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Consellera, en el passat Ple del 26 de gener s'aprovà la Moció de feminismes que presentàvem des de la CUP - Crida Constituent. No és només amb relació a aquesta moció i el seu grau de compliment o de no compliment que valorem l'acció del Govern en matèria d'igualtat. De fet, la nostra inquietud al voltant del paper de l'ICD fa mesos que hi és, i no és només una qüestió de la CUP; les queixes entorn del paper de l'institut i de les polítiques de la conselleria comencen a ser preocupants.

Creu la consellera que s'està fent tot allò que caldria per implementar les polítiques que el país necessita i que els moviments feministes reclamen?

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, doncs, sí, crec que estem fent tot el que està en les nostres mans, sent conscients de les enormes dificultats per revertir una realitat que és del tot estructural. Si alguna cosa ens ha deixat aquest segle llarg de feminismes és la constatació que no podem donar per assolida cap de les conquestes en

matèria d'igualtat, que és la desigualtat el que està en l'origen de totes les discriminacions i de totes les violències que s'exerceixen envers les dones, així com que una cosa és la igualtat legal i l'altra és la igualtat efectiva.

Per això des del Departament de la Presidència, des del conjunt del Govern i des de l'Institut Català de les Dones treballem intensament per tal de donar compliment, per tal de desplegar la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones, i evidentment també per donar compliment als punts de la moció a la que vostè feia referència, que tot just fa dos mesos va aprovar el Ple d'aquest Parlament, en la línia precisament del desplegament de la llei, de molts dels seus instruments, i amb la detecció dels punts febles que, evidentment, existeixen; i per això encarreguem estudis, per això encarreguem informes i per això treballem amb unes conclusions que ens permetin reforçar tots aquests punts febles.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Consellera, compartim l'anàlisi de la manca d'igualtat efectiva, però discrepem que la seva conselleria estigui fent tot el que pot.

Amb relació a la moció concretament, s'han esgotat tots els terminis de les mesures que contenien temps límit. S'ha esgotat el termini de l'informe relatiu al grau de compliment de tots els acords que hi vam prendre. S'ha esgotat el termini per organitzar la sessió amb l'Institut Català de les Dones i els grups parlamentaris al voltant de l'anàlisi del Pla estratègic d'igualtat de gènere de l'Administració de la Generalitat; vostès ens van convocar a una reunió, però ens van demanar que no vinguéssim acompanyades de les entitats feministes, tal com havíem acordat. També s'ha esgotat el termini per fer arribar les propostes de campanyes institucionals de drets sexuals i reproductius i d'interrupció de l'embaràs i de la campanya contra les violències masclistes. També s'ha esgotat el termini per a la proposta de protocols, per a la resposta institucional als assetjaments als centres educatius i als espais d'oci.

Tampoc sabem si vostès han iniciat la coordinació estable amb el Govern de les Illes i de la Generalitat Valenciana per tirar endavant l'observatori per les violències masclistes als Països Catalans. El que sí que sabem –i ho hem pogut llegir a la proposta de decret que vostès van fer públic el dia 1 de març sobre l'Observatori de la Igualtat de Gènere– és que no s'esmenta cap de les propostes que la moció d'aquest Ple del Parlament aprovava, com per exemple fer de l'economia feminista un eix estratègic.

I podríem seguir, i parlariem només dels acords d'aquesta moció. Consellera, els mesos de la legislatura s'acaben, i el balanç que tocarà fer serà negatiu. Ara mateix els feminismes bateguen més que mai, i ho vam veure el 8 de març, quan els carrers d'aquest país vessaven de feminismes. I els feminismes demanen valentia i determinació per acabar amb la xacra del patriarcat. I per això cal anar més enllà d'una minsa agenda d'igualtat, cal parlar de polítiques feministes. I potser li semblarà exagerat, radical o utòpic, però és imprescindible si ens volem vives.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, res que tingui a veure amb aconseguir la igualtat efectiva entre homes i dones em sembla una utopia; al contrari, em sembla del tot necessari. Permeti'm, amb el temps que resta i breument, però, fer un repàs de les accions en les que estem treballant, moltes de les quals s'incardinen perfectament en els punts de la moció que va aprovar aquest Ple.

La creació de l'Observatori de la Igualtat de Gènere. Hem dit que estarà a punt abans de l'inici de l'estiu. Precisament una de les línies estratègiques de treball de l'observatori seran els principis de l'economia feminista, en la línia de la moció aprovada.

L'elaboració dels informes d'impacte de gènere. Hem elaborat ja 275 informes des de l'ICD. També estem treballant en el disseny de la segona enquesta de violència masclista. I, com vostè sap, en els pressupostos que hem aprovat –dic «hem» perquè els hem

aprovat amb els vots del seu grup parlamentari–, una injecció pel que fa a la formació dels professionals que treballen en l'àmbit de les dones i en l'àmbit de la igualtat.

També hem de treballar més intensament amb els mitjans de comunicació. Fixi's si tenim feina a fer, que encara avui mitjans de comunicació fan referència al nomenament d'ahir, al nomenament d'una persona com a delegada a l'exterior del Govern de la Generalitat fent estricta referència al seu parentesc amb un destacat esportista i no a la seva dilatada experiència, professionalitat i expertesa. Molta feina a fer també amb els mitjans de comunicació, que, per descomptat, ens plantegem no com una utopia, sinó com una necessitat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona

310-00200/11

Pregunta al Govern sobre el Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona, formulada pel senyor Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari Socialista.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Conseller, les discrepàncies entre les administracions públiques han abocat el Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona, del concurs de creditors, a liquidació. Li pregunto, senyor conseller, quines accions pensa dur a terme el Govern per garantir el futur públic del parc i la seva gestió per part del patronat integrat per les institucions gironines.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Bruguera. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, discrepàncies entre administracions públiques catalanes, cap ni una. Ni l'Ajuntament de Girona, ni la Diputació de Girona, ni el Govern de Catalunya, tot i no ser membre del patronat..., no hi ha hagut cap discrepància. En tot cas, si vostè parla de discrepàncies, preguntí-ho a sis-cents quilòmetres d'aquí, a on l'Estat no ha volgut acceptar tota l'oferta que se li va fer des de les administracions catalanes.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, el Parc Científic de la Universitat de Girona és viable econòmicament, com vostè sap molt perfectament, i tanca els exercicis pressupostaris amb benefici net i sense tensions de tresoreria. Estem parlant de més de cent empreses –empreses tecnològiques, innovadores, de recerca, amb transferència i alt valor afegit–, on treballen més de mil persones. En definitiva, un equipament estratègic per a la diversificació i el futur econòmic de les comarques gironines. Però el parc, com vostè sap, té un problema estructural: un deute que és impossible afrontar sense el concurs de les administracions públiques.

Estem en temps de pròrroga, però encara hi som a temps si tots plegats fem els deures. Els demanem, senyor conseller, els exigim que no es continuïn posant de perfil, que s'arremanguin, que es posin les piles i que es posicionin al costat, institucionalment, del rector de la Universitat de Girona per garantir el futur públic –ho repeteixo, públic– del parc. La nostra responsabilitat és exigir-los compromís i fermesa, i la seva és correspondre amb l'acció política i institucional.

Per evitar la liquidació calia, com vostè sap, l'aportació fefaent de 4,9 milions d'euros per part de la Generalitat, que és qui té les competències en universitat, recerca, innova-

ció, etcètera. Però vostès han preferit continuar amb la picabaralla i la confrontació amb el Govern central, i no amb el diàleg en busca d'un acord. *El uno por el otro, la casa sin barrer*, o, dit amb altres paraules, dos es barallaven i un tercer va rebre, en aquest cas la Universitat de Girona i, per extensió, el conjunt de les comarques gironines.

Els demanem, conseller, que passin del mode confrontació al mode solució. Esperem que, encara que només sigui per una vegada, sàpiguen estar a l'alçada de les circumstàncies assumint les seves responsabilitats i les seves competències i al servei i en defensa de l'interès públic, en aquest cas de l'interès del conjunt de gironins i gironines.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bruguera. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor diputat, el que no li puc acceptar en nom del Govern és dir que aquest Govern de Catalunya, en lloc de buscar les solucions, ha buscat la confrontació, perquè això és literalment mentida, és fals, amb tota la rotunditat.

Miri, hem aprovat tres acords de govern. Un al novembre, en el qual es feia aquesta aportació, òbviament vinculada també, com legalment s'exigeix, a que s'aixequés el concurs de creditors. En vam tornar a fer una altra fa quinze dies. I després, a petició del rector, que és el president del patronat, a petició del rector, vam posar un taló davant notari perquè l'Estat i l'agència tributària, si volien, l'acceptessin i aixequessin el concurs. Per tant, no li admeto... I això ho hem fet quan no som ni membres del patronat, i, per tant, no hem pogut estar a cap de les reunions bilaterals que s'han produït entre l'Administració de l'Estat, entre l'agència tributària i la Universitat de Girona i el Parc Científic de Girona.

Les institucions catalanes han respost totes a una, totes, amb la voluntat de satisfer i garantir una cosa que, per cert, està garantida, que és la continuïtat del funcionament de totes les empreses i de totes les institucions, de tots els centres de recerca i tots els recercadors que hi ha en el Parc Científic i Tecnològic de Girona. Això ho farem. I nosaltres, com a govern de Catalunya, estem disposats a buscar aquestes solucions, però demanem que se'ns convidi en aquest temps, perquè fins ara no hi hem estat convidats. I, tot i no haver-hi estat convidats, hi hem fet una aportació..., molt més del que se'ns exigia. I ho hem fet no per confrontació, no: ho hem fet pel progrés de les comarques i de la ciutat i de la Universitat de Girona, que és el que ens interessa i és el que ens convé.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Baiget.

Pregunta al Govern sobre la violència a l'espai públic

310-00202/11

Pregunta al Govern sobre la violència a l'espai públic, formulada pel senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor conseller Jané..., desde el año pasado, como usted sabe, existe una campaña de intimidación y de acoso contra estudiantes de Sociedad Civil Catalana en la Universidad Autónoma de Barcelona. No pueden desarrollar sus actividades normales ni en las aulas, donde entran encapuchados a amenazar, ni en la biblioteca donde son hostigados, ni en el campus, donde les desmontan las paradas que ponen, y les quitan las banderas, y les intimidan, y les insultan. Tiene, esta campaña, un objetivo declarado: echar a Sociedad Civil Catalana, a estos jóvenes estudiantes, de la universidad.

Quiero preguntarle: ¿cuál es la política de su *conselleria* en relación con estos grupos violentos que actúan en las universidades?

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, la seva pregunta em permet reafirmar uns principis bàsics del Govern de Catalunya i de la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra: actuació sempre en contra de la violència en l'espai públic. Sempre.

Vostè em preguntava per uns fets a la Universitat Autònoma, al campus, dins la universitat. Sap que hi ha un protocol, existeix un protocol signat pel director general de la Policia i per la rectora de la universitat que fixa l'autorització de la rectora per actuar dins el campus.

De tota manera, molt abans de que vostè presentés aquesta pregunta ja hi havia concertada una reunió entre el director Batlle i la rectora de la universitat per tractar tots aquests temes i com s'ha d'actuar, perquè s'ha d'actuar cada vegada que es faci un fet delictiu. I, per tant, jo de cada cas li'n podria donar els casos concrets.

Però, miri, senyor Carrizosa, la seva pregunta em permet reafirmar la bona tasca que a diari fan els Mossos d'Esquadra. Avui mateix, aquest matí, acaben de detenir una jove, una dona de dinou anys, presumpta gihadista, per un delictes de terrorisme a Terrassa, que feia una activitat intensa a les xarxes. Molta activitat investigadora dels Mossos d'Esquadra d'acord amb el Jutjat Central d'Instrucció número 3 de l'Audiència Nacional. Se l'ha detingut fa pocs minuts. Es posarà a disposició judicial. Tenia una activitat amb més de 173 seguidors i amb més de 213 publicacions que incitaven a cometre la gihad, que incitaven a això que avui vostè em preguntava, a la violència en l'espai públic.

Per tant, posem en valor la tasca dels Mossos, que és una tasca a favor de la societat.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *conseller*, yo no le preguntaba... Felicidades por la actuación contra el yihadismo, pero no le preguntaba por eso. Le he dicho una cuestión muy concreta, y no me salga tampoco con protocolos firmados en la universidad, que los protocolos son protocolos y resoluciones entre la *conselleria* y el rector, pero lo que existe es una ley, hay un Código penal, hay una Ley de enjuiciamiento criminal, y no se establece en ningún sitio que las universidades sean un espacio salvaje y libre de civilización, sino más bien al contrario, un lugar de cultura, pensamiento y libertad que no se empaña por la entrada de los Mossos, sino más bien por la entrada de los violentos.

Y no me diga que no sabe lo que ocurre. Cremen una bandera espanyola a la UAB..., insultan a miembros de Sociedad Civil Catalana, los Mossos se arrugan ante los violentos... ¿Por qué? Porque un profesor, no un miembro de Sociedad Civil Catalana, pidió a los Mossos que interviniesen y los Mossos se escudaron..., no los Mossos, la dirección política de los Mossos, usted, su *conselleria*, se escudó en que no podían entrar, como ahora ha hecho con los protocolos con el rector.

Mire, no se puede dejar que los pacíficos sean hostigados por los violentos. Si usted no entra en ese momento, ¿a qué se debe? Le felicito por la yihadista. Pero, ¿a qué se debe? Cuando me ha hablado usted de una joven de diecinueve años pensaba: «Me va a decir que han detenido a alguna de las personas que están hostigando a gente pacífica en la universidad.» Pero no, me ha salido usted con lo de la yihadista, por lo cual, repito, le felicito. Pero lo que le pedimos es que actúe también contra aquellos grupos que puedan tener conexiones con los que son sus socios de gobierno. Ahora ya ha aprobado los presupuestos, ya no les necesitan. A ver si tienen la vergüenza democrática..., de actuar sea quien sea el autor de estos hechos y sean quienes sean las víctimas que los padecen. No sean parciales en su *conselleria*. Esto ya no es *la revolució dels somriures*, y está muy claro.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no li admeto aquest populisme. No és acceptable. Vostè es pensa... Ja algú més ha volgut fer insinuacions que no admetem. Vostè es pensa que el director de la Policia, director polític, o el conseller, està amb un *walkie-talkie* dient als Mossos: «Actuïn», «no actuïn», «detinguin»... Ja n'hi ha prou!

(Aplaudiments.) Els Mossos fan la seva feina, i la fan ben feta. I no és veritat que estan amb ingerències polítiques.

I, miri, vostès, que tant parlen de la Constitució, l'article 27 empara l'autonomia universitària, i en base a aquest article s'ha signat un conveni sobre quan els Mossos actuen o no...

(Remor de veus.)

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller d'Interior

...en un campus universitari.

Per tant, li demano –li demano– que parli també amb aquests estudiants, que tenen un contacte directe i fluid amb l'Àrea de Mediació del Cos de Mossos d'Esquadra cada vegada que s'ha portat a terme un aldarull..., que jo considero que no es poden tolerar.

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre els treballadors públics

310-00203/11

Pregunta al Govern sobre els treballadors públics, formulada pel senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Consellera Borràs, ja ha passat més d'un any al capdavant del Departament de Governació. Quines mesures té previst prendre el seu departament per acabar amb la seva inacció de govern, davant les legítimes reivindicacions dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya?

La presidenta

Gràcies, senyor García. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, abans de tot, deixi'm que a l'hora de parlar dels treballadors públics faci un reconeixement a la tasca de tots ells, que és gràcies a la seva bona tasca, la seva bona feina, que garantim un estat del benestar.

Vostè sap que hi ha un compromís per part d'aquest Govern de donar resposta i de fer una acció positiva envers els treballadors públics. Així, hi ha el compromís –no pot dir que no n'hi han– d'incrementar les retribucions el màxim que permet l'Estat, i, per tant, l'1 per cent aquest any; que seguirem treballant per recuperar tots els drets perduts, molts ja recuperats, no em digui que no; que promourem el que és la carrera professional; que rebaixarem la temporalitat; que crearem més de set mil noves places; que continuarem amb el reforçament del que és l'Escola d'Administració Pública de Catalunya per tal de que pugui haver-hi una bona formació per a tots els treballadors públics.

Per tant, volem construir una administració pública preparada, responsable, coherent amb els valors d'aquest país.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el diputat.

Joan García González

Consellera, el millor reconeixement que pot fer vostè als treballadors públics és, per exemple, complir les resolucions que aquest Parlament, de forma unànime, va aprovar fa un any per retornar, precisament, el confiscat aquests anys de retallades. Però vostès incompleixen aquest mandat democràtic, i passen mesos i mesos sense reunir adequadament la Mesa de la Funció Pública.

Això sí, vostès són molt bons col·locant els seus dins aquesta nova vida que es diu el «processisme». Han incrementat un 10 per cent el nombre d'alts càrrecs al Govern i

mantenen sous per sobre del que diu la llei i per sobre del que cobren alguns dels seus consellers. També són àgils a l'hora de cridar els treballadors públics a acompanyar-los a les seves *performances* davant dels jutjats.

Però vostès encara tenen un problema més important, o més greu, avui, un problema que es diu «4 per cent». Quatre són els punts que s'ha incrementat el nombre d'interins a la nova Administració durant el seu període al capdavant de Governació; sis mil treballadors interins més, fins a arribar als cinquanta mil, del 22 al 26 per cent, quan l'objectiu coherent i que reclamen els sindicats és el 8. Aquest no és el camí que ha dictaminat el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, consellera.

Però, miri, consellera, avui té una oportunitat; té l'oportunitat d'anunciar que traslladaran a Catalunya l'acord que Ciutadans ha impulsat al Congrés i que determina un pla de reducció de l'interinatge fins al 8 per cent en tres anys, un acord que retorna la capacitat d'autoorganització a les comunitats autònomes.

Ja no hi ha excuses, consellera, no hi ha excuses. Vostè decideix: o pensar en els treballadors públics de tots els catalans o seguir el camí de la inacció. Si agafa el camí de la inacció, si us plau, consellera, aquesta vegada li demanem que no utilitzi cap dels seus arguments victimistes per amagar el que considerem que segurament és un fracàs de la seva conselleria.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García. Té la paraula la consellera Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sap què passa? Que amb l'expressió de maximalismes..., portar-ho tot a l'extrem el porta a falsejar la realitat, a dir mentides, com es deien aquí. Dir que hem estat inactius, que no s'ha fet res, això sap que és absolutament fals. En aquest sentit, aquest mes d'abril, per exemple, es retorna el 34,42 per cent de la paga del 2012. Això és recuperar drets –això és recuperar drets. Per tant, aquell compromís que va haver-hi en aquesta cambra de retornar la paga del 2012 es materialitza també aquest any. O el que ha estat la recuperació dels dies addicionals per antiguitat, tant en l'àmbit de les vacances com per assumptes personals. Això també és recuperar drets. Per tant, no digui que aquest Govern ha estat inactiu, no digui que aquest Govern no ha fet res. Aquest Govern, lògicament, ha treballat.

I hem posat sobre la taula, lògicament, altres matèries, com ho hem de fer, i estem en negociació; vostè ho sap perfectament. Hem posat sobre la taula, per exemple, i cal treballar-ho, tot el que és el tema del complement de productivitat; la calendarització del retorn de les pagues extraordinàries del 2013 i del 2014; el que és l'oferta pública d'ocupació, un tema que, evidentment, és important; la reducció de temporalitat, i la Mesa va decidir crear dos grups de treball, que van començar-se a reunir el 4 de novembre.

Per tant, és evident que aquest Govern treballa, i de forma positiva, i, lògicament, en la temporalitat hi hem de treballar, i ho farem.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els acords amb la funció pública

310-00208/11

Pregunta al Govern sobre els acords amb la funció pública, formulada pel senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Consellera, aprofundim el tema, si de cas. En les compareixences del debat de pressupostos, els grups que donen suport al Govern es van negar a incorporar esmenes que facilitaven, precisament, això que vostè ha dit: la negociació per a recuperar drets laborals i salarials dels treballadors públics. I vostè feia servir el raonament de que ja hi havia maneres de fer-hi front, independentment dels pressupostos. De fet, fins i tot no van voler fer honor als compromisos adquirits, com el pagament d'aquesta part de la paga que diu que pagaran a l'abril.

Doncs, bé, ara ja tenen els pressupostos aprovats. Ens pot explicar quines són les maneres creatives que té previstes, amb negociació i amb calendari, per fer front a les demandes sindicals de recuperació de drets, de salari i de llocs de treball perduts des del 2010?

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Té la paraula la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Jo crec que hem de posar en valor els acords a què ja hem arribat, i per tant no menystenir-los, i posar-los, hi insisteixo, en valor. M'he expressat..., i ho he dit amb anterioritat. És cert que van haver-hi drets que van ser retallats, que també hi havia el compromís del Govern de retornar-los així que la situació econòmica revertís. I, per tant, en aquest sentit s'ha treballat.

Vostè sap que la mesa de negociació està permanentment oberta, que s'han reunit vuit cops, i que en aquest sentit hi han els acords que jo abans els mencionava. I, lògicament, fem avenços. No tots els que voldríem, tampoc tenim tots els elements a la nostra mà. Però és evident que hi treballem, i treballem de forma conjunta també amb l'àmbit sindical.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, consellera, però vostè sap que repetidament se'ls acusa de falta de negociació real, a les meses sectorials. Vostè sap que convoquen quan els va bé, que inclouen els temes que els van bé i que porten a la mesa els paquets de mesures tan tancats que pràcticament no hi ha marge de negociació.

Això no és negociació real, això no és respecte per la funció pública. D'això se'n diu «maltractament», consellera. Vostès fa temps que maltracten els funcionaris amb l'argument, un, de la falta de pressupost, i l'altre, de les mesures restrictives de l'Estat. Doncs, mira, ara ja tenen pressupost. I amb relació als topalls de l'Estat, cauen tots. N'ha caigut darrerament un altre, li'n feien esment fa un moment, a la negociació que hi va haver la setmana passada. El topall de la taxa de reposició ha caigut, i ja sap vostè que està al cent per cent en un amplíssim col·lectiu de funcionaris.

Sap vostè que això té una importància cabdal, perquè si mirem la quantitat d'interins i de temporalitat que tenim al nostre país, a Catalunya, estem al voltant del 30 per cent, i l'acord indica que hauríem d'arribar al 8 per cent. Això significaria, pel cap baix, 44.000 noves places en els propers anys que vostès podrien convocar. De fet, vostès haurien de convocar-les, si seguissin el mateix criteri d'obediència a l'Estat que han seguit fins ara per retallar, i a més a més sense que això els costi ni cinc, perquè són llocs de treball ocupats.

I, d'altra banda, consellera, suposo que vostè sap també que, fruit de les retallades dels governs liberals que vostè representa, Catalunya és la comunitat autònoma que té menys funcionaris per cada mil habitants per fer la mateixa feina; en té quaranta, molt per sota dels cinquanta-tres de mitjana, dels seixanta-nou d'Aragó o dels vuitanta d'Extremadura.

En resum, que estem demanant repetidament massa esforços suplementaris a la nostra funció pública. Per tant, l'hi reitero: com pensa negociar els drets pendents?, com i quan pensa aplicar a Catalunya l'acord assolit a l'Estat per consolidar les places temporals?, i com té previst fer créixer les places de la funció pública catalana?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Té la paraula la consellera Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Govern, vull repetir-ho, té en alta estima la tasca dels treballadors públics d'aquest país, i, per tant, també els sacrificis fets. Vostè expressava el seu índex, podríem dir, de bon funcionament i de bons resultats, no?

Li he expressat, en les dues preguntes, alguns dels elements en els que hem avançat. Jo també vull posar sobre la taula el fet de que hem demanat de parlar d'ampliació de drets, d'altres drets, com és la incorporació de nous supòsits de percepció del 100 per cent de retribucions en els casos d'incapacitat temporal, l'establiment de complement de productivitat vinculat a l'avaluació... Però hi han altres temes, i vostè els citava, que són molt rellevants, com és el tema de la temporalitat, com és el tema de l'oferta d'ocupació pública.

Miri, d'entrada, vam fer ja una oferta el 2015, d'oferta d'ocupació pública, de 1.230 places, i aquest 2017 sap que nosaltres hem anunciat que hi hauria, doncs, una oferta d'ocupació pública de més de set mil places. Però és evident que hi ha un acord en el si de l'Estat, en el conjunt de l'Estat, en el qual, doncs, els sindicats, conjuntament amb el Govern, han fet l'acord que se'n diu «de mejora del empleo público».

És evident que això ens dona un nou marge que fins ara no teníem per poder treballar i disminuir la temporalitat, i que, per tant, lògicament, aquí nosaltres ens hi agafarem. Fins ara havíem tingut limitacions econòmiques –és cert, vostè ho ha dit–, havíem tingut limitacions en el que era la taxa de les reposicions –és cert, ho havíem tingut–, i, per tant, ara tenim una situació diferent i, lògicament, nosaltres, juntament, de la mà dels sindicats, haurem d'analitzar sobre quins col·lectius, sobre quins llocs de treball concrets hem de treballar, i fer, doncs, possible aquesta reducció de la temporalitat, que, lògicament, també aquest Govern hi vol treballar de forma ferma.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els suports parlamentaris per a aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2018

310-00201/11

Pregunta al Govern sobre els suports parlamentaris per a aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2018, formulada pel senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Tenen vostès un pacte de pressupostos i legislatura amb una formació política que ha rebut la condemna d'aquesta cambra per l'assalt a la seu del Partit Popular de Catalunya; una condemna que agraïm sincerament, però aquí hi ha un element diferencial respecte a d'altres actes, i és que el va liderar una diputada d'aquesta cambra..., amb la que tenen l'acord.

Mantindran l'acord amb la CUP?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Gràcies, presidenta. Senyor Fernández, segur que hi ha un fil en la seva pregunta, però a mi se m'escapa la relació entre els suports parlamentaris al pressupost del 2018 i la referència que acaba de fer. En tot cas, jo li contesto amb tota claredat. Els pressupostos que tenim en aquests moments vigents, que hem aprovat, no són els pressupostos que mereix la societat catalana, i no ho són perquè vostès, especialment vostès, ens posen totes les dificultats del món perquè ho puguin ser. Tot i així, són, ateses aquestes circumstàncies, els millors pressupostos possibles.

Les necessitats pressupostàries del futur és evident que, si depenen dels pressupostos que vostès han presentat en el Govern espanyol, no faran res més que créixer, perquè és evident que vostès incompleixen totes les promeses que fan.

Per tant, nosaltres el que intentarem és que tot allò que tingui relació amb la societat catalana no depengui de les seves decisions, sinó que depengui dels ciutadans de Catalunya.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, presidenta. Fa dues setmanes, la CUP demanava empara a la Mesa del Parlament i es queixaven que els havíem acusat injustament de fer servir la intimidació en política. Només una setmana després, no fos cas que algú encara en tingués algun dubte, decidien assaltar la seu del Partit Popular de Catalunya; una acció condemnada per tota aquesta cambra com un acte d'intimidació absolutament inacceptable. Ja no som nosaltres els únics que acusem, que condemnem; és tota la cambra. A qui demanaran empara, al Tribunal Constitucional, ara? En són ben capaços.

Fa temps que alertem del perill de batasunització de la política catalana. No és una frivolidat; és una expressió mesurada i pensada, perquè què és, si no, cremar fotos i banderes, assaltar seus, rebentar actes de Societat Civil Catalana, cartells amenaçants, pronunciar lentament nom i cognoms dels lletrats d'aquesta casa? Tots sabem el que significa.

Aquesta inspiració ètica, política, estètica i cultural en Batasuna no és cap secret, no se n'han amagat mai –de fet, porten de gira, fa temps, polítics de Batasuna–, però sempre ha sigut un moviment residual a Catalunya. El problema esdevé quan és el mateix Govern qui decideix posar al centre de l'escenari aquesta ideologia, quan els dona les claus del Govern, perquè el que fa és posar al centre de l'escenari la ideologia totalitària. Aquí bàsicament consisteix a: «Si no penses com jo, ets un fatxa i un botifler.»

I aquí no se salva absolutament ningú. Pel que diuen les cròniques parlamentàries, el senyor Coscubiela va rebre aquell mateix dia la seva ració de revolució dels somriures. El Govern de la Generalitat..., es pensen vostès que ho podran controlar, però s'equivoquen. Que es pensen que serà diferent, per vostès, arribat el moment? Preguntin al senyor Comín, preguntin al senyor Jané que han sigut ja amenaçats.

Trenquin el pacte amb la CUP. Som conscients que és difícil per vostès; significa donar la *puntilla* definitiva a un procés ja moribund, que, si no té ni majoria social ni lideratge ni recolzament internacional, sobreviu com pot amb una inestable majoria parlamentària agafada amb pinces, amb respiració assistida.

Però de debò els preguntem: paga la pena continuar amb un procés on s'assalten seus?, paga la pena continuar un procés on s'amenaquen els discrepants? Reflexionin. Trenquin amb la CUP o seran còmplices del que pugui passar i del que pugui fer aquesta gent.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. Té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Senyor Fernández, segur que vostè ara s'hi ha esforçat molt més en explicar el fil d'aquesta pregunta amb relació als pressupostos del 2018. Jo confesso que continuo sense veure exactament on està la relació, però en tot cas contesto el que entenc que m'ha preguntat, que no té res a veure amb el que havia anunciat que preguntaria.

Senyor Fernández, des del respecte absolut a les consideracions que vostè fa, absolut, de debò, des d'aquest respecte absolut, també deixi'm dir una cosa: aquí, si algú té interès en batasunitzar alguna cosa, com ha dit vostè, jo crec que són més aviat vostès que en fan... (*forta remor de veus*), jo crec que són més aviat... –escoltin, deixin-me contestar, si us plau; no convertim això en un espectacle–, jo crec que són més aviat vostès, perquè vostès n'han tret molt rèdit d'aquest tipus de qüestions.

I una reflexió afegida. Escolti, d'amenaques a Twitter, de tuitaires condemnats, en veiem quan afecten a segons qui (*remor de veus*), però quan ens afecten a molts dels altres...

La presidenta

Silenci.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...no ho veiem pas. Per tant, el que veiem és que molt sovint s'aplica la justícia amb criteris molt diferents en funció de qui són les persones que estan afectades.

I després una altra consideració també afegida, i feta també des de tot el respecte, ho dic de debò, des de tot el respecte. Vostè qualifica de residual un grup parlamentari d'aquesta cambra que només té un diputat menys que el grup que vostè representa. Jo no sé si, des d'un punt de vista de la representació democràtica o des d'un punt de vista de la simple matemàtica, la seva afirmació s'aguanta gaire.

En tot cas, treballem junts per fer els millors pressupostos possibles, ara i en el futur, treballem sobretot junts per fer d'aquest país el millor país possible, nosaltres convençuts que això només ho garantirem quan el futur del nostre país estigui en mans dels nostres ciutadans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la fixació de la data i la pregunta del referèndum

317-00138/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social, formulada per la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, enviar una salutació i tots els ànims a les companyes de l'Aliança contra la Pobresa Energètica que estan tancades a una seu d'Endesa reclamant comptadors socials i furtant drets al capital; com a mínim, intentant-ho.

Senyor president, com deu saber, ahir la CUP vam iniciar un repartiment de centenars de milers de butlletes amb la pregunta del referèndum: «Vol que Catalunya esdevingui una república independent?» La butlleta contribueix a situar a l'agenda política del país el referèndum. La butlleta situa en l'imaginari de totes, en l'imaginari de la gent, una pregunta clara i binària.

Ahir mateix també el Tribunal Constitucional, a instàncies de l'executiu espanyol, en mans del Partit Popular, suspenia les partides relatives al referèndum. Aquesta suspensió ratifica el que moltes ja sabíem: que l'Estat continua negant el dret a l'autodeterminació, que l'Estat respon amb repressió a la demanda de democràcia i que aquesta suspensió allunya, si no més aviat elimina, de l'imaginari de totes que el referèndum és possible celebrar-lo de forma acordada amb aquest Estat.

Sabem, doncs, que l'Estat, de la mà del Partit Popular i dels seus amics del PSC, o del PSOE, de Ciutadans, suspèn, amenaça, sanciona. Però, tot i així, en aquest país hi ha una majoria social que vol fer aquest referèndum.

Amb tot això, no creu vostè que és oportú que fixem, que posem ja data i pregunta a aquest referèndum?

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, crec que hi haurà el moment per fixar la data i la pregunta, i que tant la data com la pregunta han de ser objecte d'un acord ampli, no pot ser simplement el caprici o del president o d'un grup parlamentari o d'un sector de la societat, sinó que tots aquells actors, que són molts i són molt plurals, que s'han «complicitat» en la resposta democràtica al conflicte que viuen Catalunya i Espanya són els que haurem de decidir la data i la pregunta. Crec que, de tota manera, la pregunta no pot anar massa allunyada del més clara possible, i que admeti només una resposta de sí o de no; això és evident i ho he dit moltes vegades.

Però hi ha una feina a fer que nosaltres no abandonarem i hi insistirem molt, que és la de negar que no sigui possible un referèndum acordat; és possible, una altra cosa és que no hi hagi voluntat política, però és possible que hi hagi un referèndum

acordat. És més, és el millor dels escenaris. Totes les enquestes, tant la del CEO com la que acaba de publicar també la Cadena SER, totes, totes, totes, indiquen que hi ha una immensa majoria a Catalunya que vol que hi hagi un referèndum i que el referèndum sigui acordat.

De manera que, segurament també per accions..., la seva campanya, però no només, gràcies a les seves campanyes i d'altres entitats, si no ha estat també pel mateix Tribunal Constitucional, el referèndum és en l'imaginari absolut d'aquest país.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. La nostra acció iniciada ahir s'emmarcava en el que entenem que és un dels objectius principals d'aquesta legislatura: exercir el dret a l'autodeterminació. I això aquest Parlament, expressant-ho a partir de la seva majoria, va decidir fer-ho a partir d'un referèndum; que, com a molt tard, sabem que ha de ser al setembre. I a més a més aquest Parlament ha encarregat al Govern que n'executi tots els preparatius. I, per tant, ha de ser, al nostre entendre, aquest Parlament, conjuntament amb el Govern, que fixi data i pregunta.

I això no treu que ho podem fer simultàniament, paral·lelament, al mateix temps que el Pacte Nacional pel Referèndum està treballant, com sabem, per recollir adhesions, suports, a nivell internacional i de l'Estat, i també per portar aquest darrer intent de petició de referèndum acordat amb l'executiu de l'Estat; que és possible, però un estat governat pel Partit Popular el converteix automàticament en impossible, malgrat que ens agradi ser somiadores.

Que fixem data i pregunta no exclou res; no exclou ni tan sols que hi hagi qui vulgui continuar treballant per pactar-lo. El que no pot ser és que utilitzem el pacte com a escull. Hi ha una majoria social que reclama el referèndum, i que ho fa conscient que no serà pactat. És de sentit comú que fixem data i pregunta.

Estem a menys de sis mesos..., per celebrar-lo. A Escòcia es va fixar...

La presidenta

Senyora Gabriel, ha exhaurit el temps.

Anna Gabriel i Sabaté

...un any i mig abans. La pregunta... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. És evident que a aquest Parlament, no d'ara, hi ha resolucions en aquest sentit des dels anys vuitanta –parèntesi: mai impugnades pel Constitucional; tanco parèntesi– que vinculen i que reclamen el dret a l'autodeterminació. De fet, explícitament, la primera moció aprovada per aquest Parlament –hi insisteixo: no suspenso– diu que aquest Parlament i que Catalunya no renunciaran mai al dret a l'autodeterminació.

I és el que pensem fer. No hi renunciarem. I la manera de no renunciar-hi és exercir-lo. Exercir-lo, com? Doncs, com es fa en tots els casos en què un poble reclama exercir el dret a l'autodeterminació, que és votant. De quina manera? El més acordat possible, sincerament.

Crec que el Pacte Nacional pel Referèndum està fent una feina extraordinària, i que l'hem de deixar treballar, i que té camp per recórrer, i que té un camp per recórrer que a més a més ens pot ajudar encara més a demostrar davant de tota aquella gent..., també a l'Estat espanyol, que sap que aquest és un conflicte que només es pot resoldre amb política i de manera democràtica. O sigui que, pel que fa a mi, pel que fa al Govern, crec, fins i tot, pel que fa a la majoria d'aquest Parlament, el camí del referèndum acordat és un camí que l'hem de recórrer fins al final, i una mica més, si cal.

La presidenta

Gràcies, president.

**Pregunta al president de la Generalitat sobre els advertiments
del Tribunal Constitucional amb relació al referèndum i les partides
dels pressupostos de la Generalitat per al 2017 que s'hi ha destinat**

317-00136/11

Pregunta al president sobre la situació política, formulada pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies. Senyor president, l'Estat de dret, per enèsima vegada, ha aturat la seva voluntat de fer volar la democràcia i la llibertat a Catalunya. El seu discurs de respondre a una suposada voluntat popular, a part de no ser cert, de ser una gran invenció, ja avorreix i cansa a la majoria de catalans.

La meua pregunta és molt concreta, senyor president: pensa fer cas a les advertències que des del Tribunal Constitucional li estan fent amb referència a la celebració d'un referèndum i a la de destinar-hi partides econòmiques del pressupost de la Generalitat?

La presidenta

Gràcies, senyor García. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Déu n'hi do, senyor Albiol –gràcies, senyora presidenta. Senyor Albiol, Déu n'hi do de la seva moderació. Vostè m'acaba d'acusar, no sé per quina raó, de fer volar la democràcia i la llibertat. I després, automàticament, parla en nom de tots els catalans, sí –sí, de tots els catalans–, per concloure que avorreixo i canso la majoria dels catalans. D'on ho treu, vostè, això exactament? D'on ho treu? Té alguna enquesta, ha parlat amb els 7 milions i mig de catalans perquè sàpiga vostè amb tanta contundència per dir en aquest Parlament que avorrim o cansem? (*Aplaudiments.*)

No; cregui'm, jo soc una mica més modest que vostè; admeto la possibilitat que ens puguem estar equivocant, però en democràcia hi ha una cosa que se'n diuen «eleccions», que se'n diuen «urnes», que és la que sí que serveix per mesurar –no les seves velleïtats, sinó les urnes i les paperetes–, per saber què pensa exactament aquest país. I sap què va dir aquest país l'última vegada que se'l va consultar? Doncs, va dir, aquest país, que aquest país volia ser independent.

(*Remor de veus.*)

Per tant...

La presidenta

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Em volen escoltar, si us plau? En aquest Parlament crec que estem representats els representants –valgui la redundància– dels desitjos dels ciutadans, als quals els hem fet unes propostes molt clares. Què em demana que faci, jo? (*Pausa.*) Doncs, espero que no em demani que no sigui fidel i coherent amb allò a què jo vaig comprometre'm davant d'aquest Parlament i dels ciutadans de Catalunya. Espero que no m'estigui demanant això.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor García.

Xavier García Albiol

Senyor president, sap quina és la principal diferència entre vostè i jo? (*Remor de veus.*) Que..., a part de l'alçada, com és obvi –a part de l'alçada, però des d'un punt de vista polític–, la principal diferència és que jo no m'atreveixo ni m'atreviré mai a parlar en nom del poble de Catalunya, cosa que vostè sí que està fent. (*Remor de veus.*) Perquè vostè, senyor president, representa una part de la població catalana; una part que, socialment, no és majoritària a Catalunya. Vostès tenen una majoria parlamentària independentista en el Parlament, és cert, però aquesta majoria social, en el carrer, no hi és. I prova d'això és que si vostè agafa els resultats electorals ho podrà veure.

Però, senyor president, amb tota sinceritat, a mi em sembla que amb aquesta actitud de vostès, de buscar la confrontació constantment amb l'Estat, la confrontació de les institucions, el que està fent és jugar amb foc. I el problema no és que vostè es cremi,

és que està posant en risc la convivència a Catalunya. I aquesta actitud irresponsable, aquesta actitud de la desobediència el que està provocant és que aquells que no tenen dos dits de front utilitzin aquests arguments per actuar de manera violenta, com va passar la setmana passada davant de la seu del Partit Popular.

Señor Puigdemont, tenga la absoluta garantía de que desde el Partido Popular de Cataluña no vamos a abandonar a todos esos catalanes, la mayoría, que se sienten catalanes y a la vez también españoles, que no quieren renunciar a ese doble sentimiento. Ustedes y su Gobierno se han convertido en un peligro para la convivencia pacífica de Cataluña, y si no frenan esa sinrazón, señor Puigdemont y señor Junqueras, acabarán como el señor Mas y como el señor Homs; ante la justicia, inhabilitados por actitud irresponsable y por saltarse la ley y el Estado de derecho en Cataluña. (*Persisteix la remor de veus.*)

Señor Puigdemont...

La presidenta

Si us plau, silenci.

Xavier García Albiol

...le voy a hacer una recomendación, y finalizo: convoque elecciones autonómicas de una vez; convoque elecciones y acabe con el esperpento y pasemos página a la peor partida, a la peor etapa de la Cataluña democrática de los últimos años.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor García. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Albiol, veig que la moderació va guanyant en els seus discursos. Escolti'm, qui defensa més la societat catalana? Aquells que impedeixen que una part important d'aquesta societat, que vol votar, es pugui expressar, o aquells que permetrem que els partidaris de la independència de Catalunya i els contraris a la independència de Catalunya puguin votar? Qui està treballant per la totalitat de la societat catalana? (*Aplaudiments.*) Els que impedeixen que una part del país no s'expressi? O els que garantirem –garantirem– que tot el país es pugui expressar amb llibertat? Jo crec que està ben clar qui és que està pensant en el conjunt de la societat. Estem..., aquest Govern està pensant també pels catalans que no volen la independència de Catalunya; com ha quedat, per altra banda, demostrat amb les preguntes a les qüestions que afecten el conjunt de la població que han fet als consellers abans.

Escolti'm, sap qui és que està incomplint reiteradament? El seu Govern. És més: el seu president. És més: incompleix les seves pròpies promeses, que no li aguanten ni una setmana. Fa una setmana va venir aquí, va prometre, com deien allò..., pluja de què? De milions? I sap què ens hem trobat? Una riuada que s'ha endut les promeses (*aplaudiments*), les portades dels diaris i totes les operacions diàleg que vostès ens volen regalar.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions que pensa fer per rescabalar el Palau de la Música de l'espoliació soferta pels imports que es van desviar cap a Convergència Democràtica de Catalunya

317-00139/11

Pregunta al president sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. President, fa ja algunes setmanes que anem seguint el judici sobre l'espoli del Palau de la Música. Una vista oral on s'acumulen dades i elements probatoris d'un finançament irregular de Convergència.

Mireu, sota la presidència del senyor Josep Maria Busquets, la Generalitat va fer que els lletrats del Palau es desmarquessin de l'acusació particular i han mantingut bloquejada l'acció del consorci argüint, fins ara, que el senyor Joan Llinares, la senyora Mariona Carulla no havien declarat encara davant del jutge.

Ara que ja han testificat, la nostra pregunta es concreta: compta fer el seu Govern alguna acció per rescabalar el palau de l'espoli sofert, recuperant els diners que presumptament van anar a parar a Convergència?

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, aquest Govern sempre ha defensat els seus interessos davant d'aquest cas i de tots els altres casos –sempre. I si ho ha de continuar fent, ho farà, sense cap tipus de problemes. Ara, deu entendre que potser que esperem una mica la sentència, no? Perquè atribuir un seguit de conclusions, de les quals s'hagin de deduir accions importants i compromeses per a un govern, abans de saber cap sentència on es pugui demostrar si això que vostès donen tant per fet és cert..., doncs, home, siguem una mica prudents i esperem a veure què diu la justícia, si és que ens creiem que la justícia, diguem-ne, és independent.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Justament aquesta és la qüestió: quan et retires de l'acusació particular com a entitat damnificada per una situació d'espoli, condiciona la possibilitat de reivindicar i de reclamar els diners que han desaparegut.

Mireu, la setmana passada el president Mas va comparèixer davant de la Comissió d'Asser Institucionals sobre aquest tema, i d'explicacions no ens en va donar massa, però de responsabilitat política encara menys. Nosaltres, a vostè, com a president de la Generalitat, no ens creiem amb dret ni creiem que correspongui demanar-li responsabilitat per èpoques anteriors al seu mandat; de fet, no ho fem ni tan sols amb el PDECAT. Però sí que li demanaríem dues coses, dues coses concretes.

La primera, amb relació als posicionaments que han anat sortint sobre aquest esdeveniment, que no recicli allò, no vulgui reciclar allò que no és reciclable, perquè difícilment un projecte nou de país es pot construir arrossegant determinades motxilles. I les urnes, com li vam dir al senyor Mas, doncs, no amnistien el saqueig del bé comú. I la segona cosa concreta que sí que li volem demanar és que actuï per rescabalar els interessos del Palau, per defensar la seva dignitat com a institució i els seus interessos, mirant de revertir els efectes d'aquella decisió d'actuació –o de no actuació– com a acusació, que va prendre en el seu dia el Govern dels millors, a no exercir aquesta acusació davant l'espoli d'aquesta institució, i que faci el necessari per poder actuar i per poder rescabalar d'aquest espoli al palau, si efectivament –efectivament– la sentència ve a confirmar, a certificar tot allò que els elements probatoris que es van acumulant estan plantejant en el decurs de la vista oral.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Sí, senyor Rabell. Jo crec que la part final de la seva intervenció indica una mica el camí a seguir. Vegem què diuen, vegem si hi ha un dany a restituir i a rescabalar. Vegem si el Govern de la Generalitat directament és el que ha d'emprendre una acció per defensar alguna posició que hagi quedat contrastada per la justícia. Però, sobretot –sobretot–, crec que en aquest cas i en molts altres, i no només el cas de la justícia, també en altres que tenen a veure amb els mitjans de comunicació públics, és bo que ens alliberem de prejudicis i de posicions preses *avant la lettre*, per no acabar havent de justificar coses injustificables després.

Senyor Rabell, vostè sap que el Govern ha estat sempre contundent i ho serà, davant d'aquest cas i dels que li pertoquin. D'això en té tota l'absoluta certesa, perquè ha estat així, i no se li pot retreure absolutament res i no se li podrà retreure res en el futur. Però deixi'm dir-li una cosa sobre el concepte del reciclatge i del no reciclatge. Ja sé per on va. A mi m'han ensenyat –a mi m'han ensenyat, i vinc d'una família en què, com a família nombrosa, hem hagut de fer molts estalvis– a reciclar-ho tot, que es pot reciclar tot. Que no s'ha de donar res per inútil. Tot es pot reciclar. Jo crec que vostès pertanyen, a més a més, a una família política que n'ha fet bandera, d'això, de que podem reciclar-ho tot i que tot té una utilitat. No llencem res, en aquest país; hem de mirar de no llençar res. És més, hi ha coses molt aprofitables. Hi ha coses que, fins i tot, podrien sorprendre'ls a vostès mateixos de com d'aprofitables són.

D'aquí a poca estona, en aquest Ple es reprovarà, si no ho tinc mal comptat, un director d'un mitjà de comunicació només pel que pensa, no per la seva trajectòria professional, pel que pensa. Vostès estan fent llistes –vostès estan fent llistes– de periodistes en funció de la seva ideologia. Aquesta actitud és la que els porta, a vostès, a pensar que hi ha part de la gent que és prescindible, perquè no pensen com nosaltres, perquè allò que diuen no ens agrada a les orelles. És igual si són bons o mals professionals, és igual si han estat uns bons o mals presidents de la Generalitat; el que importa és el que pensin. I com que no m'agrada el que pensen, doncs, a la paperera de la història. Nosaltres no, estem pel reciclatge.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a evitar la liquidació i el desmantellament del Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona i garantir-ne el futur

317-00135/11

Pregunta al Govern sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, el meu grup ja ha preguntat al conseller sobre el Parc Científic i Tecnològic de Girona, i jo voldria fer un petit pas endavant en el sentit següent: és obvi que aquí algunes coses no han anat bé des del punt de vista de la gestió. Probablement, les administracions o, com a mínim, l'Administració de l'Estat no ha posat les coses fàcils, però no ens voldríem resignar.

I llavors jo li voldria demanar que vostè plantegés a la cambra les possibilitats de seguir actuant per evitar, *in extremis*, la liquidació del parc o, en tot cas, evitar, de totes, el seu desmantellament. I ja m'avenço a oferir-li la col·laboració del nostre grup en aquelles mesures que vostè pugui plantejar.

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, li agraeixo de tot cor aquest oferiment, i cregui'm que el recullo, perquè el parc de Girona és un èxit de totes les institucions. I, a més a més, recordo que es va emprendre en el moment que l'Ajuntament de Girona estava en mans, justament, del seu partit. I en aquell moment crec que va comptar, com comptem avui, aleshores també, amb un ampli consens polític, que no s'ha de trencar.

Com li ha dit el conseller Baiget, sap perfectament que el Govern de la Generalitat hi està absolutament involucrat. En tot allò que depengui d'aquest Govern, tot el que estigui a la seva mà –i, és més, hem fet una mica més–, estem totalment disposats a evitar la liquidació i, per descomptat, el desmantellament, que és un escenari que en cap cas contemplem.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí. Gràcies, president, i acullo les seves paraules. Per a la gent que, potser, no ho segueixi, el parc tecnològic fa beneficis cada any, però té un deute acumulat, precisament, del seu llançament i de la seva posada en marxa. Hi han altres parcs científics i tecnològics que també tenen determinats problemes que, en general, no són referits al seu funcionament quotidià, sinó a una feixuga hipoteca prèvia. Jo li demano, i cregui'm que ho faig amb tota cordialitat: posem la banya amb aquest tema. Si cal despenjar el telèfon per parlar amb el president del Govern d'Espanya sobre aquesta qüestió, no deixem de fer-ho. Perquè, realment, jo crec que en un futur la Generalitat hauria de formar part del patronat d'aquest parc; que, a més, si per desgràcia la liquidació tirés endavant, la Generalitat hauria de garantir la titularitat pública de la majoria, si no de tots els equipaments, infraestructures del parc, i això necessita inversió, necessita cobrir uns determinats deutes que s'han anat acumulant, i necessita el compromís de tots.

Jo crec que tots volem una Catalunya capdavantera, i la volem capdavantera, precisament, en tecnologia i en recerca. I, per tant, i per l'impacte concret que té sobre les comarques gironines i el conjunt de l'economia del país, jo crec que val la pena que posem la banya en salvar un projecte que ha demostrat vitalitat, que ha demostrat vigència, que ha demostrat competitivitat i que no pot ser abandonat pel fet de que uns deutes antics l'ofeguïn.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Efectivament, estic totalment d'acord amb vostè de la importància estratègica que té el Parc Científic de Girona per a tot el teixit emprenedor, de *start-ups*, la, diguéssim, vinculació amb la Universitat de Girona, amb el teixit de pimes que hi ha a Girona, que és fortament internacionalitzat i que necessita indispensablement el suport del parc científic per poder transferir la innovació en els seus productes.

Però, de tota manera, amb el Govern d'Espanya hi hem parlat molt a molt alt nivell, d'aquesta qüestió. I, a més a més, els ministres responsables saben perfectament quin és el tema. Saben i coneixen, perquè no pot ser d'una altra manera, que el Govern de la Generalitat va dipositar diner, els 5 milions d'euros que ens demanaven, davant de notari –per tant, que eren de cobrament immediat–, per evitar la liquidació. Saben que aquesta és la línia que treballem, Diputació de Girona, Ajuntament de Girona i Universitat de Girona, que són efectivament els membres del patronat, juntament amb les patronals. Per tant, no ens hem desviat ni un mil·límetre –ni un mil·límetre– de la unitat d'acció que hi ha a Catalunya per evitar que el parc vagi en liquidació.

Què ha fallat aquí? Doncs, pel que sembla, que aquests diners no són bons per al Govern de Madrid. No sé què falta més, no sé què falta fer més. Perquè hem dipositat els diners –que, cregui'm, ens ha costat, diguem-ne, com es pot imaginar, haver-los de posar, perquè no n'anem sobrats–, però els hem posat no només com un acte de demostració de confiança en el parc i de compromís amb el parc, sinó de voluntat de que no hi hagi cap obstacle a Catalunya, com no hi és, perquè el Govern de l'Estat impedeixi la liquidació.

Temo que hi hagi raons polítiques, sincerament. I seria molt trist que, malgrat que es donen totes les circumstàncies –totes– perquè no hi hagi liquidació, l'Estat espanyol no accepti els nostres diners, no fos cas que hagués d'aixecar la liquidació del parc i ens hagués de donar la raó de que aquest és un parc viable, que el volem, que hi estem tots compromesos i que aquí hi ha un únic obstacle –un únic obstacle– que de moment es diu «Estat espanyol».

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern per als propers mesos

317-00134/11

Pregunta al Govern sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Puigdemont, ¿cuál es su prioridad, como presidente de la Generalitat, para los próximos meses?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, doncs, complir amb el programa de govern que va aprovar aquest Parlament fins a les seves darreres conseqüències, en tots i cadascun dels seus àmbits.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Señor Puigdemont, cuál es su prioridad, lo sabemos todos. Pero no nos diga que es aquello con lo que se comprometió. Usted lo que dijo es que el referéndum ya se había hecho y que iba a declarar la independencia en dieciocho meses. Usted votó en contra del referéndum el 9 de noviembre del 2015. Así que deje de engañar, por favor, a todos los catalanes.

Mire, yo le voy a decir con datos cuáles son las prioridades de *su* Gobierno. Con usted como presidente, se han aumentado los impuestos a los catalanes y se han aumentado los barracones para los niños; con usted no se destina ni un solo euro público a guarderías, que parece mentira, y los funcionarios de Cataluña serán los últimos de toda España en cobrar las pagas que se les deben.

Eso sí, con usted como presidente se han aumentado los altos cargos y se han multiplicado los gastos de este *procés* a ninguna parte. Pero en lugar de avergonzarse de estos datos, se están instalando en el victimismo y lo estamos viendo también estos días.

Mire, después de que se lo advirtieran los letrados del Parlament, después de que se lo dijera el Consell de Garanties Estatutàries por unanimidad, ustedes vuelven a poner la partida para repetir el 9-N en los presupuestos, a sabiendas de que se suspendería. Ustedes lo hacen a posta para que se lo tumben y alimentar el victimismo, porque no tienen ningún proyecto realista para Cataluña ni tienen ganas de trabajar.

Porque trabajar, ir a las conferencias de presidentes a defendernos, a hacer propuestas factibles... eso ni lo hacen, ni dejan que otros lo hagamos. Porque, por ejemplo, le voy a poner un caso. Hoy vamos a debatir en el Parlament una proposición de ley de Ciudadanos para luchar contra el acoso y el abuso de los niños en centros educativos. Y ustedes no quieren ni que se debata de estas cuestiones. Y le digo este tema porque es el tema de hoy, pero somos el grupo que más propuestas sociales y económicas presentamos.

Ustedes están muy bien en el mundo irreal procesista. Y usted lo sabe, señor Puigdemont: no va a haber ni referéndum ni independencia. Deje de mentir a los catalanes. Usted es el primero que lo sabe. Y yo le pido: no pierda más tiempo en especular sobre posibles preguntas para repetir el 9-N.

¿Sabe cuál es la pregunta que le debería preocupar, señor Puigdemont? Es la pregunta que vamos a responder todos los catalanes en las próximas elecciones autonómicas y va a ser si queremos seguir teniendo un gobierno obsesionado con sacarnos de España y de la Unión Europea o, por fin, vamos a tener un gobierno con un proyecto realista, de futuro y para todos los catalanes. No nos haga perder más tiempo, convoque elecciones y déjenos elegir la respuesta a esa pregunta.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora Arrimadas, això darrer, segons el Tribunal Constitucional, ni això podríem fer, perquè ens ha suspès, fins i tot, la partida de convocatòries electorals.

Per cert –per cert–... (*Rialles i aplaudiments.*) No, no..., vostès que són tan amants del Consell de Garanties Estatutàries i que quan el Consell de Garanties Estatutàries diu per unanimitat que una cosa no està bé, en fi, ens posen a tots de cara a la paret, sap què va dir el Consell de Garanties Estatutàries, per unanimitat, sobre la, diguem-ne, partida de processos electorals? Que era perfectament constitucional. Alguna queixa? Alguna queixa per haver desobeït que el Govern hagi desobeït el Consell de Garanties Estatutàries? (*Pausa.*) No en sento cap.

En tot cas, quan val el Consell de Garanties per dir que una partida no és constitucional, deu valdre per dir que una partida que és constitucional ho és. No és un interruptor que es pot fer anar a conveniència en funció del discurs del dia.

Senyora Arrimadas, miri, en aquest mandat segurament no haurem tingut el temps de fer totes les coses que un mandat normal, evidentment, pot fer, però estem molt orgullosos dels resultats que podrem oferir als ciutadans. No només els pressupostos creixen en educació, milloren en salut –i de quina manera–, preveuen la contractació de noves places de funcionaris, preveuen restituir drets laborals que s'havien perdut.

No només això: s'ha reduït l'atur de manera considerable; de fet, l'interanual d'aquest any és el més alt de la història, més de deu punts –més de deu punts. S'han multiplicat les inversions estrangeres a Catalunya, absolutament claríssim. S'ha reduït a un temps que ja no mereix l'atenció de ningú el pagament a proveïdors. Algú sent parlar dels pagaments..., els retards en pagaments? Eh què no? (*Pausa.*) Això és una feina també d'aquest Govern. S'ha reduït el dèficit públic –i de quina manera– per guanyar la màxima solvència i credibilitat internacionals. S'ha aprovat, per cert, l'Acord de govern de la convivència a les escoles. Això que vostè troba a faltar, ja està aprovat; miri, ja ho hem fet.

Per tant, home, mirin, no es penguin totes les medalles, no totes les seves iniciatives són bones, ni tot el que faci el Govern..., ni el que fa el Govern només és parlar del procés. Els únics que han parlat del procés, vostès..., són vostès; no n'ha parlat gaire ningú més. A vostès, els preocupa. A cada sessió de control, quan passem la llista estadística de quantes preguntes hauran fet vostès al Govern i al president de la Generalitat sobre allò que interessa a la gent, veuran que, per vostès, allò que interessa a la gent és el procés d'independència de Catalunya. Benvinguts al club!

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels seus viatges als Estats Units d'Amèrica i a Bolonya

317-00137/11

Pregunta al president sobre els darrers esdeveniments polítics, formulada pel senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, aquests darrers dies, sens dubte, han estat políticament de grans contrastos. Per una part, vostè, president, i membres del seu Govern van ser als Estats Units, on van mantenir un seguit de contactes amb persones i institucions del món acadèmic, polític, empresarial i mediàtic. I, malgrat l'esforç dels de sempre per mirar de menystenir, doncs, la importància d'aquests viatges, nosaltres els volem posar molt en valor, igual que posem en valor la presència catalana a la Fira de Bolonya i la seva trobada, per exemple, també amb l'expresident Romano Prodi; uns viatges per explicar-nos i per estrènyer relacions, complicitats, per dialogar, per parlar de tot, a nivell internacional.

Per altra part, mentre vostè, president, i part del Govern eren als Estats Units o a Bolonya, l'Estat espanyol ha fet més d'Estat espanyol que mai: dimarts passat, el senyor Rajoy va ser aquí a fer una conferència. Una mica va venir a fer allò..., el joc del pare carabasser, va anticipar unes promeses d'una pluja de milions, però que més que pluja de milions ha estat una pedregada de la realitat, amb un doble motiu: primer, perquè el que va anunciar era menys del que ja s'havia anunciat durant l'any 2008, i després perquè ahir mateix, doncs, es va passar de les promeses a les certeses i els pressupostos d'ell el van desmentir a ell mateix. Per tant, credibilitat zero.

Per altra part, també l'Estat, amb allò d'«una pastanaga inexistent», però «un xarop de bastó molt contundent», doncs, la setmana passada també vam viure com per primera vegada un diputat, un exconseller –en aquest cas, el conseller Homs–, doncs, va haver de deixar la seva acta de diputat per ser condemnat pel Tribunal Suprem i se'l va fer fora de males maneres a mitja sessió plenària, doncs, per haver fet què? Per haver estat lleial a aquest Parlament i als seus mandats i per haver posat les urnes.

I, evidentment, el divendres, com que era divendres, tocava recurs al Tribunal Constitucional. I novament, doncs, es va presentar un recurs dels pressupostos d'aquesta cambra. I, a més a més, si no n'hi havia prou van amenaçar, doncs, penalment, a tots els membres del Govern. Òbviament, el Tribunal Constitucional, com a fidel servidor dels interessos polítics de la Moncloa, es va reunir d'urgència per complir les seves ordres. Per no parlar, doncs, de l'activitat de la fiscalia convertida directament en policia política.

Per tot això veiem aquests dies els contrastos entre el que fa Catalunya, que és emmirallar-se, parlar, dialogar a nivell internacional amb els millors països del món, i el que ha fet, doncs, l'Estat espanyol, que són les pitjors pràctiques de sempre..., és per això que li preguntem quina valoració en fa, del seu viatge a Estats Units i a Bolonya, en contrast amb el que ha estat fent aquests dies l'Estat espanyol respecte a Catalunya.

La presidenta

Gràcies, senyor Turull. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, la valoració és extremadament positiva, en la línia també de la que ha fet el conseller Baiget del seu viatge a la Xina. Crec que podem donar bones notícies als sectors econòmics i als sectors socials que estaven representats en aquests viatges.

Començaré per la Fira de Bolonya, on en aquests dies s'està produint la fira més important en l'àmbit de la literatura infantil i juvenil. Fira en la qual, després de cinquanta-quatre edicions, aquesta és la primera vegada –primera– que hi és com a convidada oficial la cultura d'una nació sense estat encara.

I cregui'm que la satisfacció és alta pel que fa als organitzadors, quan dir-ho explícitament, com pel que fa als, en fi, il·lustradors, autors, editorials, participants d'aquesta fira, en la qual es fan moltes transaccions comercials d'interès. El Govern hi ha volgut donar tot el seu relleu, i, evidentment, aprofitar per explicar la cultura catalana, el que és la cultura que s'expressa en llengua catalana, en col·laboració, per cert, amb el Govern de les Illes Balears, amb el Govern del País Valencià i amb el Govern d'Andorra.

Pel que fa als Estats Units, el balanç és molt positiu, bàsicament perquè es constata allò que costa tant i tant i tant de fer a l'Estat espanyol, que és: l'interès a escoltar i l'extremada amabilitat per preguntar i escoltar el que tenim a dir. Hi ha interès, creguin-me. Ningú m'ha parlat de l'operació diàleg. Ningú m'ha preguntat sobre les inversions anunciades per Rajoy. La gent m'ha preguntat el que està passant a Catalunya, l'arrel democràtica del que està passant. La recomanació unànime ha estat: vostès, com a responsables polítics democràtics i electes, han de fer honor al seu programa electoral, no hi ha cap altra opció que no sigui aquesta.

I això val tant per la conferència a Harvard, de la qual no hem pagat ni un euro –ni un euro– per poder-la fer; a la reunió amb l'MIT amb els emprenedors catalans en molts àmbits tots ells rellevants; la signatura amb el Wilson Center per intercanviar experiències i coneixements en la gestió de renovacions urbanes; la reunió amb les Smithsonian Folklife Festival, el festival de cultura tradicional i popular més important dels Estats Units que tindrà l'any que ve com a cultura convidada la cultura catalana, al cor de Washington; la trobada amb els *think tanks* polítics de relleu a Washington; la trobada

amb sis congressistes americans; les entrevistes a mitjans de comunicació tan «irrellevants» com el *Washington Post*, el *New York Times*, el *Politico*, el *Foreign Policy*, la CNN; la reunió amb el Museu dels Jueus per parlar de l'exposició possible de les *haggadot* de Catalunya l'any que ve; la reunió amb el senyor James Carville, un dels analistes polítics més reputats que hi ha als Estats Units, que va ser el cap de campanya del president Clinton i amb el qual vam tenir un interessant intercanvi d'opinions; les trobades òbviament amb la comunitat de catalans; la presentació de l'oficina del Futbol Club Barcelona..., és a dir –és a dir–, tot allò que s'espera que un representant d'un país faci quan va de visita a un altre i on és molt amablement rebut. Ho hem fet, ho farem i ho continuarem fent fins al final, vaja.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president. Senyor Coscubiela, estem en una sessió de control, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per fer ús del dret que empara el nostre grup, en base a l'article 85, amb relació a les al·lusions fetes pel president de la Generalitat contra el grup imputant-nos actuacions que fins i tot podrien ser constitutives de delictes. (*Remor de veus.*) I, per tant, en base a aquest article 85, demano la paraula per al·lusions.

La presidenta

Senyor Coscubiela, no hi ha al·lusions, és una sessió de control –no hi ha al·lusions.

Joan Coscubiela Conesa

Perdoni, no, és que no ha estat una resposta al president. Ens ha dit que nosaltres fem llistes de periodistes. I li demano que retiri aquestes afirmacions i demani disculpes al grup.

La presidenta

Senyor Coscubiela, no té la paraula. (*Remor de veus. Joan Coscubiela i Conesa intervé sense fer ús del micròfon.*) No, a la sessió de control –a la sessió de control– no es donen paraules. (*Algú diu: «Ah, sí? Des de quan?» Rialles.*)

Declaració del Parlament de Catalunya de condol per les víctimes de les inundacions a Mocoa (Colòmbia)

401-00023/11

Acabada la sessió de control, passarem..., llegirem la declaració amb motiu de les inundacions a Colòmbia. Després de llegir aquesta declaració, farem un minut de silenci.

En nom del Parlament de Catalunya, em plau de saludar la representant del Consolat General de Colòmbia a Barcelona, que avui ens acompanya a la llotja de convidats per a assistir a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de condol per les víctimes de les inundacions a Mocoa, Colòmbia.

Tot seguit prego al secretari senyor David Pérez que procedeixi a la lectura.

El secretari segon

Gràcies, presidenta. «Declaració del Parlament de Catalunya de condol per les víctimes de les inundacions a Mocoa (Colòmbia).

»El Parlament de Catalunya mostra el seu condol als ciutadans i ciutadanes i les institucions públiques de Colòmbia per les víctimes i les pèrdues materials ocasionades per les inundacions que ha patit el municipi de Mocoa, i expressa la seva solidaritat amb tots els afectats i damnificats per aquesta tragèdia.

»Palau del Parlament, 5 d'abril de 2017.»
(*La cambra, dempeus, serva un minut de silenci.*)

La presidenta

Moltes gràcies.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

El següent punt de l'ordre del dia és: comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de la Mesa de la Comissió d'Estudi de l'Emprenedoria i dels Autònoms està inclosa en el dossier que ja ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la lectura. D'acord? (*Pausa.*)

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de mesures urgents per a la prevenció i tractament de les situacions de maltractament de menors en l'àmbit educatiu (debat de totalitat)

202-00030/11

El tercer punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures urgents per a la prevenció i tractament de les situacions de maltractament de menors en l'àmbit educatiu. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Laura Vílchez.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyora Vílchez, quan vulgui.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., hoy presentamos una propuesta de ley con medidas urgentes contra el maltrato infantil en el ámbito educativo. Lo que dice esta ley, básicamente y resumiendo, es «basta». Ofrecemos con esta propuesta de ley un revulsivo, una primera propuesta para poder empezar a hablar con absolutamente todos los grupos, para que podamos abordar entre todos la mejor forma de resolver una problemática que lamentablemente cada vez es más presente en nuestros centros educativos y que causa profundo malestar entre niños y niñas en edad escolar. Abierta, pero firme, porque con esta propuesta hemos pretendido elevar a categoría de ley todas las medidas de prevención, detección, tratamiento, que se recogen en algunos protocolos existentes, que se han mostrado ineficaces cuando años después de su creación no solo no han cumplido con su objetivo: tampoco han impedido que los resultados empeoren.

He de reconocer que nos produce satisfacción marcar la agenda política del Govern, que esta misma semana se adelantaba al debate de esta propuesta de ley con un nuevo anuncio estrella sobre un plan de convivencia que tiene intención de implantar en las escuelas. Este anuncio nos demuestra tres cosas: una, que efectivamente estábamos en lo cierto cuando denunciábamos que los protocolos existentes no servían para nada; dos, que se reconoce que la situación en los centros es inaceptable, por lo que se han visto forzados a actuar, aunque con una tibieza que nosotros creemos que el asunto no merece, y tres, que, por tanto, esta propuesta de ley, que ya se registró hace un año, era necesaria y es hoy necesaria.

Tenemos que ser conscientes de una vez que el maltrato infantil, sea del tipo que sea, tiene el poder de marcar la vida de las víctimas, que afecta a su salud física, al bienestar emocional, a su salud psicológica y al rendimiento académico; que es importante para las familias saber que sus hijos van a estar bien, que no es cualquiera cosa, que es que es importante.

Pongámonos en situación. Diego, once años, se suicidó. «No encuentro otra manera para no ir al colegio», decía la nota que dejó. Manuel Barbero, a quien hoy tenemos aquí, todos sabemos quién es, es el papá de un niño abusado sexualmente por un pederasta confeso en el Colegio de los Maristas de Barcelona, y dice: «Me duele más la actitud de los Maristas que la del pederasta.» Arancha, dieciséis años, con discapacidad intelectual y motora, se suicida después de contarle a su profesora que otro alumno le exige dinero y la coacciona con mensajes. Alan, diecisiete años, de Rubí, transexual que se quita la vida por no soportar el acoso escolar que sufría, todo y haberlo intentado cambiando de centro en varias ocasiones.

Y así podría agotar mi tiempo poniendo ejemplos de realidades, porque son ejemplos, pero son reales, realidades que incomprensiblemente adormecen a la Administración. Seguramente lo más cómodo es que podríamos seguir mirando para otro lado, podríamos seguir tapando estas situaciones quitándoles hierro, podríamos seguir tachando de exagerados a los padres que vienen a denunciar los casos con vehemencia. Podríamos, pero no vamos a hacerlo, porque hoy el Grupo de Ciutadans, después de valorar la situación, ha decidido no dar ni un minuto más de tregua, ha decidido forzar al Govern de la Generalitat a dar una respuesta a estas situaciones como se merecen, con la contundencia que merecen y con la protección que merecen tanto los denunciados como los agresores, que no olvidemos que los agresores también son niños.

Hemos decidido de forma clara y firme coger de la mano a Diego, a Arancha, a Manuel o a Alan, y vamos a hacerlo por ellos, por ellos y por todos los que no salen en los medios pero que hoy, hace un par de horas, entraban al cole atemorizados y rezando para que hoy sea un buen día. Son historias de acoso escolar, de abusos sexuales en el colegio, de violencia de género entre menores, de presión insoportable, de sufrimiento, de discriminación por LGTBIofobia que ninguno de ellos, y mucho menos a su edad, merecía haber vivido, que ningún niño merece vivir, y mucho menos en la escuela. No vamos a permitir que estas situaciones se conviertan en la realidad cotidiana de muchos niños en centros escolares. No es justo. Y no es justo porque no podemos decir a día de hoy que no tengamos datos, que no seamos conocedores del problema y actuar. Porque Diego, como muchos otros, sufría acoso escolar.

El informe sobre acoso escolar «Yo a eso no juego», elaborado por Save the Children, entre otras muchas cosas, pone de manifiesto que casi el 10 por ciento de los estudiantes sufre acoso escolar, y un 7 por ciento, ciberacoso. Casi un 30 –¡un 30!– afirma haber recibido golpes físicos, y un 7 por ciento, de forma frecuente. Llama la atención de este estudio que el principal motivo que los acosadores dan sea un simple «no sé por qué lo hice» o «quería gastar una broma». Es que lo menciono porque no quiero que olvidemos nunca que los agresores muchas veces también son niños.

Pero el acoso escolar no son cosas de niños. El acoso escolar es violencia, y estas formas de violencia son a menudo invisibles, debido al silencio que mantienen las propias víctimas, por vergüenza o por temor a que las agresiones se recrudezcan. Silencio incluso de los testigos, compañeros, por temor a convertirse en el objetivo de los acosadores.

La Enquesta sobre convivència escolar i seguretat a Catalunya añade además que la violencia se da en el seno de los centros educativos, en el marco del grupo clase, independientemente del centro, de su titularidad o del nivel socioeconómico. Señala además que el único porcentaje que disminuye es el de la comunicación a los adultos, profesores o familiares.

Y es que el silencio lo invade todo. Cuando se trata de abordar el maltrato infantil, el silencio se impone y la Administración enmudece. Lo sabemos muy bien los miembros de la Comisión de la Infancia, que puedo decir que es objetivo compartido y común el poner altavoces a lo que tengan que decir las víctimas, las entidades que las representan o los profesionales. Hemos escuchado muchos testimonios, algunos muy duros. Y por eso mismo compartimos la necesidad de actuar. Las entidades vienen reclamando acciones.

El mismo *conseller* de Interior expuso el pasado febrero que las denuncias por abusos sexuales a menores aumentaron un 68 por ciento en Cataluña el año pasado. El hijo de Manuel Barbero fue el primero en denunciar, pero le han seguido muchos como él, que empujados por su valentía han decidido denunciar, con todo lo que ello comporta; a ese niño también le pasó en la escuela.

Alexandra Membrive, del Mundo de los ASI, también nos vino a ver y nos expuso el drama que supone que las escuelas, el lugar donde pasan más horas los niños al día, no sepan todavía hoy leer las señales de alarma que los niños muestran. Los profesores no tienen herramientas para acertar en la actuación ni en la detección. Por esto es tan importante el papel de la escuela.

Alan sufrió acoso por discriminación por transfobia. El Observatori contra l'Homofòbia publica en su informe anual de 2016 un aumento alarmante de acoso LGTBIfóbico, que pasa de un 4,4 a un 13. Lo justifican con casos verídicos, como el de un menor de edad que tiene que soportar pintadas con su nombre seguido de «maricón» y otra en el coche con su nombre seguido de «es una niña». Como la mayoría de estos casos, la

madre denuncia y el centro escolar no actúa. Consiguíó que el *síndic* emitiera una resolució, pero al final el niño cambia de centro. Porque ahora el cambio de centro es el único recurso que se encuentran las familias para poner fin a la situación, y como en este caso, en el caso de Alan, ni aun así lo lograron.

El caso de Arancha, que comentaba antes, podría representar al colectivo de niños con discapacidad, con algún trastorno en el desarrollo o con necesidades educativas especiales. Por ejemplo, casi la mitad de los niños con trastorno del espectro autista sufre acoso escolar, hecho que les expone con más relevancia a la exclusión y al abandono escolar; también los niños con altas capacidades. Además, existen estudios que sitúan al 83 –el 83– de las mujeres con discapacidad intelectual como víctimas de abusos sexuales. Datos de un estudio de Naciones Unidas.

Pues, bien, con todo lo expuesto, ¿creen ustedes que esto se soluciona con un protocolo?, ¿con un nuevo anuncio de plan de convivencia? Nosotros creemos que no. Casi todos los grupos hemos manifestado nuestra desconfianza sobre la eficiencia y los comités que se han creado.

Por eso, con esta propuesta de ley hemos apostado por extremar la prevención mediante la coordinación entre departamentos de forma rigurosa y práctica. Ya está bien de escurrir el bulto. Ya está bien de seguir pensando cómo lo hacemos. Ahora ya hay que actuar.

No queremos profesores paralizados; les queremos protegidos y empoderados para que sepan cómo y cuándo actuar. No queremos más familias, ni de víctimas ni de agresores, sin acompañamiento; tienen que tener un mapa claro de pasos que seguir para poner solución a su calvario. Y, por último, no queremos niños tristes en las escuelas; les queremos libres.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vílchez. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Montserrat Vilella.

Montserrat Vilella Cuadrada

Gràcies, presidenta. Benvolgudes conselleres, diputades, diputats, bon dia. Avui, novament, el Grup de Ciudadanos ens proposa tractar d'un tema cabdal per al nostre país, per a qualsevol societat. La prevenció, la detecció, l'atenció, el tractament i l'acció que es facin per evitar les situacions de maltractaments a infants i joves és evident..., en aquest cas, en el món educatiu, però és evident que és una qüestió de primer ordre en el nostre país. I els vull agrair, especialment a la diputada Laura Vílchez..., que en la Comissió d'Infància que compartim espai, doncs, des del primer dia s'ha treballat i es treballa aquest tema; compartim moltes maneres de veure aquesta qüestió, compartim la prioritat que ha de tenir un país en aquests àmbits. És evident que qualsevol país ha de garantir que els infants i els joves, com qualsevol altra persona, però ells per l'especial vulnerabilitat, han de créixer lliure, lliures de tota violència, lliures de qualsevol abús, i que ningú mai faci a un infant allò que no s'ha de fer a un infant. I això ho compartim tots; és evident.

Però –i aquí ve el però– nosaltres no pensem que el text que ens proposen avui sigui la solució. I per això hem presentat una esmena a la totalitat. I també ho voldria aclarir, perquè abans la portaveu del seu grup, doncs, hi feia referència, com si el nostre grup, Junts pel Sí, no volgués debatre aquests temes. I tant que els volem debatre! I agraïts que tots els grups en puguin portar en qualsevol moment. L'únic que estem dient en aquesta esmena a la totalitat és que aquest text no ens sembla que solucioni, no serveix per a aquest «prou» que deia la diputada Vílchez. Senzillament. Senzillament això.

I ho intentaré explicar. Nosaltres partim de la idea..., perquè és evident que quan apareixen casos d'abusos ens indignem –ens indignem–, però nosaltres partim de la idea que tenim un bon sistema educatiu, que tenim uns excel·lents professionals i que tenim uns espais educatius –les escoles– segurs.

Però, com deia la consellera Ruiz en la darrera o en una de les compareixences que feia en comissió, només que hi hagi un cas detectat, només que hi hagi un cas, encara que no es detecti..., però, si el detectem, només que hi hagi un cas, això justifica que re- pensem tot el que estem fent, perquè vol dir que hi ha hagut un error del sistema.

És una xacra social, i hem de tenir en compte que està present, que hi és. I això és important. I per això és important i agraeixo que avui portin aquesta proposició, tot i que a vegades em dona la sensació que la portaven i necessitaven portar-la per dir que es parla d'altres coses i per justificar la pregunta inicial que feia la seva representant. Però, en tot cas, és una xacra social que hem de lluitar tots per fer coses efectives.

Deia que quan apareix un cas d'aquests... –i hi ha el senyor Barbero aquí, ara sí, que ha arribat; aprofitem per saludar-lo i per la seva valentia, que li hem demostrat o que li hem volgut fer arribar en altres ocasions, doncs, que ha estat per aquí al Parlament, la seva valentia de denunciar-ho, i així, doncs, fer trontollar tothom–, dèiem que quan apareixen aquests casos ens estremeixen, ens indignen, ens fan reaccionar. «Indignar» vol dir «enfadar-se molt», però també vol dir «no ser digne d'alguna cosa». En aquest cas, quan ens indignem per un cas de maltractament o d'abús, vol dir que no hem sigut prou dignes amb aquell infant o amb aquell jove, perquè no hem fet la protecció que havíem de fer.

I, per tant, hem de reaccionar. I cada u ha de reaccionar en les responsabilitats que té. I aquesta cambra també ha de reaccionar, i està bé que reaccioni. I què ens hem de preguntar?, què hem de canviar de les nostres lleis perquè no tornin a passar aquests casos de maltractaments i abusos?, què hem de millorar perquè realment tingui impacte, perquè tingui impacte real, en aquest cas, a les escoles? I el que diem nosaltres és que aquest text no serveix perquè això tingui un impacte real. I, com deia, intentarem explicar-ho.

Tenim una llei, que és la 14/2010..., i que, analitzant el que vostès proposen i el que diu la llei, nosaltres veiem que és millor la llei que tenim, i que ja va ser aprovada per aquesta cambra, i a més per unanimitat, i que va ser molt treballada, i que té una bona..., és molt més àmplia, no és només d'aquest aspecte, però sí que és exhaustiva.

Vostès proposen dues grans coses i després algunes altres, doncs, d'alternatives, però dues grans eines: un protocol i un registre únic. El protocol, és evident que quan apareixen aquests casos, deia la consellera, s'ha de revisar. I això és el que es va fer: la llei és del 2010, el protocol es va fer el 2012, al 14 hi va haver una modificació, però al 16 hi ha hagut una modificació més important, perquè és evident que, quan ens sacsegem, quan analitzem el que no ha funcionat, és quan podem fer que aquesta eina, que és un protocol, sigui millor. Per tant, ara tenim, ja des de fa uns mesos, un protocol molt millor, que haurà de ser revisat tantes vegades com faci falta.

La llei també permet el que vostès diuen «el registre únic» com a registre unificat de maltractaments. I, per tant, això ja ho permet. El que vostès exposen en el text seria més un desplegament d'aquest article de la mateixa llei.

Proposen altres qüestions, però el que vostès deien inicialment que justificava aquest text i que a nosaltres ens fa dir que neguem la major és que no hi ha una legislació clara en aquest àmbit. Llegeixo: «Asimismo, la ausencia de un marco jurídico cierto, claro y seguro para los operadores del ámbito educativo se antoja como una situación indeseable y contraria a los objetivos de prevención que se debería alcanzar.» Nosaltres, en això, no hi estem d'acord.

I a més a més a vegades el text que vostès proposen no anul·la la llei però sí que pot fer que la confonguin; en un punt que és essencial perquè les coses siguin efectives és en la denúncia, la denúncia de qui s'hi troba al davant, la denúncia del professor, la denúncia dels altres alumnes, dels indicis o de les certeses, però també dels indicis. I vostès proposen també que en la funció pública això sigui castigat, qui no denunciï aquests indicis..., que sigui, doncs, considerat com a falta greu o molt greu. Però és que el problema és quan anem als articles on vostès exposen com s'ha de denunciar això, que són l'article 8 i el 9, perquè, entre altres coses, posen una *coletilla* de «de buena fe»: *quien de buena fe* detecti aquests indicis ho ha de denunciar o n'ha de fer coneixedor els seus superiors.

Jo, si fos mestra, docent o qualsevol persona, m'inquietaria una mica que, a part de la qüestió penal, a part del que pot tenir d'efectes a nivell de funcionariat, algú hagi de decidir si anava de bona fe o no anava de bona fe quan intentava fer aquesta denúncia. Però, en tot cas, això ho hauríem de preguntar al professorat, vejam si això els tranquil·litza, els aclareix o, en tot cas, encara els confon més.

De tota manera, vostè deia: «Prou; fem d'una vegada alguna cosa.» Disculpin, però d'actuacions en aquest país per lluitar contra els maltractaments i contra els abusos, abans que existís Ciudadanos, ja se'n feien, per sort. Sempre hi havia problemes i sem-

pre apareixen aquells casos puntuals, però ja se'n feien, de coses. I hem de mirar si aquelles coses són bones i quines hem de canviar.

Deia Michel Crozier, un sociòleg que ell es definia com un sociòleg de l'àmbit quotidià, en un llibre, que la societat no es canvia per decret. I això què vol dir? Que una societat necessita lleis –no vol dir que no necessitem lleis per a re–, però perquè hi hagi un canvi social hi ha d'haver alguna cosa més que aquestes lleis. I ell era un especialista en Administració pública. I en aquest cas el que veiem és que, perquè realment hi hagi aquest canvi social, aquesta protecció que hem de fer als infants, i també, doncs, de retruc, a les seves famílies, i el treball que hem de fer amb les seves famílies, hi ha d'haver alguna cosa més que les lleis. La llei, la tenim, que és la del 2010, on es recull –i entenem que el seu text no ho millora– el que s'ha de fer i el que no s'ha de fer en aquests casos, però s'ha de fer alguna cosa més per a aquest canvi social.

Què entenem nosaltres que és important canviar socialment o que canviem tots plegats perquè puguem donar aquesta protecció als infants? Doncs, tenir molt clar que els maltractaments existeixen. Per això el meu agraïment abans al senyor Barbero, perquè al denunciar-ho i al fer-ho públic fa que socialment tinguem en la nostra ment, tothom, que els maltractaments i els abusos existeixen, que poden ser en l'àmbit familiar però també en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit de les escoles, en l'àmbit on els nens estan, perquè els maltractadors, els abusadors el que fan és anar a buscar els nens i amagar-se de tot plegat. Per tant, hem de ser tots molt conscients de que això existeix i que pot existir en el nostre país, i que hem d'actuar. Aquests són els dos canvis socials importants.

El fet que hi hagi més denúncies, senyora Vílchez, no vol dir que hi hagi més situacions de maltractaments o d'abusos; vol dir probablement que tothom és més conscient que això no s'ha de fer i que s'ha de denunciar. I és una bola; és una bola: un denuncia i els altres s'animen a fer-ho. I, per tant, això és canvi social. És el que estem buscant.

La consellera ens ho deia l'altre dia, en la compareixença: tenim una llei que ens permet..., amb un protocol actualitzat. Però a més a més hem de fer més coses. I quines coses més ha fet? Ho deia també avui el president de la Generalitat: doncs, el pla de convivència, importantíssim, perquè això baixa totalment el que diu la llei, el que diu el protocol..., i ho baixa a la comunitat educativa, ho baixa als docents, però també permet treballar amb les famílies, que em consta que des del departament s'està fent. Perquè no ho hem d'oblidar, que aquests nens tenen unes famílies que són els que volen protegir i han de protegir també, com la societat, aquests infants.

El que sí que estaria molt bé poder debatre són altres coses, que no la Llei 14/2010, altres coses que sí que normativament hauríem de debatre els grups i que també ens anunciava la consellera: hauríem de parlar de la prescripció dels delictes, hauríem de parlar de les mesures cautelars, perquè, si no, l'Administració es troba travada davant de situacions que les famílies li demanen que actuï i no pot actuar. Parlem d'aquests coses, canviem normativament, legislem sobre això. I també posem sobre la taula la qüestió del registre de delictes penals, de delictes sexuals, que això moltes de les famílies ho demanen, que diuen: «Com pot ser que una persona hagi delinquit i que això no se sàpiga i no es pugui aturar que pugui estar amb infants?» Per tant, parlem de les coses que realment poden canviar la situació i poden millorar-la.

Finalment, només dir: tenim una llei que és prou clara, tenim unes escoles que són espais segurs, tenim els mitjans per poder actuar davant de casos de maltractaments, però, no ho oblidem mai, els maltractadors busquen escapolar-se d'aquestes mesures. El canvi social..., el que hem de fer és que tothom sigui conscient que en algun moment donat ell, en primera persona, pot ser l'agent que garanteixi la protecció d'aquell infant. I que quan això passi, aquella persona, sigui un mestre, sigui un conserge, sigui un metge, sigui un treballador social, qui sigui..., que sigui conscient que en aquell moment, en primera persona, és l'agent de garantia, de protecció d'aquell infant, i que sàpiga a qui acudir i què fer per tal de poder-lo protegir.

Per tant, que tota aquesta situació, que aquests casos que apareixen, malauradament, encara, i que molt probablement seguiran apareixent, ens serveixin per actuar de forma eficaç i de fer-nos tots plegats una mica més dignes.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vilella. Per torn en contra, té la paraula la senyora Laura Vílchez.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bien, en este turno se supone que debo posicionarme sobre la enmienda presentada. Junts pel Sí nos presenta, nada más y nada menos, que una enmienda a la totalidad. El primer pensamiento que me viene a la cabeza es: ¿cómo puede alguien plantearse vetar que se pueda hablar –que se pueda hablar– sobre un tema tan sensible y cuál es la mejor forma de abordarlo? Porque quiero dejar claro, clarísimo, que hoy no veníamos a votar este texto, hoy solo votamos que se pueda hablar, que se pueda hablar del tema.

Traemos una primera propuesta, pero que, en caso de que se aceptara, todos los grupos –todos los grupos– tendríamos la posibilidad de trabajar el texto, de enmendar, de poner, de quitar; todo con la intención de que, si hoy esta propuesta es mejorable, entre todos consigamos una ley excelente que abarque todo lo necesario para que situaciones de maltrato infantil en el ámbito educativo dejen, de una vez, de darse.

No tiene ni siquiera que sustituir los protocolos o sistemas que contribuyen a la buena convivencia en los centros, pero sí es necesario que en una ley todo el mundo tenga claro su papel. La portavoz de Junts pel Sí dice que el *departament*..., nos decía ayer en la comisión, cuando hablábamos del método KiVa, que el *departament* trabaja intensamente. ¿Intensamente? Hoy, ahora, hay gente buscando un nuevo centro para cambiar a sus hijos. Ustedes siempre tienen una excusa para no hablar de lo que realmente importa, ya sea porque el texto es muy genérico, porque es muy concreto..., siempre –siempre– hay una excusa.

Además, nos anuncia el nuevo plan de convivencia que vamos a tener en los centros y que se va a implantar durante los próximos tres años. ¿Tres años? Que el *departament* dice que el *departament* trabaja con las familias. Yo..., me gustaría que me presentara una familia con la que el *departament* está trabajando. Me gustaría de verdad. Diu: «Parlem sobre aquestes coses.» Parlem. Retirin l'esmena a la totalitat i parlarem. Nuevo plan de convivencia. De nuevo, nada, este plan es reciclado: Memoria 2011 de la Dirección General de Atención a la Familia y Comunidad Educativa. *Apartat 1*: «Web, família i escola»; *apartado 2*: «Projecte de convivència.» Bueno, es que parece..., de verdad, parece una broma.

A pesar de que la primera ley de educación en democracia, la LODE, de 1985, ya recogía la necesidad de garantizar la integridad y el bienestar de todos los alumnos, el departamento tardó la friolera de veinticinco años en crear una unidad administrativa destinada a tratar y enfrentarse a estas situaciones. La LEC del 2009 ya lo recoge. Ley de infancia. ¡Si está sin desplegar, es del 2010! 2017, está sin desplegar. Lo mismo con la ley para garantizar los derechos de las personas LGTBI, sin desplegar.

Otro ejemplo: el registro al que se refería, que nos referimos nosotros también en la ley, el RUMI, el Registro único de *maltractament infantil*. A pesar de que se declaró mediante una orden del *departament* en 2007 –en 2007–, hace diez años. El Govern nos ha dicho que próximamente –próximamente– se extenderá a centros escolares, porque ahora mismo solo se informan los maltratos que han sido detectados en el ámbito hospitalario. Es decir, que todavía están fuera los maltratos que se puedan dar en la escuela, en el ámbito familiar, actividades extraescolares... ¿De verdad van a impedir que se hable de esto? ¿No tienen nada que decir? ¿No tendrían nada que aportar? Todo lo que me ha dicho, señora Vilella, son excusas. Es quizá porque es propuesta nuestra, porque es propuesta de Ciudadanos. No tiene sentido, porque todos sabemos que las cosas se pueden hacer mejor.

Y no sirven de nada protocolos de prevención que no previenen, protocolos de actuación que no se activan, y lo más grave de todo: protocolos totalmente desconocidos por los profesionales que están en el día a día de los niños. Todos sabemos que el papel lo aguanta todo y que podríamos seguir debatiendo la calidad de los protocolos, volviendo a modificar... Mientras tanto seguimos viendo casos como el de los Maristas de Barcelona, cómo aumentan las denuncias, que no lo digo yo, que lo dice el *conseller*.

Mi posición ante esta enmienda es que es lamentable –lamentable. Nosotros queremos remedio para los dolores de tripa del domingo por la tarde, contra los «mamá, no quiero ir al colegio», y contra los llantos en el recreo. Y ustedes nos ofrecen jugar a que nos conformemos y a ver cuánto tiempo aguantamos con los brazos cruzados, y a eso no jugamos.

Gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vílchez. A continuació, per a fixar el seu posicionament, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, senyor Barbero, abans de començar m'agradaria fer esment que ahir, 4 d'abril, va ser el Dia Mundial contra la Prostitució Infantil. I jo crec que, amb el tema que ens ocupa en aquesta llei, caldria fer esment com el Parlament perquè..., per recordar, tot i que sigui cada any, que 1 milió de nens, sobretot nenes, són prostituïdes, i que un 60 per cent són menors de setze anys, les quals són traficades com a esclaves sexuals. I, per tant, vagi per endavant l'absoluta condemna del meu grup parlamentari i, ho entenc també, de la resta de grups d'aquesta cambra.

La proposició de llei que discutim avui en el Ple té com a objectiu, segons ens explica Ciutadans, dotar l'àmbit educatiu d'una sèrie de mecanismes per detectar, i prevenir i actuar en situacions amb maltractament a menors. I, sens dubte, és un tema important que hem de ser sensibles. De fet, segons el baròmetre de la infància de Save the Children que ens feia arribar fa pocs dies, una de cada dues víctimes d'abusos sexuals a Catalunya és un infant o és un adolescent.

Segons les dades dels Mossos d'Esquadra, 17.300 menors d'edat que van ser víctimes d'infraccions penals l'any 2015, el 55 per cent ho van ser per abusos sexuals, un 12,7 per cent per maltractaments i un 42 per cent per altres causes, entre les quals s'inclouen també aquest tipus d'assetjament i de maltractament. Recordar que 21 nenes van ser víctimes de mutilació genital femenina i 9 de matrimoni forçós a Catalunya. Entre els anys 2011 i 2015, els nens i nenes víctimes de la violència de gènere també van augmentar en un 24,6 per cent.

Per tant, són algunes dades que posen en relleu la necessitat de ser encara més contundents en la protecció del menor. I, de fet, aquest tema hauria de ser un veritable tema de país. Aquest Parlament i el Govern de Catalunya haurien de fer de la protecció al menor la seva prioritat absoluta, perquè només les institucions poden protegir, perquè hem signat tractats internacionals que ens interpel·len i ens obliguen a fer-ho i perquè parlem d'éssers indefensos i de persones, de nens i nenes desprotegits.

La proposició de llei que portem avui a debat, aquesta proposta, doncs, proposa aquest disseny d'un protocol específic per prevenir i detectar els maltractaments de manera conjunta entre l'Administració i la comunitat educativa. Ens parla del RUMI com a registre únic d'indicis i denúncies sobre maltractaments a menors, de titularitat pública amb dades obtingudes per les administracions, per centres, departaments, tant del sector públic com del sector privat.

Ens proposa incloure en els centres d'ensenyament a Catalunya formació específica impartida als docents del mateix centre, també al personal especialitzat, per a la prevenció i el tractament de maltractaments a menors, de manera periòdica amb recursos necessaris, tant econòmics com humans; i implica també el professorat i la direcció dels centres en l'obligació de notificar qualsevol indicatiu de maltractament.

Per tant, així, d'entrada, tot sembla correcte i tot sembla fantàstic. Tant és així que el contingut d'aquesta llei gairebé existeix en diversos protocols que ja estan signats i que estan funcionant o, com a mínim, que estan presentats; fins i tot, amb alguns que ja es van presentar l'any 2006. Per tant, protocols anteriors, diguem-ne, als últims anys. Per tant, tot i que la música ens sona bé, no hi ha res de nou en aquesta proposició de llei.

Fer una proposició de llei contra el maltractament o contra situacions de maltractament dels infants a Catalunya és molt seriós. És un tema que afecta directament la infància i que ens interpel·la a tots, que ens posa davant del mirall de la societat que tenim i que hem construït i en la que vivim. Fer una llei per prevenir el maltractament o els

abusos sexuals ha de sortir del consens de tots o, com a mínim, de la gran majoria del consens de partits que tenen representació en aquesta cambra parlamentària.

Som més partidaris d'un pacte de país que d'una llei. Si no valen curses..., nosaltres considerem que no valen curses per part dels partits polítics per veure qui és el primer en portar la llei al Parlament, que són absolutament legítimes per part dels grups parlamentaris. Però no es pot presentar qualsevol text –no es pot presentar qualsevol text– per dir que hem estat els primers en presentar una llei d'aquestes característiques.

Vostès constantment ens diuen que són els que més propostes socials fan i potser tenen raó. No ho sé, no ho he comptat. (*Veus de fons.*) D'acord. Però no és quantes en fan, sinó la qualitat de les propostes que fan. I portar una llei de maltractaments en aquest Parlament amb aquest contingut, tot i que estic absolutament d'acord, al cent per cent, amb la seva exposició inicial, no es correspon amb el text escrit. I aquest és el problema d'aquesta llei, no?

El nostre grup parlamentari considera que hauria de ser una llei molt més global. Una llei més general, perquè si ara legislem els maltractaments en l'àmbit escolar, demà haurem de fer-ne una per legislar el maltractament en l'àmbit esportiu o n'haurem de fer una per legislar el maltractament en l'àmbit familiar, etcètera. Cal una llei molt més gran, i, si no una llei, potser caldria pensar si la Llei d'infància i adolescència que tenim podria ser encara més potent, modificar-la perquè sigui més potent en l'àmbit dels maltractaments o de l'abús sexual.

Des del PSC considerem que el contingut que ens proposa Ciutadans està més a prop, ho deia abans, d'un protocol que d'una llei, però hi coincidim: hi coincidim en la necessitat que expressa aquesta proposició de llei de ser més contundents en relació amb els maltractaments.

Catalunya hauria de llançar un missatge clar respecte a aquest tema. No permetrem maltractaments a la infància i actuarem amb absoluta contundència amb els maltractadors, i no passarem cap assetjament, protegirem les víctimes i actuarem contundentment contra l'assetjador, s'amagui on s'amagui, darrere d'una pantalla d'ordinador, darrere d'una pantalla del mòbil, darrere d'un centre educatiu públic, privat, religiós o laic. I entenem que el Govern no està llançant aquest missatge. Les declaracions al respecte, que de vegades es fan per part del Govern, no corresponen després amb la realitat. I entenc, per tant, que Ciutadans pugui plantejar-se el fet de que cal legislar-ho perquè de l'altra manera no ens n'estem sortint i no ens n'estem sortint.

L'episodi més vergonyós, que jo vaig viure com a diputat en aquesta cambra, va succeir fa pocs mesos quan el Grup de Junts pel Sí, diputats del PDECAT i d'Esquerra Republicana van votar dos cops en cinc minuts en contra de presentar-se com a acusació popular al judici dels Maristes. Aquest és un exemple clar de quina és la potència d'aquest Govern davant situacions d'un dels judicis amb més persones abusades dels últims anys en aquest país. Aquest és un exemple clar de quina és la contundència d'aquest Govern davant aquests temes, però en tenim més.

Celebrava el mes de maig de l'any passat la posada en marxa del Comitè interdepartamental pel seguiment dels protocols d'abusos sexuals. És una bona notícia! Era molt bona notícia perquè teníem un òrgan que ens podia coordinar, que ens podia dir en què fallàvem i en què no fallàvem. Aquest comitè interdepartamental només es va reunir dos cops durant l'any 2016: un per constituir-se i l'altre, ho suposo, per iniciar els treballs. Que no ho sabem, perquè les actes no reflecteixen què és el que es va explicar en aquells comitès. Dues vegades! Un comitè importantíssim! Per tant, continuem amb aquesta sensació de que allò que diu el Govern no es correspon amb els fets que després fa.

El Govern i el grup que li dona recolzament no poden dir que defensem la infància i passar-se set anys per desplegar la Llei d'infància, i no la despleguen més ràpidament perquè no volen. Set anys per desplegar la Llei d'infància! Set anys! Són capaços de fer, en divuit mesos, tres lleis de desconnexió, però són incapaços de desenvolupar, en set anys, la Llei de drets i oportunitats de la infància, que és molt bona, que la vam fer en consens, que la vam fer entre tots. Però, si us plau, facin el desplegament, dotin-la pressupostàriament, aquesta llei, perquè pugui tirar endavant. Ja no els ho dic jo, també els ho diu la Taula d'Infància i Adolescència de Catalunya, la TIAC, que agrupa més de vint-i-una entitats, que els diu que tampoc el Pacte per la Infància està funcionant ni s'està desplegant.

A Catalunya destinem el 0,8 per cent del PIB per a polítiques d'infància, molt per sota de la mitjana europea. Destinem zero euros a les escoles bressol, o és que l'educació de zero-tres no és important, en aquest país, per a la formació dels fills, dels nens i les nenes? L'11,1 per cent de la població menor de setze anys pateix privació material severa; 644 infants tutelats pendents d'un recurs de protecció, al nostre sistema de protecció, 83 infants pendents d'entrar a un CRAE, 523 pendents de ser tutelats per família aliena, un projecte KiVa que fa quatre mesos es va aprovar, al Debat de política general, de posar-lo en marxa i de fer un estudi. Ahir, els mateixos que ho van aprovar van dir que no i ja va votar en contra. Aquesta és la protecció? Tres de cada deu infants a Catalunya estan en risc de pobresa; eliminen les prestacions per fills a càrrec. Fer, al desembre de 2016, una proposta de renda infantil de dotze euros al mes per a infants va ser una mala proposta, que afortunadament, després, s'ha pogut refer.

En definitiva, el Grup Parlamentari Socialista no pot recolzar una proposició de llei de contingut molt millorable en un tema tan important i tan sensible com aquest. Treballin bé el contingut, fem-ho de manera consensuada, si volen, i ho tirem endavant, però amb aquest text no ho podem recolzar. Tampoc podem estar d'acord amb una esmena a la totalitat, que s'escuda en dir que el contingut és insuficient, quan el que és insuficient és l'acció del Govern davant d'aquestes situacions. Per tant, els anuncio –i acabo– que el meu grup s'abstindrà en la votació de l'esmena a la totalitat. Cada infant que pateix maltractament, que és assetjat, que és abusat, ho viu en soledat. Només els poders públics podem protegir-los, a ells i a les seves famílies. Siguem, per tant, rigorosos en aquest tema, i fem de la protecció del menor un tema prioritari de país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Conselleres, diputades, diputats, senyor Barbero, començaré per llegir-los uns fragments d'un llibre titulat *Ràbia*, escrit per Lolita Bosch. Diu: «Em dic Lolita Bosch, escric, faig periodisme, investigació i activisme per la pau, m'agrada viure la vida com visc i sóc mare. Tinc quaranta-cinc anys, però mai fins ara no m'havia atrevit a dir públicament que, dels catorze als disset, vaig patir *bullying*.»

Una mica més endavant, en referència a un adolescent que està patint *bullying* actualment, perquè la Lolita Bosch, en aquest llibre parla amb noies i nois que estan patint *bullying*, diu: «L'A. va quedar tancada en una caseta de l'hort del pati de l'escola i ningú no la va ajudar a sortir, tot i que la sentien cridar, plorar, demanar auxili, dir que tenia por, que volia sortir i que ja no podia enfonsar-se més, que ja veia l'abisme, però fora de la caseta els altres alumnes feien com si res no els importés i la insultaven. "Grassa, marginada, lletja, boja. Faries millor suïcidant-te. Aquí no et volem." I no va ser fins que el pare de l'A. la va anar a buscar, després de la darrera classe del matí i es va adonar que no sortia de l'escola, que va començar a buscar-la amb desesperació. Va descobrir què havia passat i va trucar una ambulància perquè, quan va obrir la caseta de l'hort, l'A. no va deixar que s'hi acostés. En arribar l'ambulància, el conductor va renyar la cap d'estudis del centre perquè no li havia obert la porta a la noia, i la cap d'estudis va dir: "L'hauríeu d'haver vista. Estava histèrica, no hauria servit de res i no sabíem com podia reaccionar. Vosaltres tampoc no ho hauríeu fet. Que no veieu com s'ha posat, per una brometa de no res?"»

Si els he llegit aquest fragment és per remarcar tres qüestions. La primera és que, com en el cas dels abusos sexuals i maltractaments, molta gent que ha patit *bullying* no gosa confessar-ho fins que és gran, com la Lolita Bosch o, com per exemple, el Sergio Vila-Sanjuán, que l'any passat o fa dos anys també va publicar una novel·la per a joves sobre *bullying*, perquè ell l'havia patit. O com altres llibres escrits per autores catalanes basats en els abusos sexuals que elles mateixes van patir de nenes, els títols dels quals no desvetllaré perquè no sé si elles volen que se sàpiga que van ser-ne víctimes.

La segona qüestió és que el *bullying* és un comportament que es dona, generalment, entre iguals en espais educatius i que obeeix a la idea de superioritat que un individu té, respecte d'un altre, per la qual cosa el sotmet a humiliacions constants, però aquest

individu, que, per cert, és un nano amb problemes, només pot actuar com ho fa perquè té l'ajuda del grup. I la tercera qüestió és que sovint una part del professorat no hi dona importància, ho considera brometes que es fan entre joves. De vegades, fins i tot, amb la seva actitud contribueix al *bullying* d'aquella criatura. Els recomano que es llegeixin el llibre de la Lolita Bosch per saber com també algun professor la va assetjar i els asseguro que el de la Lolita no és un cas únic.

Diu la catedràtica de psicologia Maite Garaigordobil: «El acoso se produce, en gran parte, porque los observadores lo permiten. Cuando les preguntamos a los observadores por qué no hacen nada, la respuesta más repetida es: “Porque se lo merecen.” Es decir, hay una atribución de responsabilidad a las víctimas, y no al agresor.» M'he referit a una part del professorat, no a tot el professorat, ho recalco perquè el col·lectiu no s'ofengui, sinó que es rebel·li contra els companys i companyes que no actuen com haurien d'actuar. Fa poc parlava amb una mestra, excel·lent professional, del cas d'un nen de set anys amb trastorn de l'espectre autista, a qui la seva professora va tenir durant tres mesos treballant sol, de cara a la paret. I ella em deia: «Gent així no hauria de dedicar-se al magisteri.»

Tot aquest prelude ha estat per dir-los com n'és d'important, per al nostre grup, preservar la integritat i la intimitat dels nostres infants i joves. Això també ho sap el senyor Barbero. Això ho hem demostrat abastament, al llarg de tota la legislatura i coincidim, doncs, amb la preocupació de Ciutadans. Per tant, ens hem mirat la proposició de llei que ens han presentat amb els ulls més benèvols que hem pogut i hi hem donat moltes voltes, però arribem a la conclusió que no és aquesta la llei que ens cal i que, per molt que volguéssim, no podríem esmenar-la. No creiem que els maltractaments, els abusos sexuals i el *bullying* tinguin ara una prevalença més alta que fa uns anys, segons es podria desprendre als motius de la llei. El que sí hi ha ara és una més gran sensibilització cap a aquests problemes, i això està bé.

Tampoc compartim la idea expressada en els motius, segons la qual l'entorn escolar és el més habitual per als menors d'edat. Aquesta idea de l'espai és més pròpia de primers del segle xx que de primers del segle xxi. Actualment, amb les noves tecnologies, es fa difícil dir què és dins i què és fora. Actualment, l'espai pot ser simultàniament més d'un lloc alhora. Per exemple, un noi pot ser a l'aula i, al mateix temps, en un xat amb un company que viu a Holanda, no massa diferent del que passa en aquest hemicicle. Vostès poden estar a l'hemicicle i, mentrestant, a qualsevol lloc fora de l'hemicicle a través de les xarxes.

Més, em sembla que la proposició de llei barreja aspectes que no convé barrejar: maltractaments i abusos sexuals, d'una banda, i *bullying* de l'altra. Més aviat és una barreja explosiva. D'altra banda, el fet de barrejar aquests aspectes tan diferents també implica que els causants poden ser, algunes vegades, els adults i d'altres els mateixos companys. Considerem totalment inacceptable que es barregin en una mateixa llei, més tenint en compte que els infants menors d'edat no tenen responsabilitat penal.

D'altra banda, la llei inclou mesures que han estat ja aprovades per aquest Parlament, concretament, una moció sobre abusos sexuals en la infància i adolescència, presentada pel nostre grup ara fa un any i aprovada per unanimitat. També inclou aspectes que estan previstos en la Llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència. També tenim el Comitè interdepartamental, que convindria que es posés les piles. Tampoc acabem d'entendre la necessitat d'aquest registre únic d'indicis i denúncies; ja disposem d'un registre, el RUMI o registre unificat de maltractaments infantils. Convindria avaluar-lo, determinar si funciona i modificar-ne el que calgui.

Em sorprèn que la proposició de llei no parli en cap moment dels plans de convivència, eines fonamentals, no només contemplades per la LOGSE, sinó també per la nostra LEC. Voldria fer esment, també, al *ciberbullying*, que la proposició de llei tracta molt de passada. El *ciberbullying* té un component molt més pervers que el *bullying*, i és que no queda circumscrit al centre, acompanya l'alumne al llarg del dia i de la nit i dins i fora del centre. El *ciberbullying* requereix, per ser combatut, més implicació per part del professorat. Ja no n'hi ha prou amb fer un sociograma per veure com estan situats els alumnes i si n'hi ha algun que quedi aïllat. Ara, per als nois i noies, la identitat digital és més important que la presencial, gairebé. I per tant, el professor o la professora ha d'estar a l'aguait d'aquest espai no presencial, no és fàcil.

En definitiva, i tornant a la llei, considerem que genera més problemes que no pas solucions. Catalunya Sí que es Pot considera que cal intervenir de manera molt directa en els maltractaments, abusos sexuals o *bullying* que es puguin donar en l'àmbit escolar, ateses les conseqüències nocives que té sobre el desenvolupament personal i social dels infants i joves i sobre la seva autoestima. D'això no en tinguin cap mena de dubte. Però pensem que caldria fer-ho, sobretot, promovent un entorn de convivència i acollida. Per això, nosaltres insistim en la necessitat de desenvolupar els plans de convivència escolar, als quals els centres estan obligats per llei. Tenim la convicció que la vida dels centres no hauria de girar entorn d'un model reglamentista i coercitiu, sinó entorn d'un model convivencial que hauria d'estar definit en el projecte de centre.

La comunitat educativa hauria de ser una petita comunitat de caràcter ètic i aprendre a viure junts i juntes hauria de ser un dels pilars fonamentals de l'educació. Aquesta comunitat educativa hauria de recolzar-se en una sèrie d'eixos bàsics: l'acollida de qualsevol persona, alumne o professor que entrés nova; la tutoria com a instrument per la reflexió col·lectiva; el treball de les emocions i, molt especialment, l'empatia; el conflicte com a part inherent a la vida i com a oportunitat, si se sap gestionar bé, per aprendre; l'exigència del compliment individual i col·lectiu de les normes; el diàleg; la creació d'una consciència col·lectiva on tothom és important. Resumint, es tractaria no d'ocupar-se d'un problema, sinó d'ocupar-se de la convivència.

Per totes aquestes raons, nosaltres no podem donar suport a aquesta proposició de llei. Ahir li explicava a la diputada Vílchez, que no podia deixar que es tramités la llei perquè la considerava inesmorable, i ella em deia: «Deixa que es tramiti i partirem de zero, no farem servir el text que hem escrit.» Jo ho sento, diputada, no crec que les coses es puguin fer així. Si creu que hem de partir de zero i creu que hem de fer una llei, faci una proposta a tots els grups per treballar-la conjuntament.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bien, en primer lugar, queremos dar la bienvenida a Manuel Barbero y también las gracias por su mérito como padre y como persona. *Consellera*, señoras y señores diputados, hablar del maltrato a menores es hablar de una forma deleznable de violencia, violencia ejercida a través del abuso de poder contra víctimas especialmente vulnerables, porque los menores, nuestros niños, nuestros adolescentes, son personas vulnerables, tanto para detectar y evitar un posible abuso, como para afrontarlo, denunciarlo y superarlo, si es que fuera posible.

Los menores son especialmente vulnerables también por el efecto que una situación de abuso tiene en su desarrollo personal posterior, incluso en la configuración del tipo de adulto que van a llegar a ser. Adultos que, incluso a veces, y es duro decirlo, podrían llegar a ser adultos maltratadores, reproduciendo los comportamientos, los modelos que han vivido en su niñez. De la misma manera que menores acostumbrados, criados en el maltrato, también pueden convertirse en menores maltratadores de otros menores. La violencia, el maltrato, solo engendra sufrimiento, dolor, inseguridad, desafección respecto del entorno que no lo protegió y una vida truncada respecto de lo que podría haber sido. Un daño personal y social inmenso e irreversible. Por todo ello, creemos que tenemos una responsabilidad, como miembros de un Parlamento con competencias legislativas, para afrontar el maltrato a menores y aportar soluciones legislativas que contribuyan a erradicarlo de la manera más eficaz y tajante posible.

El maltrato a menores es una lacra que no admite la equidistancia ni la mediación, porque jamás debemos poner en el mismo nivel a la víctima y al agresor, ni las actitudes impasibles en una sociedad desarrollada. Las víctimas, su bienestar y, sobre todo, evitar que lleguen a serlo, debe ser el centro del debate. El objetivo debe ser contar con elementos de prevención eficaces, con mecanismos de actuación suficientes, rápidos, seguros, incluso como compromiso colectivo, no olvidar la ineludible reparación que estas víctimas necesitan. Los expertos, los manuales, nos hablan de distintos tipos de maltrato, de distintas escalas en el abuso. Y es cierto que la gravedad penal del maltrato

varía en función del abuso, pero debemos tener en cuenta que cada vivencia personal de maltrato marca de manera individualizada y definitiva. Y el hecho de sentirse víctima de un acto injusto, violento e innecesario marca una gran diferencia, porque se ha roto algo difícil de recomponer, que tiene mucho que ver con la dignidad de cada persona.

Tenemos, por ello, una gran responsabilidad colectiva en este tema. No solo no debemos eludirlo, sino que debemos afrontarlo y participar activamente en la búsqueda y puesta en marcha de protocolos, mecanismos, soluciones universales, coherentes, sensatos y, sobre todo, eficaces. Por estos motivos no apoyaremos la enmienda a la totalidad presentada por Junts pel Sí, más allá de que compartamos o no el enfoque y el contenido de esta proposición de ley que presenta Ciudadanos.

Ciudadanos nos propone legislar medidas urgentes para prevenir y tratar el maltrato de menores en el ámbito educativo. Lo primero que hay que decir es que no es solo el ámbito educativo donde estadísticamente se producen más y más graves casos de maltrato –mención aparte, por supuesto, del *bullying*. Con esto no queremos decir que no haya que entrar aquí, pues el colegio es, después de la familia, el entorno donde los menores pasan más tiempo y que más contribuye a su formación. El entorno social que el menor encuentra en la escuela marca profundamente su desarrollo personal. Su nivel de adaptación, de aceptación entre los compañeros, su relación con compañeros mayores o menores, incluso con sus profesores, sus tutores, con los equipos directivos del colegio, el modelo de conducta que le ofrecen estos adultos, marcan definitivamente la manera en que el menor percibe el mundo, las reglas sociales que aprende, las estructuras válidas y más eficientes, y también más eficaces, para relacionarse y para conseguir sus objetivos en la vida. Indiscutiblemente, el entorno familiar condiciona, favorece, prepara o limita la influencia que el entorno escolar acaba teniendo en el menor, en su conducta, en su madurez, su personalidad. Pero, en cualquier caso, la importancia del entorno educativo, sobre todo en menores, es incuestionable.

Por tanto, apoyamos la necesidad de legislar con relación al maltrato en el entorno educativo, pero no entendemos que estas normas sean independientes y queden desconectadas de la necesaria legislación para prevenir y tratar situaciones de maltrato a menores en general, y fundamentalmente en el ámbito familiar. No solucionaremos el problema si acometemos distintos entornos por separado, cuando están tan relacionados e influyen de manera coincidente incluso en el tiempo.

Tampoco estamos seguros de que no haya ahora, como dice la memoria justificativa, un marco jurídico incierto para los operadores del ámbito educativo. Es cierto que el protocolo es muy reciente, del 2016, pero existe. Y seguramente que se puede mejorar; por ejemplo, en el aspecto de formar a los docentes, las familias y los propios menores, para detectar, prevenir, evitar, solucionar y, si fuera posible, denunciar las situaciones de abuso y maltrato. La *consellera* nos lo explicó en comisión el pasado 15 de noviembre, y seguramente es más eficaz y más seguro analizar lo que hay –sus carencias, sus fallos– para mejorarlo y perfeccionarlo, para aprender de las experiencias, en colaboración, como un frente común contra el maltrato. Porque esto no debe ser un tema de confrontación ni de utilización política.

Por eso nosotros creemos que Junts pel Sí se equivoca al presentar y mantener esta enmienda a la totalidad, porque plantea una actitud de rechazo a la posibilidad de que entre todos elaboremos ahora una legislación completa, consensuada, y porque entra en un juego de bandos a favor y en contra de legislar que no debemos permitir en un tema tan sensible y tan grave a nivel social, pero sobre todo a nivel personal, como es el maltrato a menores.

Para nosotros, un principio básico es que el protocolo, el nivel de exigencia, de control, de vigilancia, de apoyo o de sanción, si fuera necesario, debe ser único y universal, al margen de la titularidad del centro, para todos aquellos que forman parte del Servei d'Educació de Catalunya. El motivo es que la protección del menor es, en el ámbito educativo, una cuestión de interés general, que es responsabilidad última de la Administración responsable de prestar el servicio público que es la educación. Porque no olvidemos que la escolarización de menores es obligatoria hasta los dieciséis años; los padres no pueden decidir llevar o no a sus hijos al colegio, los niños no pueden decidir ir o no al colegio. Por ello los padres deben estar tranquilos de que sus hijos están absolutamente protegidos y los niños deben estar tranquilos para ir al colegio, porque la administración

que recibe esta responsabilidad es plenamente consciente de ella y cuenta con los mecanismos de protección necesarios. Porque, como dijimos, el centro del debate, de la norma y de la actuación de la Administración debe ser el menor, su seguridad, su bienestar.

En este sentido, creemos que la proposición de ley que nos presentan es muy mejorable. En algunos aspectos es reiterativa; en otros, incompleta. No entendemos muy bien la estructura: se mezclan en el mismo artículo cuestiones de distinto rango o categoría, como en el artículo 4. Se mencionan conceptos organizativos peculiares, como la dirección suprema del centro. El planteamiento de detección, prevención, tratamiento y persecución del maltrato, como se expone como objetivo ambicioso de la ley en el artículo 1, es correcto, lo compartimos, pero es muy general en la propuesta, sin contenidos estructurados ni bien desarrollados.

Sin embargo, en otros aspectos, la propuesta es excesivamente detallista, como cuando dice que los centros con alumnos con necesidades educativas especiales tienen que tener un tutor cada cinco alumnos. No entendemos por qué, además, en esos centros la Administración tiene que ser especialmente diligente. Por supuesto que debe ser diligente, pero no menos que con los demás alumnos. No admitimos una gradación en la diligencia para evitar abusos a menores.

Tampoco entendemos el uso reiterado del concepto «de buena fe» referido a los centros, los docentes, la Administración, en su detección de indicios o aceptación de denuncias –artículos 8 y 9–, como si fuera planteable que los docentes actuaran de mala fe. Y, en caso de que esto de la buena fe se refiera a quien presenta la denuncia, creemos que la redacción de estos artículos es muy mejorable para que se pueda entender.

Nos habla, la proposición, del papel de figuras y estructuras que no se han introducido ni se han explicado previamente, como el «órgano encargado de tratar indicios y denuncias» del artículo 9, que no sabemos cuál es, si es obligado tenerlo, si actúa en cada centro o en varios, si tiene o no que ver con la inspección educativa... Curioso, por cierto, que la inspección sea en esta proposición prácticamente inexistente, cuando en la realidad juega un papel tan relevante.

Hay artículos que repiten la misma idea, en positivo y en negativo, como el artículo 10, punto 1 y punto 2, dudoso como técnica legislativa.

Finalmente, cuando entramos en el título II, sobre el registro único, resulta muy confuso el tratamiento con la protección de datos, cuando bastaría con referirse a la normativa vigente aplicable. Se introducen en este título del registro artículos con cuestiones que no tienen nada que ver con el registro, como el artículo 17, sobre el deber de colaboración, o el 19, sobre la acusación particular, el 21, sobre los deberes de la Generalitat, que además ya habían sido mencionados antes.

En definitiva, la proposición carece, en nuestra opinión, del contenido y detalle en cuestiones relevantes como la formación, el acompañamiento y la reparación; plantea mezcladas cuestiones de distinto rango; presenta una estructura y una redacción confusa. No es fácil saber qué pretende cambiar el grupo y no es fácil valorar si sus propuestas pueden o no ser eficaces.

Como dijimos al inicio, el tema es extremadamente grave e importante y merece una regulación impecable, completa, universal y fiable, y no creemos que este texto lo consiga. Sin embargo, como hemos dicho, apoyamos la iniciativa de regularlo en ley y colaboraríamos en la medida de nuestras posibilidades para conseguir una buena legislación durante el trabajo de ponencia, si la hubiera. Porque combatir el maltrato a menores es un acto de justicia y de mejora de la calidad de nuestra sociedad, fines, ambos, que nos comprometen y que definitivamente merecen la pena.

Gracias, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., diputada Laura Vílchez, suposo que amb les converses que hem tingut aquests dies li ha quedat molt clar, meridianament clar, que compartim profundament tot el neguit que vostès tenen respecte al tema del maltractament a la infància. I precisament per això ens sorprèn molt que d'entrada un tema

tan important i delicat com són les situacions de maltractament als infants i els adolescents sigui tractat amb una proposició de llei, que vostès presenten, d'una manera que considerem, tal com li vaig dir, que és molt poc rigorosa tant en el fons com en la forma.

I això no és perquè dubtem, ni molt menys, de la preocupació del Grup de Ciutadans per la protecció de la infància i de l'adolescència dins del marc escolar; no dubtem de que sigui sincera, com ho és la nostra, i força, com l'és de qualsevol grup d'aquesta cambra. Però precisament –precisament– per la preocupació, pel patiment, pel desassossec i pel drama que generen les situacions de maltractament que vostè ens ha detallat escrupolosament, hem de ser profundament rigorosos i acurats, acurats a l'hora de plantejar qualsevol iniciativa. I això és el que no veiem en la llei que vostès ens presenten.

Això sí, i permeti'm la ironia, eh?, però celebrem, d'una altra banda, que vostès ens presentin una preocupació perquè l'escola vagi..., la preocupació de Ciutadans per l'escola vagi més enllà de la llengua en la que s'aprèn o s'ensenya i que incloguin un tema tan important com és el tema del maltractament.

Miri, nosaltres ens abstindrem; ens abstindrem per diverses raons. Fixi's, partim de la base que el 3 de març de l'any passat aquest Parlament va aprovar la Moció 6/XI, sobre les mesures per garantir la protecció dels infants en l'àmbit educatiu i altres espais formatius, i precisament en el punt 1.a instava el Govern a modificar el protocol d'actuació existent entre els departaments aleshores denominats Benestar Social, Família i Ensenyament. Un protocol que ja existia des de juny del 2012 i que, com a conseqüència d'aquesta moció, es va actualitzar el 14 de juny del 2016, precisament arran d'un descobriment que vostè ha esmentat: del lamentable descobriment dels fets d'abús sexual als Maristes. I això va provocar ampliar l'actuació a qualsevol de les formes de maltractament o violència contra la infància i l'adolescència en l'àmbit educatiu, i no únicament amb la detecció en l'àmbit familiar.

Valgui a dir, aprofito per dir que arran d'aquest acte, d'aquest descobriment de l'abús sexual als Maristes, diferents investigadors –Sánchez, Albalat i Ibáñez– van estirar el fil i, com vostè molt bé sap, van arribar a descobrir quaranta-tres casos de pederàstia precisament en centres privats, majoritàriament religiosos.

També vull recordar que l'11 de desembre del 2015 un real decreto va crear el Registro central de delincuentes sexuales del Ministerio de Justicia, a disposició de les administracions públiques, i que entrà en vigor l'1 de març del 2016, i que obliga a l'expedició del *certificado de delitos de naturaleza sexual* a tots aquells i aquelles que volen treballar habitualment amb infants i amb adolescents.

Vostès, a l'exposició de motius de la seva proposició de llei, diuen, ens diuen: «No obstante, y de forma paradójica, no existe un marco jurídico claro y seguro que facilite e incentive la identificación y detección del maltrato a menores. Y es que, en ocasiones, los centros docentes de enseñanza y su personal docente y no docente se sienten desprotegidos y huérfanos de herramientas.» És cert, i ja seria hora –ja seria hora– que sabéssim quins són els resultats de l'aplicació del protocol en vigor des del juny del 2012, amb la modificació del juny del 2016. Seria bo conèixer si s'aplica o no s'aplica, si es coneix o no es coneix a cada una de les escoles, quins són els resultats... I aquí, indiscutiblement, hi ha una enorme responsabilitat –i ara em dirigeixo a vostè, consellera–, millor dit, tota la responsabilitat de la conselleria d'Ensenyament, que és qui en té el mandat.

Ara bé, una deficiència, un error, no en justifica un altre, perquè aquest marc jurídic existeix. I aquí la paradoxa és que vostès presenten una proposició de llei sobre una cosa que ja existeix. Nosaltres pensem, sincerament, que l'esforç hauria d'anar orientat no a crear més normativa, més legislació, sinó a assegurar, a exigir, a impulsar que la que existeix es coneix, s'aplica, i que se'ns en donin els resultats. Consellera, aquí hi ha un deute pendent, i un deute d'acció pendent molt important. Parlem de la protecció, de les amenaces als infants i als adolescents. Cal posar-se les piles, cal fer el desplegament.

De totes maneres, al principi de la meva intervenció expressava la meva sorpresa, no tant pel fons, que he intentat més o menys entomar-ho, sinó també per la forma, eh? I confesso –l'hi vaig dir, diputada– que he tingut dificultats amb entendre determinats articles, i no precisament perquè estiguin en castellà, que vostè sap que el domino perfectament, sinó per la utilització d'una sintaxi moltes vegades d'equilibris impossibles i un llenguatge que molt sovint atempta i extenua els significants, eh?

Per exemple, l'article 2: «Necesidades educativas especiales. Toda forma de atención prioritaria y específica adaptada en el ámbito de la enseñanza a favor de aquellos menores...» –insistiré en això de «menores». Vostè i jo, també, sabem que les necessitats no són una forma d'atenció. L'atenció és la resposta a la necessitat, però no és la necessitat mateixa; això és confondre la ferida amb la Mercromina. Hi pot haver una necessitat d'atenció determinada i que aquesta no sigui coberta. Una cosa és la necessitat i una altra cosa és la resposta a aquesta necessitat.

O l'article 3: «Deber de constatación. La Administración educativa velará por que todo centro de enseñanza en Cataluña, con independencia de su titularidad pública o privada, adopte y aplique un protocolo específico destinado a la detección, notificación, prevención, actuación, etcétera.» Fins aquí molt bé; però és que el segon punt del mateix article ens diu: «En todo caso, esta disposición no comportará en ningún caso el sometimiento a régimen de autorización administrativa para la apertura o mantenimiento de la titularidad del centro.» No s'entén. Què vol dir, això? Estem parlant de mesures per protegir els infants i cal intercalar una autorització administrativa del centre educatiu? Sembla que qui ha escrit aquesta llei tingui molta més preocupació perquè el centre no perdi l'autorització d'obertura que perquè existeixi i es compleixi un protocol.

Podríem continuar: «Deber de notificación del centro de enseñanza en caso de conocer indicios flagrantes.» O son «flagrantes» o son «indicios», o son «indicios» o son «flagrantes», pero no pueden ser «indicios flagrantes», ¿no? «Derecho de indemnidad: el personal docente y no docente de los centros de enseñanza que cumpla de manera diligente y leal los deberes previstos en el artículo 7 y no tenga responsabilidad alguna en los casos de maltratos a menores no debe sufrir represalia alguna.» ¿En qué casos está justificado sufrir represalia, no? Cuidado.

Seguim: «Funcionamiento del registro único de indicios y denuncias: el registro único recibirá comunicaciones sobre indicios o denuncias, garantizando la anonimidad del comunicante.» Una llei no pot contenir conceptes que no siguin precisos i que puguin induir a incompliment d'altres lleis. Com es pot fer un registre oficial d'indicis de maltractament i fer-los referits a una persona, i que després aquests indicis no siguin veritat i comprometin la incriminació falsa del delictes? Si calgués fer aquest registre, hauria de ser sobre fets certs, comprovats i corroborats.

Podem seguir: «Artículo 14. El registro único de indicios y denuncias es un registro personal que gravita sobre la identidad del menor o los menores de los que se haya comunicado indicios o denuncias relativas a maltrato de menores.» Estem parlant de que hi ha d'haver un registre on hi hagi i hi figuri la identitat dels infants abusats? Un registre de víctimes i no de botxins? Per què serveix això? No els sembla que aquest registre seria una revictimització d'aquests infants i adolescents maltractats? Quin sentit té una proposició de llei que suposadament per mesures urgents per a la prevenció i el tractament de les situacions de maltractament en l'àmbit educatiu dedica nou dels seus vint-i-un articles a un registre únic d'indicis i denúncies amb articles de dubtosa legalitat? No és això.

Jo crec que, si vostès es llegissin degudament el Protocol d'actuació entre els departaments de Treball, Afers Socials i Famílies i Ensenyament, de prevenció, detecció, notificació, derivació i coordinació de les situacions de maltractament infantil i les seves intencions, segurament veurien que tot el que vostès proposen en aquesta proposició de llei està allà recollit.

Consellera, facin la feina, despleguin el protocol, aquest Protocol de detecció, notificació, derivació i coordinació de les situacions de maltractament. Ens estalviariem feina, ens estalviariem aquesta discussió, però sobretot tindriem el més important de tot, que és que els nostres infants i els nostres adolescents estiguessin, es sentissin més protegits, anessin, com diu la diputada Vílchez (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), més feliços a classes i els respectessin com a persones.

Vull acabar amb una menció que els recomano, perquè jo també ho vaig aprendre: «menor» o «menors» no és una categoria social, és un adjectiu comparatiu substantivat, i no és correcte, per més estès que estigui l'ús. Jo el vaig usar fins fa poc. «Menor» de què?, de drets?, d'alçada?, d'importància? Només podem utilitzar la paraula «menor» acompanyada del complement «d'edat» quan ens referim a la situació complexa...

La presidenta

Em sap greu, però ha exhaurit el temps.

Gabriela Serra Frediani

...anomenar-los «menors» és atemptar contra la seva dignitat.

Gràcies.

La presidenta

Estem cridant a votació.

Senyora Vílchez, per què em demana la paraula?

Laura Vílchez Sánchez

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Laura Vílchez Sánchez

Sí. Dir a la senyora Lienas que, ja que fa pública una conversa privada, que l'expliqui bé, perquè jo li vaig comentar que passéssim..., sí que li vaig traslladar el meu desig de que la passessin a tràmit, però de començar-la de zero només era posant-li com a exemple la de la reforma horària, que ja partíem de zero, que ella com a ponent, i jo també, hem començat una llei de zero.

I a la resta, doncs, dir-los que aquest debat era l'esmena a la totalitat i que, pel que veig i pel desgranament que han fet dels articles, han hagut de treballar per justificar l'injustificable, que és que aquí no vinguin experts a parlar de l'assetjament escolar i sobre el patiment de molts nens a Catalunya.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments. Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 61 vots a favor, 34 en contra i 37 abstencions, la Proposició de Llei de mesures urgents per a la prevenció i tractament de les situacions de maltractament de menors en l'àmbit educatiu resta rebutjada.

Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral

300-00148/11

El següent punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

(Remor de veus.) Si us plau, ja sé que els ho dic sempre, però haurien de sortir de pressa i en silenci perquè puguem continuar.

Senyor Pol Gibert, quan vulgui.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, diputats i diputades, avui fa quinze dies el Grup Parlamentari Socialista va preguntar a la consellera Bassa sobre els fons europeus a la garantia juvenil. Com era de suposar, esperàvem una resposta sobre la gestió dels fons per part del Govern, però vam obtenir una anàlisi del context socioeconòmic que viuen els joves en el nostre país, cosa que és d'agrair però no era el que buscàvem. Suposo que haurem d'esperar després de Setmana Santa per tenir en una compareixença la consellera a la Comissió de Treball i poder tenir respostes més concretes.

Però aprofitant que va fer una anàlisi molt bona, consellera, vam decidir que seria bo complementar-la amb el temps que dona la interpel·lació, que és molt més ampli que una pregunta al Govern, i poder debatre amb el Govern la situació laboral dels joves en aquest país.

És per això que el meu grup avui vol posar sobre la taula la cara B de l'anomenada «recuperació econòmica». La cara A tots la coneixem: sortim de la crisi, el PIB augmenta, baixen els aturats..., tot dades positives de les quals ens alegrem molt i molt. Però darrere d'aquestes dades i els discursos triomfalistes que es fan des de Madrid, però també des d'aquí, hi ha una cara B oculta i que no es publicita molt.

I és que si posem la lupa sobre quin tipus d'ocupació s'està creant al nostre país, el podríem definir amb les següents paraules: estacional, temporal, parcial, de curta durada i amb uns sous molt baixos. Quasi nou de cada deu contractes que es firmen al nostre país són de caràcter temporal, i la proporció de contractes temporals respecte als fixos no fa més que augmentar. Els treballadors es veuen forçats a fer jornades parcials, almenys sobre el paper, quan busquen i podrien fer jornades completes. Tenim problemes de seguretat i salut laboral, degut a l'alta precarització del mercat de treball, que provoca més accidents i més greus. I un cop més veiem com, en la llei de la selva que ara mateix regeix les relacions laborals, el darrer escalafó sempre són els mateixos: els treballadors.

A més, cal destacar que aquest Parlament va aprovar mesures per combatre alguns dels efectes i contra la precarització, algunes impulsades pel nostre grup i d'altres, per altres grups. Però sigui qui sigui el promotor de les diferents iniciatives el resultat és el mateix o molt similar: un incompliment constant per part del Govern.

Ahir llegíem el comunicat de rigor que emet el secretari general del departament, el senyor Ginesta, cada cop que hi han xifres noves sobre l'atur. Ja és tradició el relat periodístic al qual ens tenen acostumats com si fossin simples observadors de les relacions laborals d'aquest país. Vostès es miren el toros des de la barrera, convertint-se en experts en analitzar la situació quan haurien de ser experts en gestionar-la.

A més, es queixava la conselleria de la sinistralitat que patim, cosa que han fet des d'aquest faristol en multitud d'ocasions. On són les mesures que van proposar i aprovar? Encara les busquem. Però si no recordo malament la màxima autoritat laboral d'aquest país són vostès, consellera. A part de queixar-se i explicar com està la situació, està al seu abast fer alguna cosa més, que per això són el Govern, i no nosaltres.

Si focalitzem la situació dels joves a Catalunya, el drama es multiplica per dos. Per començar, la taxa d'atur és el doble entre joves que entre la resta de la població. Però si encara ho focalitzem més i ens centrem en joves que treballen de manera precària, sigui a temps parcial o temporal, ens trobem amb dades sorprenents. Segons les darreres xifres de l'Enquesta de població activa, els joves tenim una taxa de precarització que suposa el doble que el conjunt de la població; ni més ni menys que un 60 per cent dels contractes per a menors de trenta anys són parcials o temporals, i el que encara és més greu, consellera: aquesta xifra no arribava al 50 per cent el 2011, un dels anys més durs de la crisi econòmica.

Consellera, si del 2011 cap aquí hem anat incrementant contractes precaris, on queda la recuperació? Si avui tenim 85.000 joves menys treballant que el 2011, on queda la recuperació? Li sona la frase «els joves mes a mes», consellera? Això és el que pateix el jovent en el nostre país: contractes de duració inferior a trenta dies, moltes vegades de pocs dies, que miren d'encadenar per sobreviure. La nostra no és la generació de la recuperació, és la generació de la precarització.

Davant d'aquesta realitat, què proposa vostè?, què proposa el seu Govern? Avui li expliquem aquí la cara B, com bé deia, del mercat de treball, que no s'acostuma a explicar però que és la realitat que viuen milers i milers de joves cada dia en la seva pròpia pell, la que viuen els joves que són cambres o que són metges, fent d'aquesta situació una senya d'identificació generacional. A ells i a elles no els serveix de res escoltar els seus polítics parlant d'una suposada recuperació econòmica i que estem millor que el 2011; segurament els seria més útil si parlem de mesures que canviïn els que ells viuen dia a dia.

I si parlem de precarització, no podia fer aquesta intervenció sense parlar d'unes empreses que es mouen molt còmodament en aquest entorn: les empreses multiservei. Les empreses multiservei, també anomenades «empreses de serveis integrals», són aquelles que ofereixen tots els serveis que els seus clients els demanen; són empreses que no tenen una activitat principal com a tal, i les podem veure en sectors tan diversos com la neteja, la seguretat, el manteniment, l'hostaleria o el transport entre molts altres. Aquests tipus d'empreses regulen les condicions laborals mitjançant convenis propis, amb condicions laborals i salaris mínims, evitant l'aplicació de convenis col·lectius sectorials. La contractació de les multiservei suposa per a les empreses una reducció de costos, això sí, a costa de devaluar condicions i salaris dels treballadors.

En resum, el principi «a igual treball, igual salari», assolit durant anys de lluita sindical i política, ha estat defenestrat en virtut de la flexibilització i rebaixa de costos salarials. I tot gràcies a la gentilesa del Partit Popular amb la inestimable ajuda de Conver-

gència i Unió. Consellera, vista la situació, entendra que ens preocupem per la sensibilitat que pugui tenir un govern presidit per Convergència en aquests temes laborals.

Deixi'm destacar que el Grup Socialista al Congrés dels Diputats ha presentat una proposta per combatre aquesta discriminació i atacar-la d'arrel i revertir els efectes que l'expansió d'empreses multiservei està causant a molts treballadors. No cal dir que esperem el suport dels grups de la cambra al llarg d'aquesta tramitació per tirar-la endavant.

A Catalunya hi ha ni més ni menys que 32.000 treballadors i treballadores que formen part d'una empresa multiservei, 32.000, i entre elles m'agradaria destacar tres col·lectius, només tres, tot i que podrien ser-ne molts més. Primer, les cambreres de pis, que han passat per aquest Parlament en diverses ocasions i que hem pogut sentir de viva veu com han sigut precaritzades fins a punts mai vistos, devaluant el seu salari fins a la meitat, patint en la seva pròpia carn la salut laboral i l'explotació a què estan sotmeses en molts i molts hotels, sens dubte un símbol de la precarietat dels més punyents que tenim a la nostra societat. Però també hi ha mossos de magatzem que cobren un 45 per cent menys del que cobraven abans tot i treballar més hores, o personal de manteniment, que li passa el mateix i que es rebaixa el seu sou entre un 40 i un 45 per cent tot i augmentar les seves hores de treball; tots ells amb sous que oscil·len entre sis-cents i set-cents euros, quan abans passaven de cobrar mil euros.

És evident que no podem seguir així, consellera. Ho diuen els sindicats, ho diem algunes forces polítiques. Però davant d'aquest fet jo li pregunto, consellera: què ha fet el seu Govern per evitar la precarietat que impregna gran part del mercat laboral?, per què no ha tirat endavant mesures que aquest Parlament li ha proposat i que poden contribuir a tenir unes relacions laborals menys desequilibrades entre capital i treball? Crec que els ciutadans i el Parlament es mereixen saber què està fent el seu Govern per combatre una precarietat cada cop més estesa, i esperem que avui sigui el dia on puguem obtenir alguna resposta.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació té la paraula la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, per fer aquesta pregunta..., bé, aquesta interpel·lació sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral, perquè és un tema que compartim, i jo crec que és molt adient fer-la avui, molt proper a un U de Maig, que molta gent surt al carrer per aquest tema –no tota la que voldríem, però sí que molta–, en un moment que s'està portant a terme un congrés d'un dels sindicats amb més representativitat de Catalunya, i que ahir vam assistir a l'inici i serem a la cloenda, perquè, com molt bé deia el senyor Gallego, estem guanyant la lluita, i ell deia: «malgrat les bones dades macroeconòmiques i la millora de les xifres d'ocupació»; per tant, aquest tema jo crec que tots els tenim clar. Tenim un creixement de la precarietat «que estem començant a atacar», deia ell, i que continuarem atacant. Per tant, algun reconeixement a la feina que s'està fent també es feia ahir en l'inici del sindicat de Comissions Obreres de Catalunya, a qui vull felicitar, per, suposo, la manera en què el portaran i pels nous que sortiran.

Les dades, vostè ho ha dit: una cosa són les dades... Però no les podem deixar de mirar, perquè el descens de les dades d'atur, que per vint-i-tresè mes consecutiu, interanualment, estiguin baixant les dades d'atur, és una bona notícia. Perquè la principal preocupació temps enrere, quan sortia jo mateixa aquí, era les persones que estaven sense treball, sense ocupació. Continua essent-la, i no ho deixarem de banda, però evidentment el següent pas és el de la precarització.

Hi han dos temes molt importants que podríem erradicar, de la precarització. Un, continuar amb el creixement del PIB, de més del 2,5 per cent; vostè sap que tots els estudis econòmics diuen que a partir d'un PIB superior al 2,5 per cent d'augment provoca un creixement econòmic, i això té a veure amb noves ocupacions. Però un altre d'important és que poguéssim tenir les lleis, que poguéssim fer nosaltres les lleis pròpies; vostè sap que ja el marc és una reforma del mercat laboral que ha fet molt de mal, que ara s'estan fent totes les anàlisis, i des del departament també la farem, de quina reper-

cussió ha tingut en el nostre..., a Catalunya mateix, però que és el principal que ens ha portat a aquesta precarització, a aquesta flexibilització que no hi hauria de ser.

Per tant, el creixement macroeconòmic es consolida, augmenta el consum, es modera la pobresa també –i a la tarda tenim una interpel·lació de pobresa femenina en què donaré les dades exactes que tenim des del departament–, hi ha un increment de la despesa social, que això també repercuteix per mesures paliatives, amb recursos finalistes, per poder atacar sobretot aquelles causes del conflicte. Tots els sectors creixen; per tant, els números són correctes, però al capdavant hi ha la indústria, que aquest mes, si mirem les dades, ha augmentat un 5,2 per cent, mentre que als altres sectors la mitjana és d'un 3 i mig. Per tant, la demanda interna augmenta, les exportacions també.

Però, dintre del que estàvem parlant ara, tenim molt clar les patologies: temporalitat –vostè ho deia–, sinistralitat –i dic «temporalitat», que no és el mateix que «parcialitat» dels contractes, sinó temporalitat– i, sobretot, desigualtats. Una classe social nova, el precariat, que podem analitzar-la, podem analitzar-la dintre les normatives que tenim, que no són pròpies de Catalunya, i no pararem de demanar que volem tenir competències, no només allò que tenim, que en aquests moments són polítiques actives... Per tant, vol dir posar tiretes a la ferida, posar Mercromina a les ferides i no poder fer una intervenció directa; per tant, no poder curar directament. I això és el que anirem reclamant. Però, mentrestant, i tant que estem fent feina!

I li puc explicar l'acció de govern, com ja hem explicat moltes vegades. Quins són els principals mecanismes que tenim? Dos: de quina manera marquem les relacions laborals en consens amb patronals i sindicats –és l'única manera d'anar avançant–, i l'altre, l'instrument que tenim més proper, que és la Inspecció de Treball, malgrat que també la tenim compartida. Per tant, vostè sap que, de totes les actuacions de la Inspecció de Treball, una part són de demanda pròpia aquí, però una altra venen planificades directament de directrius que no són pròpiament les nostres, tot i que hi podem incidir.

I allà on podem incidir..., ho presento la setmana que ve... Per primera vegada l'any passat es va fer roda de premsa i, per tant, la presentació i tenir transparència en tota l'actuació de la Inspecció de Treball, que no s'havia fet mai. La vam presentar el 22 de juny del 2016, tota l'actuació del 2015. Aquest any la presentem dilluns; per tant, la setmana que ve tindran l'informe d'Inspecció de Treball, perquè era un compromís de que ho faríem a final del primer trimestre. Per tant, ja m'avanço, perquè llavors no digui que és a partir de la seva pregunta que expliquem el que fa la Inspecció de Treball.

Però li avançaré els números que tinc en aquests moments, perquè vegi que és la manera de poder atacar la precarietat. I les dues maneres que deia són: avançar en consens i amb concertació; en consens amb els sindicats i amb les patronals, i amb concertació en el territori. Aquesta manera d'avançar és el que estem fent.

Sé que vostès han presentat una moció que van portant a tots els ajuntaments sobre l'estratègia d'ocupació i la concertació en el territori, però li puc anar anunciant els llocs on ja s'ha fet aquesta concertació. Per exemple, podria parlar d'un lloc que és dels que hi ha més atur, la comarca del Baix Penedès, on aquesta setmana explicàvem les polítiques actives que es porten a la comarca, que han consensuat amb estratègia política, amb estratègia d'ocupació, des de tots els àmbits, de l'àmbit municipal fins als àmbits sindicals i patronals, amb totes les entitats, on el pressupost d'aquestes polítiques actives augmenta un 35 per cent. Per tant, incidim també més en aquells territoris on tenen més dificultat de creació d'ocupació, que puguem combatre l'atur tant amb números, d'una manera quantitativa, com d'una manera qualitativa, cap a millorar el lloc de treball.

He anat explicant moltes vegades –potser no ho hem aprofundit prou– quina és la feina que estem fent. En polítiques actives, que és on tenim competències –i ho torno a dir: les voldríem totes i només les tenim en polítiques actives–, el que hem fet és suport a tots els col·lectius, a tots els col·lectius vulnerables. Per primera vegada també, no solament hi ha polítiques actives a tots els sectors, sinó que n'hi ha també per a totes les edats.

Sap que vam presentar el programa «30 plus», un programa integral per a les persones majors de trenta anys desocupades i de llarga durada, perquè era la nostra primera prioritat, tota aquella gent que estava desocupada. És un programa que s'està portant a terme, que implica orientació i disseny de full de ruta amb itineraris personals, formació i execució d'aquest mateix full de ruta, i inserció laboral. S'ha fet en conjunt amb els ens locals; per tant, és un programa que va cap als perfils més baixos de formació, mixt amb forma-

ció, orientació i inserció, i que està donant ja bons resultats. De fet, és per a any i mig; per tant, fins al mes de juny d'aquest any no podem presentar quins resultats són. Però el que sí que li puc dir és que ja ha quedat esgotat, que tots han sigut demanats pel pressupost que teníem i que l'hem hagut d'ampliar. Per tant, això ja indica que hi ha bons resultats.

Es va convocar també el mateix per a les entitats, un programa especial per incloure totes aquelles persones que tenen dificultat d'inserció. Llavors, entraré en els joves, que és una part de la seva interpehlació.

Però, a més a més, amb els més grans de quaranta-cinc anys, amb consens també amb sindicats i patronals, hem fet una cosa que no s'havia fet mai, també, i ho torno a dir: que el salari de totes aquelles polítiques actives que incloguin que es pugui contractar amb una empresa o amb una entitat sigui el salari mínim que estem reivindicant, un salari mínim que també estem reivindicant que surti com a salari de ciutat, com a salari d'àrea metropolitana, de mil euros el mes, que és el que recomana la Carta europea social.

Un impuls a l'economia social; això també permet que moltes persones que estan sense ocupació puguin avançar, i en aquest cas li puc dir que molts i molts joves. El que hem posat de programa de les xarxes d'ateneus cooperatius..., la gran majoria de l'impuls cap a aquesta qualitat del treball és amb joves. I hem augmentat el que són els diners invertits en economia social, moltíssim. I aquí sí que li puc dir que el 81 per cent de la contractació és indefinida...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...que, de les 3.940 cooperatives que hi ha actualment, canvia totalment allò de parcialitat que parlàvem al principi. Per tant, cap a contractes indefinits i de...

La presidenta

Ha exhaurit el temps, consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la paraula el senyor Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. I, consellera, tot i que li falta temps, encara té cinc minuts més per contestar preguntes que encara no m'ha contestat. Torno a dir-ho perquè quedi palès.

Jo crec que no estem en el Parlament per explicar tot el que va bé, tot el que és meravellós, que això ja ho sabem, ho diu la premsa, amb la qual cosa no cal que hi dediquem molts esforços nosaltres mateixos; jo crec que estem en el Parlament per solucionar el que no funciona en aquest país. Per tant, jo avui volia ficar el focus no tant en l'atur, que també hi fiquem el focus moltes vegades, sinó en el que no està funcionant i que no estem veient moltes vegades, que és la precarització de la gent que treballa en el mercat laboral actualment. Més que re, perquè sembla que la crisi econòmica s'ha acabat i que el que ve és això, és la precarització contínua de la gent. Per tant, aquí hem de començar a ficar el focus, perquè serà un problema que tindrem no aquest any ni el vinent, sinó que el tindrem a molt llarg termini. Per tant, comencem a treballar-hi.

Jo li voldria proposar tres mesures, tres idees que crec que el Govern podria fer i que crec que actualment no està fent o no fa suficientment.

Primera, vostè comentava el tema del diàleg social. Jo crec que vostè, consellera, podria asseure en una taula patronal i sindicats, i també ajuntaments segurament, per començar a acotar els àmbits en què s'aplica la precarització dels treballadors i evitar que puguin entrar les empreses que precaritzen en determinats sectors. Jo crec que és una cosa que vostè pot fer; és diàleg social, no afecta una llei. Per tant, vostè podria començar aquí a treballar-ho.

Segon tema que li volia treure i que és un tema que hem discutit moltes vegades: el tema de la inspecció. Vostè diu que és un pilar fonamental en l'acció de la conselleria; hi estic d'acord, i crec que ho ha de ser. Però nosaltres hem preguntat moltes vegades a la direcció general d'inspecció si fan falta o no fan falta més inspectors, i no ens con-

testen, no ens ho diuen. Jo entenc que sí, perquè si es fa més actuació per a inspeccions calen més recursos per a aquest tema. A més, la conselleria ha fet alguna maniobra de reconduir recursos d'altres administracions cap a inspecció. Per tant, entenc que sí.

Jo aquí li demanaria, no que inventi re: que apliqui el que ja s'està fent a altres llocs. I l'hi vaig dir una vegada fa mesos i l'hi torno a repetir avui: el que passa a Balears. Balears no té competència en temes d'inspecció, i en canvi fa una campanya d'inspecció molt potent, que arriba a qualsevol racó de l'illa, i depenent..., amb una col·laboració de l'Estat, com es fa en moltes altres coses. Per tant, aquí, consellera, vostè té marge per fer-ho. Vull dir, no passa re per demanar ajuda a l'Estat i que col·laborin en aquests temes, no passa re. No és per a vostè ni per a mi, és per a la gent que li fa falta. I aquí si tenim molta gent, per comparar amb Balears, o un públic objectiu similar en temes de l'hostaleria, per exemple, o de la construcció, es podria fer perfectament. Allà van obtenir uns resultats que són molt més bons que els que tenim a Catalunya actualment, van convertir molts més contractes que els que convertim aquí en un any. Per tant, intentem-ho, en un mes i mig ho van fer. Aquí, consellera, segurament ho pot fer vostè de la mateixa manera.

I tercer tema que li volia comentar: clàusules socials; també se n'ha parlat aquí alguna vegada, en aquest Parlament. Escolti, a través d'aquest sistema es podria intentar també acotar tot el tema de la precarització. Fem el marge que tenim. Ja li dic també que estem en el Congrés dels Diputats també treballant aquests temes i esperem trobar el suport d'Esquerra Republicana per fer-ho, evidentment, igual que del PDECAT i d'altres partits, per fer aquests temes. Però intentem fer el que podem fer aquí. Podem fer més coses, no ho estem fent; tenim més marge i no l'estem utilitzant. Per tant, consellera, abans d'anar a demanar més coses, intentem utilitzar les que tenim aquí.

I, per últim –i espero que també ara em contesti en els cinc minuts que li queden de resposta–, l'hi repeteixo: si un jove ens escolta parlar a vostè i a mi ara mateix, se'n va d'aquí sense saber què estem fent per evitar la seva precarització. I això és intolerable, perquè en parlem aquí moltes vegades que hi han debats parlamentaris, i la gent se'n va d'aquí sense saber què estem fent per ells.

Per tant, consellera, jo li prego, que en els cinc minuts que li quedin expliqui què fa el Govern i què farà per evitar la precarització dels joves.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Gibert, de posar precisament el focus al que li volia explicar, que és la part que m'ha quedat.

Primer de tot, suposo que sap que hi ha el Consell de Relacions Laborals. En aquest Consell de Relacions Laborals hi han cinc grups de treball: negociació col·lectiva, seguiment, contractació laboral i mercat. I precisament en aquest és on, junt amb els agents socials i econòmics, estem fent el que ens està demanant; però no el que ens demana ara, sinó que ja fa al llarg d'aquest any que ho estem fent: un informe sobre la precarització. Per tant, gràcies per la idea, però ja l'estem portant a terme; podria mirar-ho, que ho sabria. Per tant, moltes gràcies.

La inspecció de treball, i m'agrada que ho digui, que treballem amb l'Estat. Forçosament. Nosaltres no tenim competències en tota la inspecció de treball, i vostè ho sap; tenim un consorci que estan treballant conjuntament la inspecció de l'Estat i la inspecció catalana. Quin és el problema? Que la contractació de nous inspectors no la podem fer des d'aquí, que l'ha de fer l'Estat; si no, n'hi haurien el doble dels que hi ha. Perquè nosaltres el que hem tingut clar és que la inspecció de treball ha de fer dues coses: fer d'acompanyament a les empreses i a les noves empreses, perquè sàpiguen exactament la llei, i això és el que estem fent, però, per altra banda, portar, amb aquest acompanyament, el que no regeix les regles a les sancions.

Miri, tres exemples clars del que hem portat amb gestió de recursos humans des de la inspecció. S'està analitzant l'estructura i totes les cadenes de subcontractació de diferents empreses. Una d'elles, les subcontractes de Telefónica. Hi ha hagut, aquest mateix any, s'ha constatat, l'existència d'una cessió il·legal en tota la primera línia de subcontractacions, amb cinc empreses i amb falsos autònoms, de les subcontractes de Telefónica, amb una multa, amb una sanció final, de 3,5 milions d'euros, per se-

guretats socials. Sap què vol dir, això? Convertir treballadors precaris en treballadors fixos. Mai s'havia anat contra aquestes empreses, i és una de les campanyes, de tot l'any, de la inspecció de treball.

Segona: les cooperatives de treball associat a la indústria càrnia, un altre problema, que eren clares de precarietat. L'actuació al llarg de tot l'any 2016 ha portat, concentrada especialment a Girona i a Barcelona..., hem focalitzat les condicions laborals indignes, perquè s'ha de dir així, de falsos autònoms. Tenim vint-i-quatre investigacions concloses ja, a punt de sortir el que era, i cent nou altes de treballadors a dia d'avui, d'aquests treballadors que estaven com a falsos a les cooperatives, i que per tant... I també ha portat que des del Parlament puguem canviar la Llei de cooperatives, perquè arribava un punt que la inspecció de treball no hi podia actuar més perquè era un tema legislatiu.

Tercer, tercera campanya, empreses multiservei. Totes aquestes campanyes s'han consensuat amb els agents econòmics i socials en el Consell de Relacions Laborals. Així és com treballem. Per tant, que no es conegui el que fem no vol dir que no ho fem. Empreses de multiservei, precisament, en hostaleria i en cambres de pis. Durant el darrer trimestre del 2016 –i continuaran tot el 2017, perquè l'acord era 2016 i 2017–, han finalitzat trenta-quatre sortides directes amb vint-i-sis infraccions, amb actes, dotze d'aquestes per cessió il·legal de treballadors, de més de set treballadors en cada una d'aquestes cessions.

Quarta campanya, cessió il·legal, no sectorial –perquè aquestes eren sectorials–, de petot: 137.000 ordres passades de moviment; per tant, 209 infraccions, l'hi puc dir ara, en acta; el 49 per cent, també puc dir-ho, en el sector del transport, un sector que durant molt de temps no s'hi havia entrat.

I un altre tema, el control del temps de treball, una altra de les problemàtiques que hi ha en la precarització; el treball no declarat, que aquí, evidentment, amb la inspecció de l'Estat. Li puc dir que el doble de contractes, que no s'havien detectat l'any passat, de contractes fraudulents, han passat a que siguin contractes fixos, per tant, treballadors fixos, amb condicions dignes. Control de contractes temporals, contractes temporals sense causa; correcte.

La setmana que ve li donaré l'informe de tot el 2016, suposo que el del 2015 ja el té, i veurà que tot el que m'ha proposat ja ho estem treballant; ho estem treballant amb consens i amb concertació. I en aquest mateix moment que joestic aquí –i per això no hi he pogut ser– li puc informar que ara mateix s'està signant un conveni de col·laboració per impulsar el nou model integral de polítiques actives que estem fent a tot el país en la mateixa ciutat de Barcelona amb l'Ajuntament de Barcelona, ara mateix, en aquest moment.

Per tant, concertació, consens, diàleg amb tots els agents implicats, i anar cap a un treball digne...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...que és el que volem...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...amb els mecanismes que tenim fins que no siguem independents.

La presidenta

Gràcies, consellera. Moltes gràcies a totes i tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del vicepresident primer, la secretària primera, els secretaris segon i tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Go-

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016

360-00020/11

Molt bona tarda a totes i tots. El quart punt de l'ordre del dia és: presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2016.

Abans d'iniciar aquest punt, permetin-me que saludi en nom de la cambra el síndic de greuges, el senyor Rafael Ribó, i els membres del seu equip que avui ens acompanyen en aquesta sessió plenària, i també altres síndics que veig aquí ara en aquests moments a la sala.

D'acord amb l'article 178.3 del Reglament, el síndic de greuges farà la presentació del resum general de l'informe anual. Per tant, té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Presidenta, senyores i senyors diputats, un any més tenen a la seva disposició per ser discutit en el Ple l'informe general anual del 2016. Aquest informe va ser lliurat al Parlament l'1 de febrer de 2017, ha estat ja discutit en la comissió del síndic i avui es presenta per a la seva discussió en el plenari.

Vostès saben que en aquest informe, tal com estableix la llei del síndic, els plantegem totes les activitats que s'han realitzat com a síndic durant l'any anterior. Hi tenen totes les estadístiques, hi relatem les actuacions més significatives, ni molt menys totes, i sí que hi han totes i cadascuna de les escadusseres resolucions del síndic que no han estat acceptades, i també té alguna mostra de resolucions que s'han complert. I, per últim, els plantegem, en síntesi, l'activitat institucional i de difusió que s'ha fet des de la institució.

Vull cridar-los l'atenció sobre un fet que per nosaltres produeix una demanda, i és que per encàrrec de vostès també fem anualment tres informes més: el dels drets dels infants d'acord amb la Convenció de Ginebra; l'Informe del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, i l'últim que ens han encarregat, l'Informe anual sobre la transparència i l'accés a la informació. La demanda: per què no els veiem en el Ple del Parlament? Seria bo i positiu, donaria més categoria i més projecció al que vostès mateixos han encarregat a la institució del síndic que aquests també acabessin sent discutits en el plenari del Parlament. Creiem que tots tres temes són molt importants per tractar-los específicament: els drets dels infants, ho és també tot el que afecta..., allà on hi hagi persones a Catalunya privades de llibertat i ho és, i ho haurà de ser cada vegada més, el de transparència i l'accés a la informació.

Nosaltres som conscients que hem fet un informe que va a cavall d'un període polític amb molts factors que poden influir en alguns dels relats que fem a l'informe. El 2016 es va renovar el Govern de la Generalitat, la presidència del Govern; el 2016 és un any marcat per dues conteses electorals a nivell estatal, i sobretot és un any on va creixent aquesta mena de fenomen que, segurament erròniament, qualifiquem com a «populisme», però que si ho mirem des de la perspectiva de la radicalització de posicions xenòfobes i exclouents apareix per molts indrets d'Europa. I no ens creguem que estem vacunats contra fenòmens similars. I els ho dic amb l'autoritat d'haver presidit ahir i abans-d'ahir en aquesta seu una trobada de les màximes autoritats de drets humans a Europa –el comissari dels Drets Humans del Consell d'Europa, el director de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea, la presidenta de les Institucions de Drets Humans d'arreu d'Europa i la gran majoria de defensors de les diverses democràcies europees, des del Regne Unit fins a Polònia, des d'Escandinàvia fins a Grècia–, on vàrem analitzar els efectes de regressió democràtica que signifiquen a moltes societats allò que genera una por absurda i que facilita operacions de restriccions de llibertats de drets i, per tant, de democràcia.

Nosaltres, un any més, des del 2009, i vull subratllar que amb majories parlamentàries de colors diferents en aquesta cambra, els advertim que el primer tema que arriba al síndic en forma de queixa és el tema social. Des del 2009 va deixar de ser allò que anomenem massa fàcilment la «burocràcia». El paquet social ocupa un terç de les queixes que arriben al síndic, i que es podria resumir en una sola paraula, «vulnerable»..., dels diversos, i de vegades contradictoris, col·lectius que estan en situació de vulnerabilitat, paraula que ens hauria d'estimular a tots a fer molts més esforços per fer front a les causes d'aquesta vulnerabilitat. Temes recurrents com és l'aplicació de la Llei d'autonomia personal, coneguda més comunament com a «Llei de dependència», tant en la seva avaluació com en la seva gestió i el seu finançament; temes recurrents com pot ser salut, des de la situació dels serveis d'urgència, de què, com saben les diputades i diputats de la comissió del síndic, hem anunciat que en un breu espai de temps tindran un informe monogràfic del síndic després d'haver recorregut la gran majoria de serveis d'urgència del nostre país, com el tema recurrent de les llistes d'espera, en què des de fa un any i mig treballem amb el departament en mecanismes més àgils que abans, com és l'atenció directa en la seva solució.

I no em puc estar de dir avui que atenció amb tractar lleugerament informacions sobre el sistema de salut que hi ha a Catalunya, públic, que pot tenir molts defectes i que els hem de superar, però que continua sent d'un alt nivell de qualitat. I ho dic amb la serenitat d'haver estat encarregat d'una actuació d'ofici sobre quelcom que avui esclata de nou mediàticament, per concloure aleshores que no hi havia motiu per al que provocava aquell escàndol, ni en el sentit de les morts, que varen produir-se, ni en el sentit de les responsabilitats que s'imputaven a una mala gestió en aquells casos. I els puc garantir, com saben les diputades i diputats que van discutir el nostre informe, que es va analitzar amb el màxim detall.

Hem resolt, el 2016, quantitat de queixes a l'entorn del tema puntual de l'euro per recepta.

El 2016, malauradament, continua sent un any on hi ha present el tema de l'atur, i de vegades amb característiques ben estrafolàries, com la que ens planteja la Cecot quan ens ve a queixar-se, amb raó, que el Govern de l'Estat ha desviat fons de la quota de formació que paguen religiosament empreses i treballadors cap a finançament d'altres objectius que no són la formació, que ens permetria millorar el sistema social i econòmic.

En aquest apartat social ens referim també al dret a l'habitatge, i especialment al dret a l'habitatge en situació d'emergència. Els hi repetiré tantes vegades com calgui: l'emergència en l'habitatge no admet llista d'espera, o no admet pensions ni solucions..., a veure com passem els dies. L'autèntica emergència en l'habitatge demana solucions immediates. I puc dir també amb orgull que cada vegada hi ha més administracions, també locals, que creen els seus instruments per solucionar el que significa la demanda d'habitatge en situació d'emergència. Però caldria continuar atenent aquest tema i ampliar, si és possible, tot allò que des dels serveis públics ens permetés incidir més en el lloguer, en una política alternativa a la que va inundar massa la demanda en aquest país.

Aquí tenim un escàndol immens: avui es demanen 80 milions d'euros a gent jove de Catalunya que va rebre la renda bàsica d'emancipació per ajudar-los en el lloguer. Mitjanes que van de 3.000 a 4.000 euros de retorn; casos que van des del més anecdòtic, que passa 1,75 euros del límit i se li demanen 1.560 euros, a casos que estan a més de 5.000 euros, per una fatal i mala administració quan es va decidir en convocatòria del Ministerio de Fomento un tipus d'ajut per a emancipació que es basava en càlculs de l'any en actiu, i per tant d'un autoincrement de la renda que podia portar tranquil·lament, com va dur, a superar el mateix límit, pràctiques radicalment contràries a la mínima racionalitat de gestionar fons públics.

Hem demanat a la Generalitat que hi faci front. Se'ns ha contestat d'una manera absolutament neutral, però que el síndic no pot admetre. Se'ns diu que comparteixen el nostre anhel; se'ns diu que tot ve d'un disseny inicial erroni del programa, que es comptessin, per exemple, els ingressos de l'any en curs en comptes de comptar els ingressos de l'any anterior; se'ns diu que s'han fet diverses actuacions per minimitzar el tema, que s'han reunit amb el Ministeri de Foment però no han aconseguit modificar-ho i que intentaran fer actuacions per minimitzar-ho.

Doncs bé, jo des d'aquesta tribuna els anuncio que penso convocar l'Agència Catalana de l'Habitatge, que penso convocar els representants de Foment a Catalunya, que penso convocar la mateixa Delegació del Govern, com ja hem fet altres vegades, amb respostes darrerament positives, per ficar-nos-hi a fons, a veure si trobem una solució al tema.

També és un any on es planteja un recurs al Constitucional sobre aspectes de la Llei 24/15 que eren un gran pas endavant en el panorama europeu, una llei que els ve a tot vostès d'iniciativa legislativa popular, una llei en què ningú pot buscar el mèrit partidari de veure qui se l'apunta, però que soluciona problemes, que s'aproxima a la segona oportunitat que existeix a la república alemanya o a la república francesa, que, per tant, ens fa avançar. Per què hem d'anar al Constitucional a fer retrocedir drets quan són instruments per a problemes concrets i reals que existeixen?

És en aquest mateix paquet que cal continuar aturant-se en els subministraments bàsics. Tothom té dret, i ho diu Nacions Unides, als subministraments bàsics. Hi ha d'haver uns graons per tractar-los. Evidentment, és molt diferent el consumidor en excés, que si ho vol fer ho farà, però pagant la penyora corresponent, de l'accés per a tothom al subministrament bàsic, sigui el tema de la pobresa energètica, siguin altres tipus de subministraments.

Un segon gran apartat de l'informe 2016, que és nou que sigui el segon tema, el segon paquet de queixes, és tot el que va a l'entorn de la sostenibilitat, de la mobilitat, de poder viure en el territori. Els retrec l'exemple de sectors socials i moviments socials que van per davant de tots nosaltres, com és la gent que s'està amoïnant des de Trens Dignes, o des de –ho dic tal com es diuen ells– No ens Fotin el Tren, o altres unitats que estan lluitant per aconseguir quelcom tan senzill com que quotidianament el sistema de transport funcioni.

I ja els puc avançar que ja ens hem reunit amb Adif Catalunya, amb Renfe, amb la conselleria, amb reunió molt positiva, i vull subratllar que Adif i Renfe Catalunya, complint amb totes les coses que se'ls demanava des del síndic..., i esperem que el mes de setembre, que és com hem quedat emplaçats, puguem trobar solucions pragmàtiques en tantes coses que seria menjar-me bona part del meu temps si m'hi entretingués. Però és un problema real i greu que afecta desenes de milers de persones.

Segurament, en aquest apartat, el més innovador afecta el medi ambient, les queixes que ens provenen, ja sigui dels atemptats al dret al descans... Tots tenim dret al descans, i no s'hi val que les administracions s'hi gronxin. No s'hi val que ens diguin «ja actuarem», i quan passa l'eventualitat bàsica que genera la manca de dret al descans, aleshores comencem a bellugar les coses. D'aquí els informes monogràfics, com l'últim, sobre convivència i oci. Però especialment les queixes que han arribat, –ho apuntàvem el 15, però el 16 s'han multiplicat– sobre agressions al territori. Sembla que torna, i ho dic amb ironia, la cultura de la pedra. Dinners en un compte bancari al mig per cent; a la pedra, el 25 per cent. No hem entès que el territori és únic? Que el que quedarà, no només per a nosaltres, sinó per als nostres fills o nets, depèn d'ara? Fa falta fer un macroport a Tossa, amb 460 amarres, amb un hotel de luxe, amb túnels perforats? Fa falta construir a Pals en zones de reserva natural? Fa falta anar avançant en aquest tipus d'operacions? No és una tasca de tot el Govern i de tots els parlamentaris de vetllar per aquest territori? I més, ho torno a dir, quan el síndic els pot donar exemples d'on són les expressions que democràticament i de forma valenta, de vegades amb pressions, es presenten al síndic en forma de queixa?

I en aquest apartat, encara, de tot el que afecta la mobilitat, tal com hem plantejat al conseller de Territori, hauríem de posar al dia al màxim les formes de permetre la participació dels sectors implicats en qualsevol decisió que afecta l'ordenació del territori i l'urbanisme. Sabem des del síndic perfectament que es respecten tots els apartats de les lleis, però de vegades aquests apartats estableixen uns mecanismes i uns períodes que són mancats d'informació i són mancats, sobretot, de connexió allà on hi pot haver més preocupació i més connexió amb aquella mateixa problemàtica.

I un darrer apartat de l'informe es dedica a tots els aspectes de l'Administració, de la transparència i del dret que estableix l'Estatut, com estableixen els tractats europeus, el dret a la bona administració. Discutíem aquests dies en el *workshop*, el seminari que hem fet a Barcelona, com els drets humans van endavant o no a Europa i com hi han drets sobre l'Administració que són manifestament drets humans. El dret a una bona administra-

ció és un dret humà bàsic. El dret a atendre des del Govern la població és un dret humà bàsic. I ho deia de forma pionera l'Estatut, com ho han dit els tractats europeus.

En el primer any de vigència de la Llei d'accés a la informació i de la Llei de transparència, que va ser l'any passat, els diem amb contundència: la gran majoria de la societat catalana no sap que té un nou dret que es diu «dret d'accés a la informació», que tot esdeveniment públic ha de ser accessible a tothom, i el codi europeu diu que la meitat dels esforços s'haurien d'adreçar a informar, a formar, a divulgar aquest dret, i no ho estem fent. No molesta que la gent preguntí, no hauria de molestar que la gent vulgui saber sobre cadascuna de les decisions públiques, sobre el que és de tots en un sentit o en un altre, i ens manca un esforç important en difondre, en educar i en formar en el dret d'accés a la informació i, per tant, també en la transparència. Hem de dir que en el primer any segurament també van notar que va ser un error la *vacatio legis* inexistente. Totes les democràcies amb les quals es vulguin comparar, quan van legislar sobre transparència, varen donar un mínim de dos anys d'adaptació a la llei, i aquí ho vam voler a l'endemà. I què va passar, l'endemà? Que ens arribaven demandes al síndic implorant que l'informe que vostès ens demanaven, home, ho tinguéssim en compte. I ho vàrem tenir en compte, perquè és que era impossible que en instants es pogués entrar en tot aquell conjunt de previsions que té la mateixa Llei de transparència.

En aquest aspecte d'administració trobaran referències a que continuem arrossegant dificultats en tot el que significa l'àmbit sancionador i la desprotecció que tenen les persones davant de l'àmbit sancionador o en l'àmbit recaptador, i mereix especial atenció al que nosaltres ens referim com a llibertats i qualitat democràtica quan ens referim a algunes lleis de nivell d'estat que afecten les llibertats democràtiques de Catalunya, o afecten qualsevol indret de l'Estat espanyol, que afecten bàsicament la llibertat d'expressió com un dret fonamental, el més fonamental, «mimat» per les convencions europees, o tot el que és l'aplicació d'aquests mateixos tractats europeus en aquests drets.

Vull cridar-los l'atenció, per exemple, en aquest apartat democràtic, d'un dret tan elemental que va a l'entorn de la llei de memòria històrica. Catalunya és la zona de l'Estat més avançada en el compliment de la llei de memòria històrica, de molt, però no hem complert encara del tot amb la llei de memòria històrica. I el síndic en el seu dia va valorar positivament el que es va posar en marxa com un programa d'identificació genètica de restes. Encara arriba al síndic qui ens demana: «No sé on va ser mort el meu parent, no sé on va ser enterrat.» I parlo de 2017 i, per tant, valorem positivament tot el que vagi en aquesta direcció. Però què costa complir amb el que diu la llei de memòria històrica de fer desaparèixer tota la simbologia de la dictadura anterior? I no valen expressions més o menys divertides d'algun càrrec local, quan se li ha demanat que es retirassin les plaques del franquisme, eh? Ni val mantenir determinats monuments sota el subterfugi de consultes populars, quan caben plenament en el catàleg del que significa la llei de memòria històrica.

Un darrer apartat de l'àmbit de llibertat sobre el que m'interessaria aturar-me és el dels encàrrecs que vostès ens han fet sobre el compliment de la Llei d'igualtat de drets amb tota la normativa europea en el cas de les persones LGTBI, o la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, en tot allò que el síndic ha de fer també en col·laboració amb la mateixa Administració.

I una darrera recomanació en aquests temes es refereix al que és el mecanisme català de prevenció de la tortura. El síndic *per se* actua en tot el que és reacció davant de queixes. I el síndic com a mecanisme actua en tot el que és prevenció de queixes. En aquest apartat nosaltres tornarem a insistir tantes vegades com calgui, i els ho dic molt especialment als membres del Govern present en dues qüestions: compleixin amb el Protocol d'Istanbul. Senyor conseller d'Interior, compleixin amb el Protocol d'Istanbul. No busquem excuses. És un model per avançar en els drets de tothom, i li ho diu un síndic que s'enduu la sorpresa que quan comencem a parlar del Protocol d'Istanbul ningú a Espanya i ningú a Catalunya coneixia per ser aplicat el Protocol d'Istanbul. Bé, ja és una constatació, de fa temps. Ara hem de dir que, per exemple, amb el Departament de Salut hem aconseguit formar els forenses i tots els professionals perquè compleixin el Protocol d'Istanbul. Ens queda l'assignatura de les forces d'ordre públic, dels cossos de policia. Complim amb el Protocol d'Istanbul.

O més fàcilment encara, complim amb l'article 520, que ve de les normes europees d'un autèntic dret a la defensa. Passem als defensors tota la informació que calgui sobre un fet d'un detingut, excepte en els casos que estan previstos per llei, com pot ser terrorisme, i en les prevencions. Però fora d'aquests, passem tota la informació. Quina por hi ha a facilitar tota la informació de defensa al col·lectiu d'advocats, que són els primers que els ho estan demanant? I no busquem una línia o uns quadres com si fos un examen test, quan és un fet tan important on s'està aplicant l'*ultima ratio* de democràcia, que és el Codi penal, i hem de facilitar que puguin ser defensats en aquests casos. Per tant, dos precís explícits que m'agradaria poder rectificar al proper informe dient: «Ja hem arribat al Protocol d'Istanbul i hem arribat al ple dret a la defensa.»

Hem de dir, com a darrer apartat d'aquesta exposició telegràfica sobre l'informe –i no m'entretinc a explicar-los tot el conjunt de més de dotze informes monogràfics, a part dels anuals que els hem anat presentant– que ja hem trobat una creixent bona predisposició de totes les administracions i empreses de Catalunya per col·laborar amb el síndic. Va creixent el grau de col·laboració i de bona disposició d'administracions i empreses, totes aquelles que presten serveis d'interès general sobre les quals també anem estenent les competències per col·laborar amb el síndic. De les disset mil queixes i escaig que vàrem tramitar l'any 2016, podem dir que tenim uns índexs ínfims de no col·laboració, és un 0,6 per cent. Per tant, és un bon indicador.

Hem anat reduint dies de resolució dels temes; encara estem emprant massa dies per resoldre els temes, i no els ho diu el síndic com queixant-se de vostès, no, els ho dic en nom dels que pateixen el problema i, si allarguem els dies, s'allarga la solució dels seus problemes. Anem-lo reduint, l'hem anat reduint, i a veure si aconseguim que aquesta col·laboració vagi creixent en la resolució del que fins ara, entre acceptació total –86 per cent, crec– i parcial, superem el 99 per cent dels casos on el síndic, institució, aprecia que hi pot haver hagut una lesió de drets.

Els puc anunciar que hem fet algunes millores en aquest sentit, com és la seu electrònica, que fa molt poc que funciona en el síndic i que, per tant, està a disposició de tota la ciutadania com un instrument més de fàcil i ràpida connexió amb el que nosaltres estem fent. Tenim per complet tots els serveis del síndic informatitzats i, per tant, tots els serveis del síndic amb una rapidesa de connexió amb les altres administracions, però ara ja també amb les persones que poden seguir directament des dels seus ordinadors tot l'història de la seva queixa i en quin tràmit es troba i com podem solucionar-ho.

Estem intentant millorar tots aquells serveis que permetin, per terra, mar i aire, totes les hores del dia, tenir accés a que la gent pugui plantejar les seves consultes o els seus problemes. Hem multiplicat per quatre les sortides del servei d'atenció a les persones sobre el territori, obrint –dit «carinyosament»– botiga per barris i ciutats de Catalunya. Hem ampliat els convenis amb ajuntaments. Volem intensificar la nostra relació amb els síndics locals on existeixen, amb els universitaris, amb els d'empreses privades, i crear una autèntica xarxa de drets a Catalunya, perquè les persones poguessin saber ràpidament i de forma fàcil on prémer botons per trobar solucions als seus problemes. Trobaran també a l'informe una enquesta de satisfacció o no satisfacció sobre els serveis que han rebut per part del síndic. Si m'ho permeten, resumir-ho en dues paraules: major atenció, si us plau, a la igualtat en la seva dimensió social.

No els he parlat, per exemple, de temàtiques com són tota la infància i els adolescents, l'educació, i el que els hem dit del 2016: el principi d'igualtat d'oportunitats a l'educació no està consolidat a Catalunya, i mentre no ho estigui hi hauran diferències que són inacceptables. I la segona: compte amb la nostra gent i amb el nostre territori. Els ho diré, en paraules d'un gran cantant, mort fa poc, americà, Pete Seeger: «*One blue sky above us / One ocean lapping all our shore / One earth so green and round / Who could ask for more / And because I love you / I'll give it one more try / To show my rainbow race.*» M'agradaria que Catalunya fos realment *rainbow race*.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers, consellera*, diputadas, diputados, personas del Síndic de Greuges de Catalunya que nos acompañan, en primer lugar, agradecer la presentación que ha hecho de este informe el Síndic de Greuges, relativo al año 2016, que junto con los demás informes presentados suponen una radiografía a pie de calle de los problemas que afectan a los ciudadanos de Cataluña en su relación con la Administración y en relación con empresas que prestan servicio público, como, por ejemplo, las de suministros.

En segundo lugar, se informa por parte del *síndic*, y siguiendo el informe, de un aumento de estas quejas, que por un lado significan un grado de mayor conocimiento de esta institución, pero a la vez significan que han sido muchos los ciudadanos que denunciaban vulneración de sus derechos.

Destacable también es la disminución del tiempo de resolución de las quejas y la eficacia de estas recomendaciones que hace el *síndic*, que es ni más ni menos que..., todas estas recomendaciones que ha dirigido el *síndic* a las administraciones han solventado el problema que el *síndic* ha trasladado y sobre todo de aquellas recomendaciones que hace el *síndic* cuando se dirige a la Administración.

Como en el ejercicio de 2015, un tercio de las quejas están también vinculadas al ámbito social, y por su número constituye el primer problema de las personas que acuden al *síndic*. Este informe pone en evidencia que muchas familias se han quedado atrapadas en la brecha económica, que cada día se hace más grande y que les obliga a solicitar cada vez más ayudas de la Administración, ya sean servicios médicos, servicios sociales, de salud o de ayuda para acceder a una vivienda.

Son objeto de este informe, en esta área social, la Ley de dependencia y pagos atrasados; personas sin techo; listas de espera; devolución del euro por receta; la saturación de urgencias médicas, de la que esperamos un informe específico que ha anunciado el *síndic*; desempleo y desviación de los fondos finalistas para formación; el derecho a..., el *dret a l'habitatge*, del que muy acertadamente se dice en el informe que no puede ser gestionado como una lista de espera, y los problemas que sufren muchísimos jóvenes con la exigencia de devolución por haber sobrepasado, a veces en cantidades irrisorias, los máximos previstos para ser acreedores de la renta de emancipación.

Informa el *síndic* que hay problemas con la aplicación de la Ley de dependencia y específicamente de atrasos en el pago, particularmente este año en el de las cantidades relativas a los efectos retroactivos de las prestaciones no reconocidas, como la de cuidador no profesional, y, lo que es más grave, malas prácticas administrativas que generan indefensión a los ciudadanos porque en ocasiones no se reconoce en una resolución el calendario previsto para el abono de los atrasos y pagos pendientes, o bien, habiendo transcurrido el período de pago por la Administración, la Administración no solo incumple este tiempo con estos pagos, sino que tampoco muchas veces pone unos nuevos plazos por escrito en una resolución. Ello, como muy bien sabemos y también lo indica el *síndic*, produce indefensión en el administrado impidiendo y dificultando el ejercicio de sus derechos.

A estos efectos, por parte de nuestro grupo parlamentario, se ha adoptado la iniciativa parlamentaria de presentar una propuesta de resolución sobre este tema de los atrasos por retroactividad que corrija lo que se denuncia en este informe.

Por otra parte, y para mejorar precisamente en transparencia, hemos presentado en este Parlament una ley de medidas urgentes para mejorar la atención a la dependencia que ayudará a mejorar en puntualidad y en la calidad en que se prestan los servicios a estas personas más vulnerables.

No obstante, y respecto a los múltiples problemas con la Ley de dependencia, des de Ciutadans abogamos por un pacto de estado por el sistema de autonomía personal y atención a la dependencia donde se busquen soluciones y pongamos todos lo mejor de nuestra parte para intentar que efectivamente todo el sistema de dependencia funcione como debería funcionar.

Quiero decir que destaca por su gravedad lo informado por el *síndic* respecto de la situación de la unidad de trastornos del Instituto de Trastornos Alimentarios de Argenton, donde gracias al Mecanismo de Prevención de la Tortura, al Mecanismo Catalán de Prevención de la Tortura, se han constatado prácticas más que dudosas de castigos y contenciones, así como un trato defectuoso en relación con los jóvenes allí recluidos, así como un estado muy deficiente de las instalaciones.

Nos preocupa sobremanera que en los menores y enfermos de los que se ocupa la Administración sea, al menos aparentemente, donde se producen violaciones de derechos humanos, con, al menos indiciariamente, la tácita aquiescencia de la Administración. Porque hemos observado que el *síndic* se dirige a la Administración pidiendo explicaciones en este caso y en otros, y para la Administración todo está correcto, todo está perfectamente..., tiene una explicación perfectamente correcta, y creemos que no es así.

También vuelven a llamar la atención este año las quejas sobre el trato dado a las personas que tienen que acudir a ser evaluadas sobre la incapacidad laboral al Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, de Cataluña. Vemos que es un problema que persiste en el tiempo y se sigue evidenciando por las quejas que se presentan en el *síndic*.

Como no podría ser de otra manera, destaca el *síndic* la saturación en las urgencias médicas de los hospitales públicos, problema agudizado el pasado mes de diciembre de 2016 en los hospitales del Vall d'Hebron y en el Hospital del Mar. Es evidente que, en el ámbito de la salud y en el de la saturación de las urgencias, la planificación del Departament de Salut ha fracasado; falta accesibilidad a las pruebas diagnósticas, tenemos conocimiento de casos que llegan a los siete meses de espera, aunque el Departament de Salut indique que la media es de noventa días. Tampoco lleva visos de solucionarse este año 2017 a la vista de los presupuestos aprobados.

Y si gobernar es priorizar está claro que la salud no es una prioridad del Gobierno de Junts pel Sí. La prioridad no es la salud de los catalanes, sino destinar tiempo y dinero al *procés* y a repetir el 9-N mientras los pacientes se esperan ser visitados en un pasillo de urgencias. Tiene ahora el Govern una oportunidad de oro de destinar esas partidas destinadas al referéndum y anuladas por el Tribunal Constitucional..., al menos una parte, destinarlas a servicios sociales.

Nos ha llamado la atención la mención en el informe del *síndic* a quejas de personas sin hogar, que han más que duplicado en número. Esperamos con interés su informe al respecto. A instancias de Ciudadanos se ha aprobado una propuesta de resolución para ayudar a la reinserción social y laboral mediante la dotación de teléfonos y el acceso a internet a este colectivo de personas.

Pasamos al segundo tema en importancia para los ciudadanos según las quejas del *síndic*: las infraestructuras ferroviarias y, muy concretamente, los problemas con los trenes de Rodalies. En este..., nuestro grupo parlamentario hemos presentado una iniciativa para que las personas con diversidad funcional puedan viajar en tren en condiciones de igualdad. Con esta iniciativa queremos mejorar la accesibilidad y facilitar a los usuarios la información de horarios de los trenes adaptados y posibilitar a estas personas viajar de forma autónoma y sin necesidad de asistencia.

Por lo que respecta a territorio y consumo y en cuanto al derecho a la vivienda, además de una falta de actuación preventiva y descoordinación de los servicios sociales y los servicios de vivienda, y más allá de la suspensión de la Ley 24/2015 por el Tribunal Constitucional, creemos que no hay que conformarse con el victimismo y estamos convencidos de que es posible adoptar medidas legislativas y administrativas en este ámbito.

Desde Ciudadanos, hemos denunciado en varias ocasiones que se ha infrutilizado la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda, y que existen muchas otras herramientas legales en vigor y no anuladas por el Tribunal Constitucional. Y, sobre todo, el problema del acceso a la vivienda no se solucionará si la Administración, en todos sus niveles, no hace una fuerte apuesta por políticas públicas de vivienda, de alquiler asequible, para que tengan un efecto positivo y procurar garantizar el derecho constitucional como es el del acceso a la vivienda.

Y, respecto al apartado de transparencia y buena administración, hemos encontrado en este informe del *síndic* un catálogo de malas prácticas administrativas para las que el *síndic* propone medidas para acercarse a la institución transparente y democrática que debe ser la Administración.

En este informe se describen malas prácticas en el ámbito sancionador, que afectan al derecho de defensa, y el abuso en la alegación de la presunción de certeza de la autoridad; malas prácticas en actuaciones de recaudación, que lesionan derechos de los administrados cuando no se permite pagar en fase voluntaria recibos adeudados si no se liquidan los que están en recaudación ejecutiva, olvidando el derecho del administrado a la imputación de pagos a aquellas deudas que designe el obligado tributario, incluidas

todas aquellas malas prácticas que creíamos olvidadas hace tiempo, como es la reclamación de deudas afectadas por prescripción que la Administración tiene obligación de retirar de la fase ejecutiva o de la ejecución que se efectúa al administrado.

Informa también el *síndic* sobre la situación de la justicia. No hay más que ver las quejas y, desde luego, no podemos estar más de acuerdo sobre las consideraciones que se hacen en este informe sobre el derecho de los ciudadanos a una tramitación ágil de los asuntos que le afectan. No es de recibo el señalamiento de dos años de un juicio de incapacidad laboral, pero, desgraciadamente, es el pan nuestro de cada día, y con muchos otros juicios que tienen los ciudadanos, importantísimos, y de los que depende su futuro inmediato.

Y, respecto a las universidades, acogemos con interés y estudiaremos una iniciativa parlamentaria respecto a que se evalúen las necesidades reales para que el sistema de becas universitarias sea suficiente para cubrir con flexibilidad las tasas universitarias, tal y como se propone en este apartado sobre universidades, que efectivamente tenemos las tasas más caras de toda España, las tasas universitarias más caras de toda España.

Y ya que hablamos de universidades, querríamos solicitarle, *síndic*, desde aquí, desde esta tribuna, que se interese en lo que desgraciadamente se está convirtiendo en una costumbre en la Autónoma y en otras universidades, que es la persecución violenta de las ideas personificando en las agresiones y persecución de los estudiantes de Societat Civil Catalana ante la pasividad de la práctica totalidad de la comunidad universitaria, empezando por la rectora de la Autónoma. (*Alguns aplaudiments.*)

Por último, no querría acabar esta intervención sin agradecerle el informe y la resolución emitida sobre el acoso y lesión de derechos fundamentales a dos menores y su familia por parte de la Escuela Gaspar de Portolà, de Balaguer, al que nos referimos el pasado año desde este *faristol* con ocasión de la presentación del informe 2015.

Lamento, por último –y como me queda un minuto de tiempo–, lamento que se haya ido el *conseller* Jané, porque este grupo parlamentario ha instado y ha visto cómo era votada en contra la resolución que se instó para que se entregue y se ponga en manos de los abogados, de los defensores de los detenidos, el atestado policial a fin de garantizar el derecho de defensa; resolución, propuesta de resolución que se ha vuelto a instar, dada la..., bueno, se acaba de publicar una sentencia del Tribunal Constitucional declarando nulo todo un procedimiento por no haber hecho entrega de ese atestado. Me hubiera gustado que estuviera el *conseller* Jané para advertirle de que este grupo lo ha vuelto a presentar y se volverá a discutir en Interior.

Nada más, y agradecer una vez más este informe, que nos ayuda a trabajar a todos los grupos y a todos los parlamentarios de este Parlament.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De Rivera. A continuació té la paraula la senyora Marta Moreta, del Grup Parlamentari Socialista.

Marta Moreta Rovira

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputades i diputats, síndic i tot l'equip que l'acompanya, i altres síndics presents avui en aquesta cambra. La regressió democràtica és una evidència, i li he de dir que les jornades que es van fer el dilluns i dimarts en seu..., aquí al Parlament van ser molt adients per contrastar això que estic explicant. El que sí que vaig trobar a faltar, síndic, és la presència de molts diputats i diputades d'aquesta cambra.

Voldria agrair al síndic la seva explicació de l'informe, que vam tenir l'ocasió d'escoltar en la comissió del síndic ara fa no massa dies. L'informe del síndic dona una visió àmplia de les diferents àrees de govern i és un micròfon obert per a la ciutadania i ens posa en alerta per continuar treballant. Des del Grup Parlamentari Socialista insistim en la necessitat de situar al centre de l'agenda política i de les institucions el foment i la defensa dels drets socials dels ciutadans i ciutadanes, per aconseguir una societat més inclusiva. L'informe del síndic és un bon instrument per contrastar a partir de les seves conclusions que va fent en tot l'informe. Al nostre entendre, posa en evidència que cal combatre les desigualtats que s'estan generant i la necessitat de crear les condicions per

a un creixement més igualitari a partir d'una administració al servei de la ciutadania, eficaç i respectuós amb els seus drets. Per tant, síndic, parlem d'un informe valuós, que ens permet conèixer i aprofundir molts aspectes de la nostra societat.

Aquest informe anual ha d'anar acompanyat dels tres informes que per llei es presenten en aquest Parlament i que, per coherència, són complementaris del que avui es presenta. Estic parlant, com vostè ja ha comentat, de l'Informe de la infància i l'educació, l'Informe del Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, i l'Informe anual del seguiment de la Llei de transparència, accés a la informació pública i el bon govern.

Així, doncs, sense més dilacions, m'agradaria centrar-me en alguns aspectes concrets d'aquest informe.

La protecció dels drets socials és un dels àmbits més extensos de l'informe, i de fet no és d'estranyar, ja que moltes famílies es continuen trobant en situacions vulnerables i això acaba tenint un impacte directe sobre els serveis socials, la salut, l'educació pública o l'accés a l'habitatge, tal com ja indica l'informe.

Voldria destacar-ne especialment les demores en els pagaments de les prestacions de dependència. Ens trobem amb una situació grotesca, on l'Administració de la Generalitat ni tan sols comunica als usuaris aquest fet, i, per tant, aquest és un clar... és un... –perdó, eh?–, és un cas flagrant –perdó, m'havia, aquí, enganxat– que cal explicar en veu alta i, a més, cal denunciar. Perquè que l'Administració tingui demora en les prestacions de dependència és molt greu, però que no n'informi els usuaris és indignant.

L'àmbit de polítiques socials representen un terç del total de l'informe i han pujat respecte a l'informe del 2015. Concretament, les persones sense llar han augmentat més del doble, i això és del tot preocupant. I, per tant, és molt adient el que acaba d'anunciar ara fa un moment sobre temes d'habitatge.

En aquest àmbit, síndic, m'agradaria demanar-li si tenen dades sobre la situació de les persones més joves, si són expulsats per impagaments d'hipoteques o de lloguers, a on resideixen, si són estrangers amb permís de residència. Aquestes dades no surten en l'informe, i, de fet, ja l'hi preguntava en la meua intervenció que va tenir lloc en la comissió del síndic.

Les queixes sobre salut són reiterades, i sobretot la saturació dels serveis d'urgències i de la gestió de les llistes d'espera, tot i que les llistes, en el seu informe, ja comunica que han baixat.

Quant al tema de treball, crec que és interessant destacar la queixa que fa de la Cecot respecte a l'ús inadequat de la quota de formació professional de la seguretat social que aporten les empreses, un 0,6, i els treballadors, un 0,1 per cent, quotes que tenen un caràcter finalista vinculat a la formació dels treballadors i, per tant, no poden ser destinades a altres polítiques actives d'ocupació o de protecció per desocupació.

Continuaré parlant de les taxes universitàries, que són les més altes de tot l'Estat. El síndic reconeix l'esforç del Govern de la Generalitat amb les beques Equitat per compensar les restriccions de les beques convocades. A l'informe del síndic recomana a l'Administració que avaluï les necessitats reals perquè el sistema de beques sigui suficient. De fet, síndic, no calia esperar l'informe del síndic per explicar en veu alta que tenim les taxes universitàries més altes de tot l'Estat i que cal posar-hi solució de forma immediata. M'agradaria saber si tenen alguna resposta a aquest tema del *Defensor del Pueblo* i de l'Administració, respecte a aquestes beques.

Quant a la transparència, reconeix el síndic l'esforç de les administracions en la publicitat activa; reconeix que és una llei complexa d'aplicar i que les administracions més petites tenen un compliment menys efectiu. Aquesta llei comporta més despesa per a l'Administració, i la majoria d'ajuntaments petits tenen dificultats per adaptar-s'hi ràpidament. De fet, això ho diu el seu informe. I, quant al Govern i al Departament de Governació, haurien de posar mitjans i recursos al món local.

I, relacionat amb aquest tema, m'agradaria saber si el síndic ha determinat alguns casos d'abús de dret en aquells municipis més petits on es veu clarament un augment de queixes. Es desprèn de les dades que, com més petit és el municipi en nombre d'habitants, més queixes hi ha i, en conseqüència, més dificultats per gestionar-ho. S'ha plantejat fer un estudi sobre aquestes dades per tal de poder-ne fer alguns suggeriments?; també l'hi demano. Potser seria bo de fer comparèixer –i ho dic com una idea– alcaldes

i funcionaris que ens expliquin amb quina indefensió es troben davant de l'ús sistemàtic d'alguns ciutadans que fan ús d'aquest dret.

I, ja per anar acabant, no voldria deixar de parlar de la llibertat i igualtat democràtica. La Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, en el seu article 25, «Mitjans de comunicació i tecnologies de la informació i la comunicació», en el seu punt c, diu: «Garantir una participació activa de les dones, la presència paritària de dones i homes, i una imatge plural de tots dos sexes en tots els àmbits, amb una atenció especial als espais de coneixement i generació d'opinió.» I actualment els mitjans catalans silenci- en sistemàticament l'opinió de les dones. I vull des d'aquí avui reclamar que s'apliqui la llei; i no és el primer cop que ho reclamo. I això, diputats i diputades, no ho diu una simple diputada del Partit dels Socialistes: ho diuen els dos últims informes d'On Són les Dones, on s'especifica clarament que les dones són infrarepresentades de l'opinió en els mitjans catalans. Volem exigir que s'apliqui la llei. De fet, síndic, ja va obrir una actuació d'ofici relativa al presumpte incompliment del principi de presència paritària de les dones i els homes al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I no podem callar, ho hem de dir ben alt i ben clar, perquè no només no es compleix la llei, sinó que en alguns casos, com és el de la premsa escrita, les dades mostren una situació gravíssima, perquè la mitjana d'articles d'opinió de dones els dos últims mesos se situa al ridícul 20 per cent.

I, sense deixar el tema d'igualtat, cal tornar a recordar les dues lleis per a igualtat de drets que atorguen al síndic un paper central per a la seva supervisió. Es tracta, com he dit ja, de la Llei de dones i homes; també, però, de la Llei 11/2014, per garantir els drets de les persones lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals, i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, i, com ja he comentat i deia, la Llei d'igualtat efectiva d'homes i dones.

En el marc de la primera, la LGTBI, per entendre'ns, estem al corrent ja que s'ha signat el conveni amb el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i, per tant, aquí ja no li demanarem res més. Però pel que fa al segon, la Llei d'igualtat de dones i homes, s'està negociant el preceptiu conveni amb l'Institut Català de les Dones; això és el que ens explicava en la comissió del síndic no fa massa dies. Sap vostè per a quan s'espera aquest conveni? Només ho dic perquè la llei deia que, al cap de sis mesos d'haver entrat en vigor la llei, s'havia d'haver signat aquest conveni amb el síndic. De fet, d'aquests sis mesos ja en passen un any i dos mesos, i de moment encara no tenim signat aquest conveni. I, per tant, des d'aquí reclamem que s'hi posin i que finalment se signi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Motes gràcies, senyora Moreta. A continuació té la paraula el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Síndic i equip, gràcies per aquesta foto del patiment i la injustícia que viu la societat, que ho viu cada dia. Un patiment i una injustícia que moltes vegades no acaben de traspasar els murs del Parlament, que moltes vegades no formen part de l'agenda mediàtica i política i que moltes vegades, quan sí que en formen part, veiem molta gent parlant d'oïdes. I aquests informes que ens fa el síndic moltes vegades ajuden i obliguen a parlar d'aquesta injustícia i a parlar d'aquest patiment amb una mica més de rigor.

Aquest informe és un material valuós. També ho són els tres informes preceptius que s'encarreguen: el dels drets dels infants, el Mecanisme de Prevenció de la Tortura, sobre la Llei de transparència. Els informes concrets que moltes vegades han estat fruit d'una reacció ràpida per part del síndic en qüestions puntuals que amoinaven o que formaven part de les preocupacions de la societat; parlo des de les pistoles elèctriques a la seguretat privada, a l'abús infantil..., és a dir, en molts moments on hem vist que el síndic, com a actor social, podríem dir, reacciona davant de situacions i problemes greus que preocupen la nostra societat.

Per això li donem les gràcies, i no senzillament com una qüestió de cortesia parlamentària, sinó perquè ens ajuda a treballar, i no només ens ajuda, ens hi obliga. És veritat, el síndic ha de fer i actuar i reaccionar davant casos concrets que arriben de la

ciudadania, que cada cop fa servir més aquesta eina, però nosaltres, amb base en aquests casos concrets, hem de treballar les qüestions de fons. Aquests casos concrets no són fenòmens naturals, sinó que succeeixen perquè hi han problemes estructurals que ens correspon solucionar o, en teoria, donar resposta legislativa des del Parlament.

No podem fer un repàs extensiu d'aquest informe ni de tots els altres. Tampoc cal, perquè m'imagino que tots els diputats i els membres del Govern l'han llegit en tota la seva extensió. Jo el que faré en aquests minuts que tenim és posar el focus, potser de manera aleatòria, però, en coses que potser no se n'ha parlat massa o potser cal parlar-ne més. És veritat que a la comissió hem tractat cada un dels temes i cada un dels informes de manera específica. Aquí s'arriba a posar-lo, diguem-ne, de llarg, l'informe, no?, el fet de parlar en un ple sobre l'informe, que és una demanda del síndic i del seu equip per donar-li la importància que té a aquesta feina.

I començo amb una dada, que és la dada que el síndic ens posava a sobre de la taula en primer terme, aquest terç de queixes, aquest gruix de queixes que tenen a veure amb la protecció dels drets socials. Això no passa perquè sí o perquè a la gent se li ha acudit, això passa perquè en aquesta societat fa anys que s'estan conculcant drets per decisions preses en parlaments com aquest. Aquesta incapacitat de respondre tantes vegades a la demanda de drets no és perquè sí, no és un fenomen natural, sinó que respon a coses que es decideixen en parlaments com aquest. Llavors, ara tots ens llegim l'informe i, només faltaria, tots estem preocupats per les desigualtats, però les desigualtats surten de molts llocs, també de parlaments com aquest.

Queixa 02588/2016: «Una família de Badalona amb cinc fills menors d'edat i escassos recursos econòmics va plantejar la situació de necessitat davant la imminent pèrdua de l'habitatge habitual com a conseqüència d'un procediment judicial de desnonament en què ja s'havia assenyalat la data de llançament.» Llegeixo literalment l'informe. Aquest va ser un cas que va arribar a aquest Ple, en vam parlar, va venir la família. I el síndic ens diu: «Hi ha una manca d'accions preventives.» És clar, quan veiem una família i els seus cinc fills al carrer, alguna cosa ha fallat. I n'han fallat moltes, segurament. El síndic ens parla de la descoordinació, de la descoordinació dels serveis. Fonamental, la coordinació dels serveis, perquè arribar al punt en el que tu i els teus cinc fills estigüeu a poques hores de ser enviats directament al carrer no és un fet aïllat, és un fet que també respon a tota una sèrie de decisions que es prenen en els parlaments. Perquè no poder tenir un habitatge té bastant a veure, entenc, amb la dificultat que centenars de milers de persones al nostre país tenen per tenir una feina digna i ben pagada, hi té molt a veure. I la impossibilitat de tenir una feina digna i ben pagada alguna cosa deu tenir a veure amb una reforma laboral com la que va fer el Partit Popular. No val aïllar els problemes.

I, quan parlem de la coordinació necessària per defensar situacions escandaloses com aquesta, parlem de coordinar i assenyalat i estudiar com podem arribar a situacions com aquesta. No és un problema d'una família de Badalona, és un problema d'aquesta societat i és un problema d'aquests parlaments que no estan a l'alçada de les societats, perquè si estiguessin a l'alçada, això que va passar a Badalona i que lamentablement passa a molts llocs, això no hauria passat.

Fa una estona, a la porta del Parlament, avui, hi havia la PAH. I la PAH denunciava una cosa que també denuncia el síndic al seu informe: l'acció del Tribunal Constitucional amb relació a la suspensió d'alguns articles de la Llei 24/2015. Se n'ha parlat molt, d'aquesta llei, se n'ha parlat molt, del que s'ha suspès i del que no s'ha suspès, s'ha parlat molt de com algun govern es pot amagar en una suspensió per no aplicar alguna altra cosa que no estigui suspesa, però, sens dubte, cal dir-ho, la vergonya del Tribunal Constitucional, que hauria de defensar –i això són paraules que deien els membres de la PAH–, que haurien de defensar els drets constitucionals de la ciudadania, doncs, en comptes d'això, trobem el contrari. Molt lleig el que fa el Tribunal Constitucional. No més lleig que el que va fer fa dues setmanes el PDECAT al Congrés dels Diputats, on va anar a presentar una proposta per agilitzar els desnonaments excusant-se en aquesta idea dels okupes; una proposta que no feia distinció entre els grans tenidors i els petits tenidors. Un diari explicava com havia anat això de la proposta del PDECAT, i deia que la proposta s'havia aprovat gràcies a una majoria parlamentària inèdita. Perquè això es va aprovar entre el PDECAT, el Partit Popular i Ciutadans. No tan inèdita, aquí ja l'hem vist diverses vegades. Però, bé...

Queixa 03747/2016: una persona s'ha dirigit al síndic perquè va presentar la sol·licitud de retorn de la taxa de l'euro per recepta l'any 2014 i encara no en té cap notícia. El 2012, aquí, en aquest Parlament, una llei de mesures fiscals, Convergència al capdamunt, deia que calia pagar un euro per recepta. La ciutadania es va mobilitzar. Aquest Parlament legislava per un costat i la ciutadania es va mobilitzar. I recordo, en aquell moment, els «iaioflautes» entrant a les farmàcies, dempeus per la salut pública. L'Àngels va dient que sí amb el cap. No era diputada, però estava dempeus per la salut pública, entrant a les farmàcies a dir: «Això és intolerable», i demostrant que la lluita pels drets no es mesura amb la quantitat de mocions i de propostes de resolució que es fan. Es mesura amb el compromís, amb el compromís que hauríem de demostrar tots i totes els que estem aquí.

El Tribunal Constitucional va anul·lar allò de l'euro per recepta, però no es torna l'euro per recepta. Això va sortir del Parlament. Abans s'ha parlat de les dones, de l'LGTTBI, no hi entraré perquè no tinc temps, però cal dir que totes aquestes desigualtats –totes aquestes desigualtats– de les que parlem, també tenen un biaix de gènere. Quan parlem de l'atur, quan parlem de les llistes d'espera, quan parlem de la salut, quan parlem dels desnonaments, sempre –sempre– també estem parlant de gènere.

Atur. S'ha tramitat una queixa respecte a l'ús inadequat de la quota de formació professional de la seguretat social. Segons s'ha pogut esbrinar, fins a l'any 2015, el Govern de l'Estat ha estat desviant fons en la quota de formació professional. No sé si ara, quan surti la portaveu del Partit Popular, ens explica això de que el Govern està desviant fons. Sona greu.

Informes específics: informe sobre el comerç irregular a la via pública, un informe necessari sobre un tema que, si no es tracta bé, pot ser camp obert per a populisme i per a la xenofòbia i per al feixisme. Hi han qüestions d'aquest informe que podríem discutir, però felicitem l'intent, la voluntat de dir que no val carregar contra la baula més feble quan parlem dels maners, que és normalment on carrega la xenofòbia, el racisme i el feixisme. L'informe sobre la seguretat privada, d'aquest no se'n parla gaire, ha estat un informe que ha passat desapercebut. Hi ha empreses proveïdores de seguretat que no estan homologades, professionals sense la formació suficient. Us imagineu que diguéssim això en l'àmbit de la salut, que hi han empreses que no estan homologades o que hi han metges sense la formació suficient? Doncs, en un tema tan sensible com la seguretat això està passant. Quin perill –quin perill. A l'Anglaterra dels anys vuitanta, l'Anglaterra de la Thatcher, això va comportar un debat profund, li van dir «la revolució silenciosa». Al segle XIX, l'estatització de la seguretat va comportar molt debat, va comportar molts canvis legislatius i polítics; avui veiem com la privatització de la seguretat, com si fos un servei més, ni provoca debat ni provoca canvis legislatius.

N'hem vist molts, d'informes del síndic, no els podem parlar i comentar tots ara. L'informe de la segregació escolar, que va tenir un impacte mediàtic important; l'informe sobre l'abús sexual, l'informe a infants, un informe necessari sobre la contaminació provocada pels purins... Assenyalen, tots aquests informes, camins de treball per als diputats i diputades d'aquest Parlament. Des del nostre grup parlamentari hem intentat i continuarem intentant respondre als reptes que ens planteja el síndic i els seus informes; hem treballat el Protocol d'Istanbul, hem treballat el tema de la segregació, hem fet propostes de resolució, mocions, hem treballat a les comissions i reafirmem el compromís de seguir fent aquesta feina; que no quedi enterrat, aquest informe, que ha de ser guia de la nostra feina.

Però voldria acabar fent una reflexió o proposta o potser demanant-li al síndic quina és la seva opinió. El síndic, tant en comissió com aquí, diu: «Valorem aquesta feina, mirem-la, mirem-la en el Ple.» I és un bon lloc per donar-li «brillo», per donar-li visibilitat, però jo em pregunto: aquests informes tan importants, us imagineu, cada cop que surt un informe, que a TV3 fessin un especial d'una hora sencera explicant-nos què diuen aquests informes? Potser aquest nou president de TV3 ens dona una sorpresa i fem un programa especial cada cop que surt un informe, perquè us ho dic: hi ha més gent mirant TV3 que mirant aquests plens, i TV3 és de tots i de totes. Us imagineu que cada cop que surt un informe, els diaris adjuntessin un CD, igual que fem amb *La Marató*, adjuntessin un CD gratuït amb l'informe i que tothom sàpiga el que posa en aquests informes? Perquè com hem vist tantes vegades...

Síndic, busqui aliats fora d'aquest Parlament, busqui aliats entre la societat, que, si sabés una quarta part del que posa en aquests informes, es mobilitzaria encara més i ens obligaria encara més a estar a l'alçada d'això que feu i d'aquest treball tan important pel qual li estem, des del nostre grup, molt agraïts.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Fachin. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *síndic* y equipo que hoy le acompaña, vaya por delante nuestro agradecimiento al esfuerzo de condensación por el gran número de actuaciones y ámbitos en los que la sindicatura interviene. Pero iré al grano.

Algunas consideraciones sobre actuaciones de oficio: el caso de la anciana fallecida en Reus, que está en tramitación, y la necesaria implicación y coordinación necesaria de la Generalitat, servicios sociales del ayuntamiento y las empresas suministradoras, más allá de la imputación de culpas. No se trata de buscar culpables, sino de evitar a toda costa que estos hechos puedan volver a suceder. De hecho, hay comparecencias pendientes en la Comisión de Empresa y Conocimiento para esclarecer, en la medida de lo posible, lo acontecido. Y, por tanto, estaremos pendientes del resultado.

Otro punto que nos ha llamado la atención sobre actuaciones de oficio en el Informe del síndic del ejercicio 2016, la demonización literal de los políticos: el caso de la fotografía de Xavier García Albiol para ser quemada durante la celebración de la noche de San Anastasio en Badalona. Está clarísimo que sembrar odio traerá solo desgracias; probablemente, además, de más alcance. También nos consta que está en tramitación.

Pero, con relación precisamente a esta cuestión y habida cuenta de los desgraciados o, yo diría, de los violentos hechos sucedidos con el acoso y el asalto a la sede del PP por parte de la CUP, cuyos miembros aquí están presentes, reclamamos nuevamente una condena explícita a la CUP –a la CUP–, explícita, por lo que es un claro acto de violencia. Y eso es incompatible con la democracia, no hay justificación posible; se han quedado solos, mal que les pese. Y quienes así se comportan no tienen ninguna legitimidad para ningún tipo de reivindicación política.

En relación con la Ley de medidas urgentes para afrontar la emergencia habitacional y la pobreza energética, como se dice en el informe, el recurso de inconstitucionalidad no afecta en absoluto a todo lo relacionado con la pobreza energética y sí en lo atinente a los desahucios. No se ha recurrido –y esto es bueno que la ciudadanía lo sepa– ninguno de los artículos que tratan de pobreza energética.

La Generalitat –y esto también es importante que lo sepa la ciudadanía, y así fue reconocido privadamente, como suelen hacer altos cargos de la Generalitat– era conocedora de su falta de competencia manifiesta y palmaria con relación a la legislación antidesahucios. Y aun así decidió impulsar la norma, en un ejercicio de demagogia y de populismo impropio de una institución de gobierno. Más allá de la imprescindible actuación de los servicios sociales para atender a aquellas personas en riesgo de exclusión residencial, hace falta –¡y de qué manera!– un mayor impulso del departamento competente y de las administraciones locales a la hora de impulsar la vivienda social en Cataluña.

Como muestra pasada de esta inacción, la inaplicación del 80 por ciento del fondo contra la pobreza energética en 2015, por parte de la Generalitat, pone de manifiesto que las administraciones no se vuelcan en un problema que, más allá de la legislación que se desarrolle, necesita implicación, voluntad política. En ese sentido, no solo criticaremos a la Administración de la Generalitat, también vamos a criticar al Ayuntamiento de Barcelona, porque hemos tenido conocimiento de la existencia de un superávit de más de 94 millones de euros; y, a pesar de eso, la señora Colau no ha impulsado medidas correctoras en favor de la vivienda social. Por tanto, más allá de las palabras grandilocuentes, insisto: los hechos, que es lo que, al fin y al cabo, a la gente realmente importa y afecta.

Por otro lado, la moratoria en la concesión de licencias hoteleras es un claro ejemplo de esta política errática; porque, como se ha visto –y es un hecho, por tanto, empírica-

mente constatado–, desplaza la demanda a los pisos de alquiler turístico y ello genera graves problemas de convivencia vecinal.

Por tanto, señores, sensibilidad sí, pero demagogia no; porque con los derechos fundamentales de las personas no podemos mercadear por un puñado de votos. En cualquier caso –también se ha dicho y está constatado–, la ley aprobada por el Parlamento contra los desahucios contó con el respaldo de nuestro grupo.

Conviene además que no provoquemos un efecto bumerán, porque sin la salvaguarda del derecho de propiedad, los bancos –y ya sucede– se negarán a conceder hipotecas, especialmente a aquellas personas que más lo necesitan, y, por tanto, *de facto*, se impedirá el acceso a la propiedad.

Lo que tiene que hacer la Generalitat es ayudar realmente a las personas vulnerables mediante el ejercicio de sus abundantes competencias y dejar de buscar conflictos con el Gobierno de España. Espero que algún día se cansen de provocar constantemente conflicto.

Es perverso e indigno utilizar el sufrimiento de la gente como coartada para el proceso independentista. Han hecho, señores de la Generalitat y grupo político que le da apoyo, muy poco –han hecho muy poco– para luchar contra la desigualdad y en favor de los desfavorecidos. El Decreto, sin ir más lejos, 6/2013 para luchar contra la pobreza energética solo llegó a ochocientas familias en su primer año. Y después, el fondo al que me he referido anteriormente, contra la pobreza, previsto para 2015 solo se aplicó en un 20 por ciento. A tal efecto, un dato esclarecedor: de ese fondo al que me refería se beneficiaron 3.700 familias; sin embargo, el Ayuntamiento de Barcelona atendió a 4.000, y el de L'Hospitalet a 1.500, lo que demuestra que falta información y falta facilitar los trámites para acceder al régimen de ayudas.

Por el contrario, en la otra cara de la moneda, los presupuestos –y esto es una noticia de ayer– que ha presentado el Gobierno de España para este año en curso, revelan un incremento del 2,3 por ciento en partidas sanitarias y de un 4,9 por ciento en servicios sociales; dentro de esta partida, en especial para la dependencia, que sube un 8,2 por ciento, o para la violencia de género. Son presupuestos presentados por el Gobierno de España en el día de ayer, con el apoyo además de Ciudadanos.

Por tanto, la demagogia en materia de vivienda no soluciona nada, sino que perjudica a todos, especialmente a aquellos que pagan sus hipotecas y sus alquileres con dificultad.

Recordemos –y esto es bueno que la ciudadanía lo sepa–: impedir de forma rotunda los desahucios implica la inmediata subida de los precios del alquiler, y las hipotecas también se encarecen porque ni los propietarios alquilarán ni los bancos las concederán.

Pero más allá, como decía anteriormente, de las leyes aprobadas, la Generalitat tiene múltiples herramientas para combatir el drama de los desahucios. Y van desde la disposición de sus viviendas vacías, que las tiene; pasando por la aprobación de fondos extraordinarios de rescate, que pueden hacerlo; utilizando el fondo de contingencia previsto en los presupuestos; firmando convenios con las entidades bancarias; construyendo viviendas sociales; incluso realizando un censo sobre viviendas que incumplan su función social. ¿No les parece una interesante caja de herramientas para utilizarlas, en lugar de hacer, como decía anteriormente, demagogia con la legislación que aprueba el Parlamento y que después, por razones eminentemente jurídicas y de competencias, el Gobierno de España tiene a bien recurrir?

¡Ese es el juego de la democracia! Vicepresidenta, ese es el juego del estado de derecho, que es lo que ustedes olvidan –que es lo que ustedes olvidan.

Servicios ferroviarios. Garantizar la calidad del servicio es una obligación insoslayable por parte de todas las administraciones implicadas. De ahí que la búsqueda conjunta de soluciones duraderas se me antoja también encomiable. En esa dirección vuelvo a hacer referencia a un dato conocido ayer: presupuestos generales del Estado. De los 374 millones de euros presupuestados para cercanías, para *rodalies*, en el conjunto de España para este año 2017, a Cataluña se van a destinar 271 millones; es decir, un 72 por ciento del total. Lo repito: el Gobierno de España va a destinar para mejorar las cercanías en Cataluña un 72 por ciento de la cantidad que se destina al conjunto de España. Quien quiera discutir la cifra, quien quiera poco menos que menospreciarla, está en su derecho, pero no tiene ninguna credibilidad, porque evidentemente los números cantan por sí mismos.

Comparto –y esto lo dice también el informe del *síndic*– la necesidad de compensar a los perjudicados cuando se producen retrasos porque se trata de servicios básicos y esenciales para los ciudadanos. Hay que perseverar, por tanto, en el esfuerzo inversor por parte de la Administración central y la autonómica, y, sobre todo, abundar en la coordinación entre ambas.

No coincidimos, sin embargo *síndic*, en la conclusión categórica de que el traspaso de la competencia puede hacer que se funcione con mayor eficiencia. En absoluto eso está comprobado y tampoco nos parece correcto que se atribuya a la empresa operadora del servicio una falta de implicación en la resolución de las incidencias. No se ajusta a la verdad, señor *síndic*. Es más, en su informe –y creo que en comisión se lo recordé– se hace una aseveración que, me parece, yo diría que inoperante y hasta tendenciosa: se dice que la empresa operadora no tiene la mentalidad de estar trabajando para la Generalitat de Cataluña. Bueno, eso es adentrarse en un terreno eminentemente subjetivo. A mí me parece cargado de una subjetividad arrolladora, y, por tanto, yo le recomiendo prudencia.

Porque incluso en el propio informe, señor *síndic*, usted, el 20 de setiembre de 2016, tuiteó: «El Ministerio de Fomento, Adif y Renfe atentan contra el derecho de las personas de Cataluña.» Hombre, señor *síndic*, yo creo que se pasó un poco, ¿eh? Yo, sinceramente, me parece poco prudente –y se lo digo con la debida seriedad, que además usted siempre impone en sus intervenciones– que una institución como la suya pueda publicar un tuit de esa naturaleza, que, si no es incendiario, se le parece muchísimo. Por tanto, insisto: le recomiendo en estas cuestiones un poco de prudencia fundamentalmente por la función que desempeña.

En sanidad. Aquí se ha dicho: «El funcionamiento del servicio de urgencias y la gestión de las listas de espera es manifiestamente mejorable.» Por tanto, seré prudente también, señor *síndic*. Pero, más allá de que usted constate sobre el terreno que a lo mejor la cosa no está tan mal, lo que tiene que hacer la Generalitat es destinar de sus abundantes recursos financieros dinero a la sanidad, a acabar con las listas de espera y a mejorar el servicio de urgencias.

En materia de universidades, compartimos, como no puede ser de otra manera, la preocupación por el coste exagerado de las tasas universitarias; no solo, y lo he dicho también en comisión, las más altas de España, *una* de las más altas de Europa. Y ello provoca la falta de acceso o continuidad en la formación académica de nuestros jóvenes. La comunidad universitaria clama a gritos... –porque ya es algo que parece, bueno, que se ha instalado también en el ambiente, pero a la Generalitat por un oído le entra y por otro le sale, ¿no?–, la comunidad universitaria reclama a gritos una actuación urgente que no llega. Y se ha constatado que es insuficiente la política de becas Equidad.

En materia de lengua: acogemos con satisfacción la instrucción del *síndic* para que la Diputación de Lérida garantice también la disponibilidad del *Boletín Oficial de la Provincia*, en castellano, y le pedimos que vele por su cumplimiento. Le animamos, señor *síndic*, a ser beligerante con toda o contra toda, mejor dicho, discriminación por razón de lengua, especialmente en el ámbito educativo. Y fundamentalmente, señor *síndic*, en lo que afecta al castellano, porque hay personas que reclaman protección y el *síndic* no responde como estas personas merecen. Por tanto, le pedimos que también sus actuaciones de oficio vayan encaminadas a la protección de esos derechos fundamentales.

En materia de calidad democrática: también tuvimos un encendido debate en comisión. El informe de la Comisión de Venecia valida la reforma de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional del año 2015 y recomienda dar debido cumplimiento a las resoluciones de los tribunales, en especial por parte de todas las administraciones –y yo añado– «sobre todo Govern de la Generalitat y Parlamento de Cataluña en lo que afecta a las resoluciones dictadas por el Tribunal Constitucional». Es de obligado cumplimiento, es estado de derecho puramente hablando. Y, por tanto, no atender esa indicación, que es la conclusión fundamental del informe, es un flaco favor, como digo, a la democracia en su sentido más amplio. No solo la que tenemos de baja calidad últimamente en Cataluña, sino la que tenemos en el resto de España que en el mundo ningún país civilizado discute. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Por tanto –voy acabando–, le pido, señor *síndic*, que la implicación que manifiesta y que acaba de relatar en su intervención sea real, sea efectiva y sea también operativa en todos los ámbitos.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Senyor Santamaría, el dia que nosaltres estiguem prohibint el dret a l'autodeterminació, esperem, per salut democràtica d'aquest país, que hi hagi gent que ens porti urnes davant de la seu del nostre partit.

Dit això, agraïments a tot l'equip del síndic, per la feina que han fet amb aquest informe, i reconeixement, com no podia ser d'una altra manera, a la tasca d'aquesta institució.

La primera fotografia que ens dona l'informe, s'ha dit diverses vegades, és una fotografia en clau social, i és que més del 30 per cent de les queixes que hi surten són de polítiques socials. Ho ha explicat el senyor síndic amb detall; jo no m'hi..., em referiré només a algun d'aquests punts.

Dependència i serveis socials: una demanda fortíssima amb relació a la manca de cobrament en matèria de llei de dependència i a les necessitats replicades de polítiques assistencials per a la supervivència.

En temes de salut, urgències, col·lapse i llistes d'espera.

En termes d'universitats, segons l'informe del síndic tenim les taxes universitàries més altes de l'Estat i unes de les més altes d'Europa. De fet, hi ha hagut una frase de l'informe del síndic que jo he volgut replicar aquí en seu parlamentària, perquè m'ha cridat molt l'atenció; diu: «Algunes estudiants depenen d'iniciatives solidàries de l'entorn universitari per continuar pagant.» Això és greu i denota una situació de manca d'accés a l'educació superior pública que és un conflicte de primer ordre.

I en matèria d'habitatge es posa sobre la taula la manca d'accés a l'habitatge per part de les famílies més vulnerables, i és evident, ho va dir el diputat Carles Riera en la comissió del síndic quan també abordaven aquest informe, l'evident contradicció a l'Estat espanyol entre el dret fonamental de l'habitatge i el mercat de l'habitatge, que, evidentment, és una contradicció: un dret fonamental en un marc totalment mercantilitzat és evident que es contradia.

I llavors la impugnació de la Llei 24/2015 per part del Tribunal Constitucional, la impugnació d'una llei que ve d'una ILP, d'una iniciativa legislativa popular, i que el Tribunal Constitucional impugna. Santamaría, no va només d'eines, si la Generalitat té eines o no en té, que és un tema vinculat a la sobirania i que nosaltres no pensem de reivindicar: va al servei de qui estan aquestes eines. I a l'Estat espanyol hi ha 6 milions de cases buides que esperen que torni a començar el cicle de l'especulació, mentre que el 2016 hi hagué seixanta mil desnonaments. És evident que la impugnació de la 24/2015 es fa des d'una perspectiva de classe, és evident que el Tribunal Constitucional legisla per a unes poques.

I aquí també hem de fer referència a la moció que presentava l'altre dia aquí, en seu parlamentària, el PSC, o la proposta que presentà al Congrés el PDECAT, que també pretenia agilitzar els desnonaments de famílies que estaven en situació d'impagament. Clar, la criminalització de l'ocupació, la criminalització de les famílies que, per falta de recursos, busquen alternatives d'accés a l'habitatge, és clarament una criminalització que no té sentit, perquè quan l'Administració no pot fer front a una emergència social la gent s'organitza i accedeix als drets com pot. Jo els recomano un article que ha sortit avui a un mitjà que es diu la *Directa*, que es diu «No pateixin, poden marxar de vacances tranquils» i que aborda precisament aquest debat.

Què ens diu aquesta anàlisi de les polítiques socials que ens aporta l'informe del síndic? Ens constata que tenim un país trencat per la crisi, ens constata una cosa que nosaltres hem denunciat moltíssimes vegades en seu parlamentària i ens constata també una altra cosa: que, quan el mercat posa la mà en matèria de drets fonamentals, aquests drets s'efumen i s'entra en aquell cicle tan pervers del capital contra la vida.

Quan entrem en l'àmbit del consum –faré referència a tres dels apartats que posa l'informe del síndic–, podem treure una conclusió semblant: el síndic parla de serveis

funeraris i recomana que se'n rebaixi l'IVA. Nosaltres entenem que cal anar més enllà. Els serveis funeraris són serveis imprescindibles per a la població i normalment es donen lògiques de molt poques llicències, hi ha poques empreses a casa nostra que es dediquin als serveis funeraris, i a més a preus molt alts, i per a les famílies amb pocs recursos hi ha poques possibilitats d'exempció de pagament. Nosaltres, en ajuntaments com per exemple el de Girona, estem portant a terme, estem duent a terme una campanya de municipalització dels serveis funeraris, perquè entenem que són serveis fonamentals i que, per tant, han d'estar gestionats des d'una lògica pública que asseguri l'accés universal a tothom.

Així mateix passa amb les queixes amb relació a les companyies elèctriques, de gas i d'aigua. Hem notat que han disminuït les queixes relatives..., en l'informe del 2016, relativament al del 2015, però es mantenen com un element important que aporta l'informe. En el cas de l'aigua a Catalunya, per exemple, nosaltres..., dades de l'ACA: dels cinquanta municipis on és més barat el subministrament de l'aigua, quaranta-vuit són de gestió directa, amb un preu mitjà de setanta-cinc cèntims d'euro. Per altra banda, dels cinquanta municipis on el subministrament és més car, quaranta-quatre són de gestió indirecta, vol dir per empreses privades, amb un preu mitjà d'un euro amb catorze cèntims.

És evident que la gestió privada encareix els subministraments. Per tant, com també és sabut, nosaltres, des de la CUP, duem a terme des de fa temps ja una campanya de municipalització de l'aigua, perquè entenem que seria una mesura positiva amb relació a que garantiria un accés universal sense traves i que a més seria una garantia per impedir talls de subministraments de famílies que estan en situació d'emergència social. Podem parlar de l'aigua, del gas o de l'electricitat; entenem que aquesta seria una solució que valdria per a aquests tres serveis.

I podem parlar també de les queixes sobre els transports ferroviaris. El diputat Sergi Saladié ho va expressar perfectament d'una manera simpàtica a la Comissió de Territori, i va dir el ja clàssic, com a frase popular, «extròpiese». I és que nosaltres també pensem que amb les companyies ferroviàries s'acabarien bastants problemes si fossin de titularitat pública.

Per tant, tots o molts dels elements amb relació a les queixes o a les actuacions d'ofici en matèria de consum que recull l'informe del síndic i que estan vinculats a drets fonamentals..., nosaltres entenem que se solucionaria o es milloraria moltíssim l'accés a aquests elements de consum si es fes des d'una lògica pública que garantis l'interès comú, que a més seria un dic de contenció de corrupteles i altres males gestions i que, per tant, garantiria el servei públic, universal i de qualitat. Nosaltres..., a les nostres alcaldies s'està duent a terme un projecte que s'està desplegant, i és el projecte de les sobiranes, i precisament està basat en això: en titularitat pública i participació democràtica de la ciutadania en la gestió d'aquests serveis.

Si anem a les polítiques territorials, podríem fer una anàlisi semblant. Vostè ha posat sobre la taula un repunt de queixes i de demandes amb relació al territori. Ho va dir el diputat Carles Riera quan vostè presentava aquest mateix informe en la comissió del síndic. El diputat Carles Riera parlava d'«extractivisme turístic», i jo voldria tornar-ho a citar aquí, en seu parlamentària, perquè ens sembla que és importantíssim, l'extractivisme turístic vinculat als cicles d'especulació i de la bombolla immobiliària a casa nostra. Altre cop el conflicte entre el capital i la vida, en el que de moment guanya el capital i en el que l'Administració té l'obligació i, a més, tenim la necessitat d'exigir-li que posi per sobre la vida i, per tant, que sigui la ciutadania qui decideixi què s'ha de fer amb el territori i que deixin de ser les indústries extractives, com la del turisme, les que decideixin.

No podem no fer esment de tot l'apartat de vulneració de drets humans, una de les assignatures pendents a Catalunya, a casa nostra. Voldríem agrair, en primer lloc, la tasca que es fa des de la sindicatura de Greuges, des del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, en matèria de garantia de drets humans. Podem citar l'informe sobre les pistoles Taser, podem citar l'informe sobre els règims especials tancats, els DERT, i d'altres informes que ens han servit en l'exercici parlamentari per treballar en la garantia dels drets humans.

Vostè ha citat el Protocol d'Istanbul, un protocol d'Istanbul que, tot i que vostè posava en una data propera la, diguéssim, exigència sobre la taula, a Catalunya les entitats de drets humans porten des del 2006 exigint que s'apliqui, aquest Protocol d'Istanbul.

I vostè interpellava directament la conselleria d'Interior per la necessitat d'aplicar el Protocol d'Istanbul als cossos i forces de seguretat. Nosaltres volem posar sobre la taula un cas que ja hem portat diverses vegades al Ple del Parlament però que ens sembla paradigmàtic, que és el que es va anomenar «el cas Garganté», que és un regidor de la CUP que exigia que a una persona que denunciava que havia estat agredida per un agent de la policia local del municipi de Barcelona se'l pogués visitar a soles, sense la presència policial, per un metge; que això no només no va ser possible, sinó que li va costar, al nostre regidor, una querella als jutjats.

Sobre vulneració de drets humans, sobre tot aquest apartat, nosaltres discrepem de com vostès, com l'equip de treball del síndic enfoca el conflicte o la complexitat del fenomen del «top manta». Vostès fan molt èmfasi en l'òptica punitiva, no?: vostès parlen de tot l'àmbit penal, parlen d'ocupació de la via pública, parlen fins i tot de manca de pagament de taxes i d'IVA. Nosaltres entenem que aquesta no és la manera, que no acabem de compartir aquest enfocament, que entenem que és un fenomen altament complex però que hauríem preferit algun altre tipus d'enfocament.

Abans de canviar de tema, nosaltres aquí, al Ple del Parlament, en una moció sobre cossos de seguretat, vam proposar un mecanisme de vigilància i garantia de drets humans que pogués estar adscrit a la sindicatura de Greuges i al Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, amb relació a les vulneracions de drets humans que es perpetraven per part dels cossos de seguretat. No va ser possible. Nosaltres el tornem a posar sobre la taula, perquè entenem que formaria part d'aquestes garanties imprescindibles a casa nostra respecte als drets humans.

Dos temes més i acabo. Sobre memòria històrica, totalment d'acord amb el que plantejava el síndic; de fet, ressaltar la necessitat d'una comissió de la veritat a casa nostra, ens sembla una proposta imprescindible. I dir en seu parlamentària una cosa que és evident i que ja sabem que tothom sap però és important ressaltar: nosaltres sí que ja estem retirant totes aquelles plaques franquistes en els casos en què l'Administració no ho està fent.

I sobre transparència, abans d'acabar, un petit esment, i un petit esment..., avui tornaré a citar la *Directa*; ja em sap greu només citar-los un sol mitjà de comunicació, però és que han tret avui una altra notícia vinculada a la Llei de transparència, i era una notícia que apuntava directament a la manca de transparència de la conselleria d'Interior. Per tant, agafem aquest exemple concret per donar una mica..., o ressaltar una de les reflexions que feia el síndic, que era la necessitat de que l'Administració apliqui amb més celeritat aquesta nova Llei de transparència, perquè és un valor fonamental de la societat en la que vivim.

I, ja per acabar, recollir un dels arguments que hem dit i que a més en aquest mateix Ple del Parlament farem una moció en aquest sentit, que és: és imprescindible que es faci una reflexió que, en aquella garantia dels drets i del bé comú, la titularitat pública dels serveis i dels recursos és imprescindible per garantir l'accés universal a aquests, i també per lluitar contra dinàmiques de mala gestió i de corrupció.

I, ja per acabar, el senyor Santamaría parlava de la Comissió de Venècia i deia que el darrer informe de la Comissió de Venècia fa molt èmfasi en que les sentències del Tribunal Constitucional s'han de complir, i és que la Comissió de Venècia parteix d'una lògica de Tribunal Constitucional de tradició europea, i aquesta no seria precisament la lògica del Tribunal Constitucional que tenim a l'Estat espanyol. Per què dic això? Perquè en el moment polític en el que estem, de clara vulneració dels drets democràtics, de clara oposició al dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya amb una base evidentment democràtica; el dia en què s'han anul·lat tres de les partides dels pressupostos perquè fan referència, segons el Tribunal Constitucional, al dret o al referèndum d'autodeterminació; en el moment en què la fiscalia diu, del Tribunal Constitucional, diu obertament que seguirà de prop el procés català, perquè no li sembla democràtic, és un moment extremadament greu, és un moment en què nosaltres pensem que una institució com la sindicatura de Greuges hauria de prendre part en aquest assumpte. El Tribunal Constitucional, de la mà del Govern de l'Estat espanyol, està posant en perill els drets democràtics del poble de Catalunya, i, per tant, considerem que una institució com la sindicatura de greuges, vinculada i nascuda de la mà de la garantia dels drets humans i democràtics dels pobles, ha de, sens dubte, prendre cartes en l'assumpte. I des d'aquí l'emplacem, síndic, a que treballi, a que faci

un informe d'ofici sobre què està suposant el Tribunal Constitucional en matèria de drets democràtics avui dia a la política catalana.

Sense més, tornar-li a agrair la tasca que fan vostè i el seu equip i tornar-lo i continuar-lo emplaçant a que garanteixi els drets i les llibertats democràtiques d'aquest poble.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació té la paraula el senyor Antoni Balasch, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, síndic, l'equip del síndic, altres síndics que ens acompanyen, diputats i diputades, en primer lloc, permetin-me que agraeixi la intervenció, perquè, al final, tots plegats el que tenim és un objectiu comú, un objectiu que vol dir posar el focus en els desajustaments de l'activitat política, de l'activitat pública de l'Administració, per part del Govern bàsicament, i, per tant, des d'aquí, intentar corregir, reorientar, optimitzar i, per tant, treballar per a una eficàcia que al final ens doni peu a poder servir al ciutadà, que és la voluntat de tots plegats.

Per tant, faré una anàlisi, intentaré que sigui des d'una visió global, més enllà d'algun petit comentari que faci a partir d'alguns comentaris que s'han fet per part d'algun dels grups, que voldrà ser una visió asèptica, voldrà ser neutra, voldrà ser real i que voldrà ser –permetin-me un terme educatiu– una avaluació formativa per tal de construir a partir dels desajustaments que hi ha, amb un *feedback* amb el ciutadà, que entenem que és la funció aquesta que hem de fer tots plegats, no? I, per tant, defugint l'exacerbació crítica i també valoritzant els elements de correcció que puguem tenir i quins són els que hem de trobar per tal de que el servei a la societat sigui el millor possible.

Des de Junts pel Sí, doncs, volem posar damunt la taula aquesta voluntat correctiva, aquesta voluntat constructiva, per tal d'incidir com a formació política –que ho volem fer– i també influir en el Govern, si cal, per millorar, com deiem, en serveis, en la prestació dels drets, en l'agilitat i en la transparència.

L'informe del 2016, igual..., similar al del 2015, recull les actuacions iniciades i les tramitades. Jo avanço que ens centrarem nosaltres, com a Junts pel Sí, en les iniciades, perquè en les tramitades n'hi ha que s'havien iniciat el 2015, i, per tant, en el que és objecte d'anàlisi, que és el 2016, ens centrem en les actuacions iniciades el 2016, que entenem que són la resposta de la ciutadania a l'actuació del 2016.

Per tant, dit això, en aquest informe s'han superat les deu mil queixes; diu l'informe exactament: «S'han superat les deu mil queixes.» No obstant, si ho analitzem respecte al 2015, el 2015 hi havia 10.647 queixes, i ara, el 2016, n'hi ha 10.013, un 6 per cent menys; un percentatge no gaire gran, però sí en la línia de disminució. Per tant, és una línia bona, positiva, en aquest context. I també tenint en compte, i m'hi referiré a l'acabar, que una queixa no vol dir tenir raó; la queixa és una actuació que fa un ciutadà, que pot ser que sigui correcta o no. Per tant, aquest és un element distorsionador, si em permeten la paraula, que cal regular-lo, i ho comentaré més en la part final.

També és cert que, a part que hi ha hagut menys queixes, hi ha hagut menor nombre de consultes i les consultes han baixat en un 18,5 per cent. I, per tant, des del nostre punt de vista hi ha dos factors: un, una administració més clara i amb un millor funcionament, i, d'una altra banda, també, i encara que en falti molt –i s'ha comentat aquí–, un millor coneixement per part de la ciutadania, que vol dir que hem de treballar tots i ho hem de fer per donar més i millor informació per tal de que l'Administració sigui més coneguda i, per tant, més transparent. Per tant, fins aquí: menys queixes, menys consultes.

Sí que és veritat que ha augmentat –i aquí hi hem de posar també una mica l'ull– el nombre d'actuacions d'ofici que ha hagut d'endegar el Síndic de Greuges; de 205 s'ha passat a 281, un increment notable, un 27 per cent. Però quan busques i, a l'apartat d'estadístiques, remenes, no hi ha cap increment significatiu; bàsicament jo el que he sabut trobar de manera més notable és l'increment més gran que fa en problemes de relacions familiars, que n'hi ha vint-i-vuit casos més, centrats en l'àmbit de les relacions familiars; per tant, que suposen gairebé la meitat de l'increment total. Per tant, aquest és un punt de referència en el qual hem de posar un èmfasi.

Per volum de queixes, ja s'ha dit, primer ha estat el capítol social, després la sostenibilitat territorial, després el consum, i l'últim la burocràcia, que acostuma a ser el primer i que ha passat a l'últim. Vol dir que l'Administració ha guanyat en agilitat. I, si ha guanyat, vol dir que s'han anat fent coses o s'han anat modificant lleis perquè siguin més àgils. O, com ara, com ara mateix, el Pla de simplificació normativa 2016-2017 del Govern hi pot continuar col·laborant, en aquesta línia que volem d'agilitat.

Per part del Partit Popular s'ha comentat aquí que hi ha una inaplicació dels euros en la pobresa energètica del 2015. Permetin-me dues coses. Nosaltres preveïem pressupostos, o vam preveure pressupostos, com a Junts pel Sí, o hi eren, prorrogats, i vam fer una llei per tal d'actuar respecte a la pobresa energètica. Però vostès ens la van parar al Tribunal Constitucional i no ens la deixen aplicar. Aquest és el resum que hi ha. Per tant, aquesta és la reflexió que tots plegats ens hem de fer; ho entenc així.

Després es parla..., s'ha comentat que hi ha 271 milions d'euros per a Rodalies de Catalunya, que suposa el 72 per cent del total d'Espanya. Primera cosa, el pressupost aprovat..., el pressupost no està aprovat encara, s'ha d'aprovar. Segona, si s'aprova tal qual està, s'ha de veure quin és l'executat; no fora el primer any que s'executa un 10 per cent del que s'ha pressupostat. Tercera cosa, Rajoy, en una setmana, s'ha quedat 30 dels milions que va prometre l'anterior dilluns; per tant, anem malament. I després una última reflexió que és: no és quants diners aporten a Catalunya, sinó quant toca a Catalunya. Aquesta és l'altra gran reflexió.

M'agradaria fer també una reflexió genèrica en el sentit..., per contextualitzar, que promoure l'activitat econòmica, promoure-la, també és feina social, perquè promoure-la vol dir ingressar més impostos, donar més feina, que també vol dir donar més ajuts. Per tant, no perdem de vista que l'activitat econòmica també és una activitat potent per als serveis socials a la ciutadania.

S'ha comentat aquí, també per part del Grup de Ciutadans, que l'Administració diu sempre i contesta al síndic que tot és correcte. No és cert –no és cert. Si no, el síndic no felicitaria l'Administració com ho fa i consta a l'informe per la col·laboració i per les millores; si hi ha millores, s'actua. Per tant, no és cert.

S'ha dit també per part del Grup de Ciutadans que la salut no és prioritat de Junts pel Sí. Ho és; si no, el síndic no hauria pogut felicitar, l'altre dia en comissió i avui aquí, l'alt nivell de la qualitat. I després m'hi referiré amb dades, eh?, m'hi referiré amb dades. Després «les taxes universitàries més altes d'Espanya», s'ha dit aquí. M'hi referiré després. No confonguem la taxa amb el que paga l'alumne. M'hi referiré després, i amb un informe molt potent que hi ha fet des de la universitat. Per tant, no ho confonguem, perquè, si no, ens equivocarem.

I, per acabar, s'ha comentat també la taxa d'euro per recepta, sol·licitada el 2012, d'un ciutadà, i que no en té notícia. I jo el que voldria dir és que és un procés enormement complex, aquest del retorn. Per què? Perquè és un procés enormement garantista, que això fa que hi hagi moltes incidències bancàries, que hi hagi moltes dificultats de verificar el dret dels representants legals, moltes. I, després, a part d'això, doncs, genera molts problemes a nivell de localitzar la persona, de corregir errors. Per tant, és un cas d'aquests, aquesta persona? La pregunta que jo faig. I, per tant, sàpiguen també que s'està actualitzant tot el sistema informàtic –molt aviat s'acabarà– que permetrà resoldre en dos mesos ja aquestes queixes.

Pel que fa a l'eix social –que veig que començo a anar malament de temps; és el gran bloc de queixes–, dir que hi ha sis àmbits corresponents: educació i recerca –dins d'aquest bloc de paquets socials–, infància i adolescència, salut, serveis socials, treball i pensions i discriminació. Han baixat tots menys un. Ha baixat en infància i adolescència un 22 per cent les queixes. Ha baixat en serveis socials un 20,5 per cent les queixes. Ha baixat en treball i pensions un 26,5 per cent les queixes. I es manté igual salut; puja un 1 per cent. S'incrementa, amb números poc però en percentatge molt, la discriminació, per una raó molt clara: la llei LGTBI i la Llei de gènere no hi eren; per tant, s'han fet les primeres denúncies en aquest camp, que fan que això no sigui significatiu. I sí que és veritat que en l'àmbit d'educació i recerca s'ha incrementat molt notablement en percentatge.

En aquest sentit dir, però, que hi ha 484 queixes concentrades en educació i recerca, que suposen aquest increment. Dir dues coses. D'una banda, per inscripció de centres; no estem parlant del servei educatiu a nivell de qualitat educativa, de resultat final –per

inscripció de centres. Les queixes que hi ha –vostès ho saben– per reclamacions perquè la persona corresponent posa una adreça a la preinscripció que no és la correcta, moltíssimes, d'acord?, moltíssimes. O també amb referència al germà al centre, o amb referència a les malalties cròniques.

He de dir que hi ha hagut una correcció molt notable en aquest sentit –hi ha la consellera aquí davant– amb un acord amb la comissió mixta per tal de corregir tots aquests temes –corregits–, i no només això, sinó també treballar per corregir una distribució que sigui realment equilibrada en tots els centres, i això de comú acord amb el món municipal. I també s'ha fet un altre intent, que és un intent de fer un pacte social per combatre la segregació escolar, amb una taula que hi vam ser moltíssima gent, no m'hi estendré, però amb una voluntat molt clara. Es treballa? I tant que s'hi treballa. I els fets són aquí.

I després, també, els estudis universitaris, que s'han incrementat, en part, fan que distorsioni una miqueta aquest bloc d'educació i recerca, però, miren, ho deia abans: no confonguem la taxa amb el que paguen. La taxa és la que és, però, en tot cas, hi ha una tarifació que permet l'ascensor social. Hi ha molts joves que no paguen; hi ha molts joves que no paguen o paguen molt poc, molt menys, un 25 per cent menys que una altra comunitat autònoma com pot ser la de Madrid. Per què? Doncs perquè hi ha un sistema garantista perquè pagui més qui més té. Tarifació social. I llavors hi ha un topall del 25 per cent del cost total de la plaça, però, a més a més, hi ha les beques Equitat. Per cert –parèntesi–, si l'Estat espanyol donés les beques que en té competències plenes –recorregut durant catorze anys pel Tribunal Constitucional–, podríem solucionar-ho d'una taca. Aquesta vegada al Constitucional el Govern de l'Estat no el creu i no passa re; en canvi, segons qui és qui no creu, aquí sí que el castiguen, però en tot cas és el que tenim.

I em referiré a una cosa. Hi ha un estudi elaborat pel senyor José García Montalvo, catedràtic d'economia de la Universitat Pompeu Fabra, encomanat pel Consell Interuniversitari de Catalunya, que diu que l'increment del preu no ha tingut cap efecte sobre l'accés o abandó, i sosté que ha millorat l'eficàcia de gestió dels fons. Això és un resultat d'estudi científic. És això. Allò altre és comparar només el topall de dalt sense entrar en la realitat.

Dir, pel que fa a infància i adolescència, que han baixat gairebé a la meitat, en els drets de les famílies i les subvencions i ajuts, el nombre de queixes. S'han reduït, també, les queixes pel que fa referència a equips d'atenció a la infància i adolescència. S'han reduït al 75 per cent les queixes que hi havia que feien referència a l'acolliment familiar i a adopcions, i que, per tant, hi ha una millora progressiva també en aquest apartat.

Pel que fa a serveis socials, de manera similar, també ha baixat un 20 per cent; s'han reduït molt a la inclusió social; en percentatge, també, a les persones amb discapacitat, les queixes que feien referència a elles, també s'ha disminuït bastant. I les queixes que fan referència a gent gran, també. Igualment, amb treball i pensions, als diferents subapartats que hi ha, s'han reduït tots d'una manera molt important.

Pel que fa a salut, que és un altre gran bloc, l'increment és gairebé insignificant; un 1 per cent, com deia abans. I dir que, quan analitzes amb detall els paràmetres estadístics, tots els números són molt similars als de l'any passat, però n'hi ha un que baixa, i de manera molt notable, que és: disconformitat en el diagnòstic i tractament de la malaltia. Han disminuït molt les queixes que són amb referència a la disconformitat en el diagnòstic i la malaltia. Un 42 per cent. Bona gestió, que hem de felicitar els equips mèdics dels diferents centres hospitalaris i dels diferents dispensaris mèdics. I, per tant, doncs, també aquí hi ha una bona dada positiva.

Dir una cosa, amb referència a la sanitat, quan es parla de llistes d'espera: és veritat que hi ha més gent a les llistes d'espera, també és veritat que hi ha menys temps d'espera. La gent que ha d'anar a la llista d'espera té la malaltia que té, i el nombre no el pot controlar ningú, però sí que és capacitat del Govern reduir el temps d'espera, cosa que s'està fent. Si hi ha més gent i es redueix el nombre d'espera, vol dir que l'esforç és molt notable i molt important. Pel que fa a urgències, dir que s'ha encarregat la realització d'un pla nacional d'urgències per tal de resoldre els problemes puntuals que s'hi poden anar donant.

I passaré a un altre bloc, que fa referència a polítiques territorials –se m'està acabant el temps. Aquí voldria dir bàsicament que, tot i que es parla de que a nivell de medi ambient hi ha hagut moltes queixes, direm que les queixes de medi ambient s'han reduït

un 24 per cent i que les de contaminació acústica també s'han reduït un 23 per cent. És cert –és cert– que hi ha hagut molt més increment d'activitat urbanística, per tant, més activitat de construcció, per tant, vol dir més queixes, això vol dir fer algun planejament urbanístic més

, per tant, més queixes de veïns; quan es fa un planejament, tots els que som alcaldes sabem les queixes i els moviments que comporta.

I també m'agradaria fer notar el tema de la mobilitat en el tema de rodalies, que és competència de qui és competència, i que, per tant, no m'hi allargo perquè se m'està acabant el temps.

M'agradaria, sí, deixar molt clar: la reducció de les queixes en desnonaments, un 19 per cent, i tot el que ha fet el Govern. I més enllà de que s'han evitat, només al 2016, 4.500 desnonaments –dotze al dia, eh?–, parlem de la llei del 2015 suspesa i parlem de que s'ha aprovat una nova llei, el 2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió.

Per acabar, m'agradaria ja anar al bloc final, que és, més enllà de dir que hi ha temes que depenen de Madrid, com el tema de la Cecot, com el tema de Rodalies, com el tema de la llei de la dependència, com el tema de beques, com he dit, de la renda bàsica d'emancipació, que s'ha anotat aquí..., toca a Madrid. Però sí fer una reflexió final, que és: queixa no és el mateix que una incorrecta actuació; queixa no és el mateix que un fonament de raó.

Per tant, de les queixes realitzades l'any 2016, si traiem el 32,8 per cent que no tenen cap irregularitat i traiem el 7,5 per cent que estan desestimades pel mateix interessat, hi ha un 40 per cent de les queixes que decauen. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, per tenir dades significatives –ho vaig dir a la comissió–, crec que ens aniria bé a tots plegats treure aquestes dades, perquè podríem posar el focus realment allà a on realment hi ha el problema. I ens ajudaria a tots, perquè el que volem és donar un bon servei i tenir una administració que s'ajusti molt a les necessitats.

I per acabar –vaig acabant, presidenta–, ens agradaria que les queixes estiguessin diferenciades pel que fa a les diferents administracions, tant si és Generalitat, com estatal, com local...

La presidenta

Em sap greu...

Antoni Balasch i Parisi

...com de particulars.

La presidenta

...però ha exhaurit el temps.

Antoni Balasch i Parisi

Acabo felicitant, simplement, el síndic de greuges i el seu equip, perquè un 99,4 per cent...

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

Antoni Balasch i Parisi

...de les recomanacions del síndic s'han acceptat totalment o parcialment, que vol dir que han fet bona... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

La presidenta

Per finalitzar, pot intervenir el síndic de greuges. Té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Unes precisions, unes respostes i unes informacions. A la pàgina 14 de l'informe llegiran que anunciem –ho depositem l'1 de febrer, per tant, està dit abans de l'1 de febrer– que estem culminant un informe sobre els paràmetres europeus de llibertat per aplicar-lo a casa nostra per veure en quin grau complim amb aquests paràmetres, i aviat el tindran a la seva disposició.

Però aquí s'ha citat una institució molt important, que és la Comissió de Venècia, i els ho diu un síndic que té la condició també de membre a la Comissió de Venècia com a president dels defensors europeus. A la Comissió de Venècia –que ja no és 2016, sinó 2017–, a principis de març del 2017, a l'informe que es va veure sobre la reforma del Tribunal Constitucional espanyol, enmig d'un informe sobre el Kazakhstan, Armènia, Polònia, Hongria, Turquia –en situacions de serioses dificultats democràtiques–, diu diverses vegades que la Constitució està per ser observada, que els tribunals constitucionals l'han d'interpretar. Però diu claríssimament en la gran majoria de la seva argumentació i en la frase final, que ja me l'he après de memòria expressament per algú que la posa en dubte: «*The Venice Commission does not recommend...*»; traducció al català: «La Comissió de Venècia no recomana» –diu categòricament– «la reforma que s'ha fet de la Llei del Tribunal Constitucional.»

Segona precisió que volia fer és que l'actuació d'ofici sobre Reus i la dona que dissortadament va morir cremada està ja publicada i presentada. Per tant, està a la disposició de tots els diputats i diputades. I ja veurà amb quin rigor s'ha treballat des del síndic de cara a l'empresa, a l'ajuntament i a la Generalitat.

I, tercera precisió, volia recordar que Renfe a Catalunya avui, dia 5 d'abril de 2017, encara té la nòmina pagada des de l'Administració central –ningú a Catalunya que influeixi sobre les nòmines de Renfe a Catalunya–, i totes les ordres de comandament i d'escala de Renfe venen de l'Administració central. Renfe a Catalunya avui. I he dit en comissió –i ho vull repetir aquí– que Renfe, els dirigents de Renfe a Catalunya, amb el síndic, hi han col·laborat sempre. Però no perdem de vista de què estem parlant. Són fets, això, eh?: les nòmines són cada mes i la regulació d'ordres i tal són quan hagin de sortir.

I una darrera precisió encara: enlloc de l'informe de «top manta» es planteja penalitzar l'acció dels manters, enlloc. Siguem rigorosos, si us plau. Crec que som la primera institució que ens hem atrevit a agafar de cara un problema que, mirin-lo de l'angle que vulguin, és un problema. I parlem de la importació absolutament tramposa de productes, parlem de la manca de fiscalització, parlem de la inserció social dels qui hi treballen, i com es pot, de debò, avançar en aquest sentit. I, evidentment, hem tingut moltíssimes reunions convocades pel síndic on diversos poders locals ens clamaven ajut per solucionar aquest problema. I també depèn de vostès, que poguéssim avançar en la solució d'aquest problema, que no és veritat que hagi d'existir, que no és veritat que sigui una resposta boníssima per a la gent que ve dels països que estan realment a la part més baixa de tot el planeta i que no és veritat que a les grans ciutats sempre hi haurà aquest problema.

Voldria donar-los també en aquest mateix sentit un conjunt de respostes, però rapidíssimament. El conveni amb l'Institut Català de les Dones: el síndic està a l'espera d'aquest. Després de molt de temps, se'ns va passar un redactat; en una setmana vam respondre a una sèrie de propostes, i estem a l'espera que se'ns contesti per part de l'Administració. Tan clar com l'hi estic dient jo ara. Es una precisió que jo voldria deixar aquí, damunt de la taula.

Igualment voldria precisar, ja que s'ha demanat, que el síndic també –permetin-me que els ho digui amb molt de «carinyo»– va lamentar l'escassíssima assistència de diputades i diputats quan en aquesta mateixa casa vàrem tenir les representacions màximes en drets humans de tot Europa.

Qüestions que jo crec que val la pena que n'informi, perquè soc culpable d'haver-me-les saltat a la meua primera intervenció; dues de molt importants. Una, l'ha citat un diputat o diputada en la seva intervenció, en l'informe 2016 tractem un problema molt seriós de territori a Catalunya: els purins. I l'hem tractat a partir d'un treball amb tots els col·lectius sindicals i tots els col·lectius professionals sobre aquest sector, els purins. No pot ser que hi hagin comarques a Catalunya on pràcticament no es trobin fonts d'aigua potable. No pot ser que no tinguem, de debò, un estudi seriós, que està pendent de fer-se, sobre el que això significa de planificació territorial. No pot ser que no posem en marxa ja mesures d'urgència per recuperar els aqüífers. I torno a dir allò dels fills o nets, però també ens afecta a nosaltres. I no pot ser que no es faci, de debò, el mapa que està previst, per poder prendre mesures al respecte, i els hi diem l'abril de 2017.

I l'altre problema molt seriós que jo no he tocat a fons perquè ahir ho vam discutir a la Comissió d'Infància, i perquè hi ha un informe monogràfic, és infància; però m'agradaria precisar algunes coses que aquí han sortit. Cal una política transversal per

abordar la problemàtica d'infància, i calen més diners per abordar la política d'infància. Estem al vagó de cua, i a mi em fa vergonya dir-ho, com a síndic. Estem lluny dels estàndards europeus; molt lluny. I no s'hi val que se'm digui que han baixat les queixes per infants a càrrec. Clar, que han baixat, perquè han estat cinc anys esperant que els paguessin i se'ls ha pagat l'últim any, i, llavors, ja no venen, les queixes; però fixi's per quin mecanisme tan pervers. Ens falten més recursos, ens falta més transversalitat i coordinació entre tots els ens que poden incidir sobre el problema d'infància, que està molt clar tant en aquest informe, amb la telegràfica cita que es fa perquè n'hi ha un de monogràfic, com en les elaboracions que es fan des del síndic.

Voldria dir, com a penúltima reflexió, que aquest informe l'hem presentat per tot el territori. Hem tingut sessions amb desenes i desenes de persones; a les terres de Lleida, a les terres de Girona, cap a tota la zona de Tarragona-Reus, cap a tota la zona de les Terres de l'Ebre i a l'àrea de Barcelona, i, molt especialment, amb, allò que dic amb molt d'orgull, la gent que està fent democràcia també a Catalunya: gent de moltes entitats, col·legis professionals, moviments socials; que no tenen cap càrrec públic d'elecció, però que estan preocupant-se quotidianament de la millora del negoci públic, que és fer política.

Abans els he citat Trens Dignes: els haurien de donar vostès un diploma, a aquesta gent, de com se'ns avença, molt sovint, plantejant temàtiques sense cap clau partidària –clau partidària que es necessària en democràcia, però...–, sense cap clau partidària, se'ns avancen en plantejar problemes reals i solucions a aquests. I el síndic pot fer-los totes aquestes consideracions, primer, gràcies a tota la gent que treballa amb mi, si no jo no els en podria parlar, però, segon, gràcies a tota la gent que a la trinxera ens està facilitant conjunts d'informacions del seu treball quotidià per millorar les condicions de vida de la població.

I acabo de nou amb la demanda. Nosaltres continuarem criticant tot el que calgui criticar, no els en quedi el més mínim dubte; denunciant tot el que calgui denunciar. Ja sé que a mi em va dir l'Álvaro Gil-Robles quan jo vaig prendre possessió i ell era defensor del poble europeu: «Si cuando acabas tu mandato no te has ganado enemigos, lo has hecho mal», i..., o sigui, ho he comprovat. Però és l'encàrrec que m'han fet vostès també o que em fa l'Estatut. Farem denúncia i crítica amb proposta de col·laboració sempre; va sempre acompanyada d'una proposta de col·laboració per solucionar problemes.

Per això els demanem: per què no portem també els altres tres informes importants, com són infància, el mecanisme i com és el de transparència, aquí, al plenari? Perquè en el seu debat, en què lògicament s'han de contradir entre vostès, que aquest és el sentit de la democràcia, anem depurant i anem traient les millors solucions per a aquests problemes.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, por alusiones de la diputada de la CUP.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señora Vehí, yo personalmente, le digo con toda sinceridad, estoy dispuesto, personalmente, a aprender. Pero que ustedes pretendan darnos lecciones de derechos humanos después de haber asaltado con violencia e intimidación la sede del PP, solo –solo– cabe en mentes, y se lo digo con toda claridad, calenturientas a la hora de plantear algo que de democracia no tiene nada.

Por tanto, yo le emplazo para que, si realmente ustedes son demócratas, condenen lo que hicieron, porque eso es intolerable. Es un atropello que no merece ningún tipo –ningún tipo– de justificación. Y parece mentira que ustedes sigan erre que erre defendiendo esos comportamientos.

La presidenta

En nom de la cambra, em plau agrair al síndic de greuges i als membres del seu equip la seva participació en aquesta sessió plenària.

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Vehí i Cantenys

Sí. No, al marge del que ha plantejat el diputat del Partit Popular, on no volem entrar perquè entenem que ho hem explicat cinquanta mil vegades, ens sembla que ens ha faltat al respecte en seu parlamentària. I, bé, volíem exigir que retirés el que ha dit; concretament, «mentes calenturientas». La veritat és que entenem que no té lloc en un espai com aquest.

Gràcies.

(Veus de fons.)

La presidenta

Ho repeteixo: moltíssimes gràcies, en nom de la cambra, al síndic de greuges i a tots els membres del seu equip.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

Senyor Santamaría, la senyora Vehí li ha demanat que retire aquesta expressió. La vol retirar?

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, yo también reclamo la libertad de expresión en sede parlamentaria y no puede ser que la libertad de expresión sea cercenada permanentemente por quienes utilizan la violencia como discurso político y además la llevan a la práctica.

La presidenta

D'acord, és que no.

Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica

260-00002/11

El cinquè punt de l'orde del dia és: presentació de Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica. D'acord amb l'article 65.3 del Reglament del Parlament, aquesta comissió d'estudi ha elaborat un informe i unes conclusions que han estat publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. D'acord amb el que ha acordat la Mesa, i de manera consensuada amb tots els grups parlamentaris, aquest punt se substanciarà amb l'exposició de l'informe per part de cada grup. I, acabada l'exposició, passarem al següent punt de l'ordre del dia.

En primer lloc, té la paraula el senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bona tarda. Gràcies, senyora presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades i gent que ens acompanya avui..., bien, hoy estamos aquí, en este debate, porque en Ciudadanos propusimos la creación de esta comisión; fuimos nosotros quienes propusimos que se creara esta Comisión de Estudio contra la Corrupción. Cuando estuvimos, además, al principio de la legislatura, hablando de cuáles serían esas comisiones, esa fue la propuesta de Ciudadanos. Otros, como Junts pel Sí, propusieron la Comisión del Proceso Constituyente, lógico; lógicamente, Convergència no iba a crear una comisión para hablar de la corrupción; sería tanto como que el Partido Popular se autoinvestigase también. Por tanto, ellos no crearon esa comisión, sino que crearon una comisión para hablar de independencia, que es la especialidad de la casa.

Pues bien, nosotros creamos esa comisión, la pusimos en marcha, fue nuestra propuesta, lógicamente con el resto de grupos parlamentarios, y la verdad es que nos hubiese gustado que esa comisión no se cerrara, que hubiese continuado; de hecho propusimos que esa comisión no se cerrara y que continuara, pero no ha sido posible. Nosotros creemos que con la corrupción hay que luchar cada día, no solo un rato y después la cerramos y ya no hablamos más de corrupción en el Parlament; creemos que se debe ser constante. En cualquier caso, creemos que siempre se puede aprender de los expertos, siempre se puede escuchar, siempre se pueden hacer nuevas propuestas. La lucha contra la corrupción debe ser diaria, no se puede cerrar y dar un carpetazo a una comisión sino que siempre debe estar. De hecho, se han quedado temas pendientes, como son las subvenciones, contratación, urbanismo... Se podría haber profundizado muchísimo más en esas cuestiones, estoy convencido, porque el segundo problema de los catalanes es la corrupción, y de los españoles –después del paro, por cierto.

Pues, bien, hemos sido de los grupos que más hemos aportado, y estamos satisfechos –también la CUP ha hecho un buen trabajo aportando propuestas en este sentido–, y, como digo, de los grupos que más hemos aportado a esa comisión, y satisfechos. Nos ha sorprendido, también lo digo... Esto no va a peso, ¿eh?, que conste, no va a peso, va a calidad de propuesta. Pero nos ha sorprendido, pues, que el PP haya propuesto, por ejemplo, más que Podemos o que Catalunya Sí que es Pot. Yo creo que eso también tiene que permitir una pequeña reflexión.

Y, si me permiten, antes de empezar a entrar en las conclusiones voy a hacer una pequeña reflexión de una de las conclusiones que ha sacado nuestro grupo parlamentario. Es una conclusión, lógicamente, subjetiva y personal de este grupo, pero quiero compartirla con todos ustedes. Y es que nos hemos dado cuenta de que cuando hablamos de corrupción Convergencia y el Partido Popular son primos hermanos. Los viejos partidos, cuando se habla de corrupción, se ponen de acuerdo rápidamente; se olvidan de las diferencias, y se trata de tapar las vergüenzas y de bloquear directamente muchísimas de las reformas. ¡Qué bien se llevan los viejos partidos cuando hay que hablar de lucha contra la corrupción! Y la verdad es que es normal, porque durante muchísimos años el Partido Popular y Convergencia, pues, han ido de la mano en muchísimos gobiernos y propuestas. Lo raro es que en tanto tiempo, en esos acuerdos de gobierno, nunca Convergencia le exigió al Partido Popular exigencias en materia de lucha contra la corrupción, jamás; me imagino que les pediría otras cosas. La verdad es que también hubiese sido gracioso ver a Pujol exigirle al Partido Popular medidas de regeneración; me imagino que por eso no se las pidió.

Pero sí, se pueden exigir medidas de regeneración; de hecho, nosotros lo hacemos. Es duro, también se lo digo, es muy duro. De hecho, hemos estado cuarenta y cinco días hasta que ha dimitido el presidente de una comunidad como Murcia. Por tanto, es duro exigirle al Partido Popular reformas, pero se puede exigir. Y la verdad es que hemos echado de menos, como les digo, esas exigencias y hemos echado de menos, además, muchas de las propuestas que se han quedado en el tintero por culpa precisamente de que los viejos partidos se llevan muy bien cuando tienen que hablar de corrupción, y en todo ello también Esquerra de por medio, votando que sí a todo lo que les dice Convergencia en esa comisión.

Y esta pequeña reflexión, si me permiten..., lo cuento porque dice mucho de lo que ha pasado en la comisión y de las propuestas que, en definitiva, nos hemos comprometido en este Parlamento a tirar adelante. Y especialmente yo quiero destacar unas cuantas que se han quedado en el tintero y que me parece que podían haber salido adelante si no llega a ser por ese pacto de caballeros entre Convergencia y el Partido Popular.

Por ejemplo, nosotros proponíamos eliminar más cargos a dedo y que los cargos sean elegidos por mérito y no por el dedo divino, básicamente porque los pagamos todos los catalanes, esos cargos, y, en vez de poner a amiguetes, se pongan a profesionales. Pues, bien, en eso se han puesto también rápidamente de acuerdo.

O, por ejemplo, que cuando hay un caso de corrupción de un cargo público no le paguemos todos los ciudadanos la defensa en los tribunales de ese caso de corrupción. O sea, ya suficiente tenemos con que nos roben directamente a los ciudadanos como que, además, le tengamos que pagar la defensa y los costes. Pues bien, esa es otra de las

propuestas de Ciudadanos que también se ha quedado en el tintero, porque, otra vez, se han puesto de acuerdo los de siempre.

Crear una autoridad para que controle la contratación pública, ya saben, una autoridad independiente, un organismo independiente que controle la contratación pública; un chiringuito, en este caso uno de los suyos, ¿no?, para meter a sus compañeros..., sino un órgano de control. Pues bien, tampoco. No me extraña, con todo lo que ustedes han hecho con la contratación pública tanto tiempo, presuntamente –presuntamente.

Y luego, por ejemplo, que haya rotaciones de personal que adjudica los contratos, que esto también es una propuesta, creo, interesante, no para Ciudadanos, sino para el conjunto de la sociedad catalana, que es algo tan simple como que haya rotaciones en los cargos que otorgan esos contratos, para que uno no adquiriera vicios, durante tanto tiempo, o malas prácticas.

Yo creo que sí, por ejemplo, estas medidas de tener un órgano independiente que sea el encargado de otorgar esos contratos públicos, y además que roten los cargos..., pues, probablemente, nos podíamos haber ahorrado muchas de las tramas de contratación pública que estamos viendo estos días –ya saben de lo que les hablo.

Luego, otras medidas, como que en las mesas de contratación pública solo haya profesionales; parece algo evidente, ¿no? Pues, bien, no; también votamos en contra de eso, los señores de los viejos partidos se pusieron de acuerdo rápidamente para que no. Tiene que haber políticos, claro, lógicamente, tiene que haber políticos; no vaya a ser que tantos técnicos al final digan algo coherente.

Y lo mismo pasa con los miembros del CAC también, otro organismo, otro de esos chiringuitos políticos donde también nosotros hemos propuesto que haya profesionales. Pues bien, tampoco. No, profesionales, no; políticos, tiene que haber políticos también en el CAC, para después hacer unos informes de pluralidad muy plurales.

Por tanto, como les digo, muchas de las medidas que se han quedado en el tintero, que nosotros creemos que se podría haber hecho muchísimo más, pero por culpa de los de siempre, de los que todavía tienen las mochilas muy llenas de corrupción, pues, lógicamente, no han salido adelante.

Esto son solo algunos ejemplos, como les digo, son unos ejemplos de esas medidas que se han quedado pendientes y que no se han aprobado. Yo entiendo que tanto el Partido Popular..., también el Partido Socialista se ha sumado, por cierto, a muchas de estas propuestas para bloquearlas, pero yo entiendo que el Partido Popular y Convergencia quieran bloquear esas medidas, porque con muchas de ellas, si salen adelante, pues, probablemente les pillen nuevos casos de corrupción, probablemente les investiguen todavía más, probablemente auditen todo lo que han hecho durante este tiempo, y es mejor dejarlo todo debajo de la alfombra, antes de que salga a la luz.

Y luego ya vienen los fenómenos paranormales, que son una serie de fenómenos paranormales que hemos ido observando en esta comisión de estudio, y es que hay una serie de propuestas que son votadas en contra en este Pleno del Parlamento y, en cambio, cuando llega la comisión de estudio, se votan a favor; que la verdad es que es sorprendente, porque Convergencia, que no estaba de acuerdo con la protección de los denunciantes por corrupción..., que es algo tan evidente como que aquellos que trabajan en la función pública y detectan un caso de corrupción tengan todas las garantías para que lo puedan denunciar, porque muchas veces, por miedo a perder su puesto de trabajo, por miedo a represalias, los propios trabajadores públicos no denuncian un caso de corrupción. Pues bien, parece de sentido común que tengan libertad para poder denunciar, porque a veces son los primeros en darse cuenta de la corrupción. Pues bien, Convergencia votó que no a una propuesta, me imagino, porque la propuesta era de Ciudadanos en el Pleno y por aquello de la foto votaron que no. Pues bien, ahora han votado que sí, qué casualidad; ahora, de repente, en las comisiones, han votado que sí.

Entonces, yo tengo la..., díganme malpensado, pero empiezo a pensar que muchas de las votaciones que han hecho los señores de Junts pel Sí en esta comisión son para poder decir hoy el titular de que Junts pel Sí ha aprobado y ha votado a favor de trescientas medidas para luchar contra la corrupción. Lo digo porque están ustedes en pleno caso Palau, desfilando literalmente sus compañeros por los juzgados, y es una buena noticia que ustedes puedan decir que aprueban trescientas medidas para luchar contra la corrupción. Pero bien, no cuele –no cuele–, porque muchas de las medidas las han bloqueado y por-

que muchas de esas medidas las han votado que no en otras ocasiones. Entonces, lo que no sirve con la corrupción es decir: «Un día voto que sí, otro día voto que no, en función del calendario judicial que tenga mi partido.» No me parece lo más adecuado.

Afortunadamente –y con esto acabo–, hay buenas propuestas que han salido adelante a pesar de algunos, y son propuestas en las que hablamos de acabar con los aforamientos políticos, para que no haya privilegios de los políticos en pleno siglo XXI; acabar con los indultos a políticos por casos de corrupción, porque hay algunos partidos que cuando les pillan a los suyos por casos de corrupción luego los indultan y los vuelven a rehabilitar; reformar el nombramiento del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña; más transparencia en la financiación de partidos; responsabilidad patrimonial subsidiaria..., medidas que creemos que van a beneficiar mucho a la sociedad y que son buenas en esa lucha contra la corrupción y que de verdad van a poder poner fin a esa lacra que supone uno de los problemas en los que todos los ciudadanos coinciden en que son una lacra para ellos.

Bien, yo creo que tenemos una oportunidad con esta comisión de estudio que propusimos en su día, y esperemos que se cumplan esas propuestas. Porque podemos caer también en el discurso de que los ciudadanos perciban que esto del Parlamento como que no sirve para nada, porque al final en la comisión Pujol, en la anterior comisión, en este caso, la comisión de investigación del caso Convergencia, ahí sí que se investigaron y se sacaron conclusiones muy buenas que después no se han aplicado. De hecho estamos votando o hemos votado ya en la comisión una serie de reformas que ya se aprobaron en la comisión Pujol, o sea, estamos volviendo a repetir otra vez cosas que ya se aprobaron.

Por tanto, yo pido desde aquí que las cosas cuando se aprueben, cuando las decida el Parlamento, salgan adelante, se pongan en marcha, no se queden simplemente en un titular, no se queden en una votación parlamentaria, sino que tengan un recorrido, porque, si no, podremos conseguir al final que los ciudadanos dejen de confiar en la política por culpa de los partidos corruptos de siempre.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor De Páramo. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores diputades, senyors diputats, se'n recorden, del «diuen, diuen, diuen»?; expressió que va fer servir l'expresident de la Generalitat, el senyor Pujol, en la seva compareixença a la comissió d'investigació del cas Pujol, no sé si per escapolir-se de les seves responsabilitats. Però quan hi ha massa «diuen, diuen, diuen» no estem davant només de rumors amb maledicència, no?

Per cert, deixin-me dir-los un incís. Al acabar la comissió d'investigació del cas Pujol, tots els grups parlamentaris vam coincidir que a l'inici de la nova legislatura, és a dir, aquesta, tornariem a reprendre els treballs d'aquella comissió, que han derivat en una comissió d'estudi. Per tant, era un acord de tots els grups parlamentaris, eh?

Bé, els deia que quan s'acumulen indicis, un darrere l'altre, quan els que es creien impunes ho anotaven tot a les seves agendes o els seus ordinadors i deixaven un rastre de proves a la vista de tothom, en una actitud impúdica, tenim un problema. Quan fins i tot es retorcen les lleis per donar una pàtina de legalitat a allò que des de la moralitat sabem que no és correcte, tenim un problema. Hem conclòs amb anterioritat..., perquè mirin que de comissions d'investigació n'hem fet en els darrers set anys unes quantes, eh?; doncs, hem conclòs i hem fet propostes i hem dit que algunes coses no funcionen, que cal canviar les lleis. També hem dit que cal canviar conductes que tenen a veure amb l'ètica individual, fins i tot amb l'ètica familiar i amb l'ètica col·lectiva, que com a societat el que hauria de fer és no ser tan permissius amb aquestes conductes. Com assegura el periodista José Martí Gómez..., fa una afirmació que jo hi coincideixo, quan diu que «no hi haurà regeneració política en aquest país fins que no es recuperin els valors ètics que avui caminen a la deriva».

Doncs bé, com a societat ens toca fer una reflexió profunda i un canvi de cultura comprensiva amb les corrupcions amb majúscules i amb les corrupteles amb minúscu-

les que poden acabar derivant en corrupcions en majúscules, no? Però també hem de canviar..., no només hem de fer apellacions a l'ètica: hem de canviar lleis per fer més difícils les conductes delictives, individuals o collectives, no?

Algú podria dir: «No, és que els casos que afloren ara són aigua passada, són del passat.» Deixin-me que els negui la major, no?, perquè, com els deia abans, després del conjunt de comissions d'investigació que hem creat en aquest Parlament en els darrers set anys, segueixen aflorant actituds irregulars d'aprofitament il·legítim de les institucions per a finançaments més que dubtosos, i de passada també de la rapinya particular de recursos públics per part d'algun d'aquests personatges.

No els vull parlar en aquesta intervenció de cap cas concret, no? De fet no era l'objecte d'aquesta comissió d'estudi. De fet, en la premsa diària tenim prou esdeveniments, no?: el judici del cas Millet amb les seves derivades, les investigacions de la fiscalia i d'un jutge d'instrucció sobre el 3 per cent, el festival de la Sagrera que afecta els funcionaris... És a dir, al final aquí sempre veiem el mateix, no?, triangulacions entre responsables de governs, d'empreses i tresorers de partit, com hem vist en el passat recent. Jo crec que hi ha un desig majoritari d'acabar amb aquestes pràctiques.

De fet, la corrupció no és un tema que afecti només Catalunya o Espanya. Hi ha un informe recent, molt recent, de la Unió Europea que diu que l'impacte de les males pràctiques en les finances públiques dels vint-i-vuit països de la Unió Europea arribava als 120 milions d'euros anuals, i que el frau fiscal a la Unió Europea, que és una altra forma de corrupció, arribava a l'esgarrifosa xifra d'1 bilió –amb be– d'euros. Sens dubte, l'obtenció de beneficis il·lícits sempre va en perjudici dels recursos públics i, consegüentment, dels ciutadans i de les ciutadanes, que finalment suporten el cost de la corrupció. La corrupció té un caràcter absolutament dissolvent per a la democràcia, i alhora, si tenim una democràcia institucionalment feble, és una cosa que es va retroalimentant, resulta especialment adobat perquè la corrupció pugui campar sense obstacles, no?

Afrontar de manera seriosa aquest comportament resulta essencial per retornar la confiança pública en les institucions democràtiques i en els servidors públics, siguin polítics o siguin funcionaris. I no es pot abordar la lluita contra la corrupció sense tenir en compte els problemes d'aquesta naturalesa, on també participa el sector privat. Si el sector privat no participés també en aquests tripijocs, probablement no hi hauria corrupció en el sector públic. Corrupció, frau fiscal, paradisos fiscals, una triangulació que sempre solen anar de bracet.

Margarita Robles, magistrada del Tribunal Suprem i avui diputada socialista, quan era magistrada del Suprem manifestava, tampoc no fa gaire temps, que avui encara resulta més imprescindible que mai l'adopció de mesures efectives que posin de manifest la voluntat real de lluitar contra la corrupció. I nosaltres, el que hem volgut fer en aquesta comissió d'estudis, encara que algunes han sigut propostes reiterades d'altres comissions d'investigació, és cert, perquè molt poques s'han posat en marxa, nosaltres hem volgut fer propostes que vagin en aquesta direcció de proposar noves lleis i de modificar-ne algunes altres. Nosaltres creiem que cal avançar cap a una administració més professional, més capaç, més independent, que hem de simplificar l'estructura del sector públic, de la generalització dels seus procediments, i per això hem proposat... És evident que en aquesta legislatura no es podrà abordar perquè, segons ens anuncia el Govern, dels seus compromisos parlamentaris, que estem a punt d'acabar-la, no sabem el mes exacte, però que estem a punt d'acabar-la i, per tant, una reforma d'aquest calat segur que no es pot abordar en aquesta legislatura, però que hauria d'estar en l'agenda dels grups parlamentaris en el proper període legislatiu.

Nosaltres creiem que cal fer una llei d'organització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, una llei de la funció pública de Catalunya, un estatut del directiu públic que garanteixi la professionalització de la direcció executiva de les entitats públiques, una reglamentació més estricta de les incompatibilitats i també una reforma del sistema d'elecció dels organismes de control i reguladors, garantint un major pes institucional en la seva composició.

Ara que s'està, també, en procés de debat de la llei de contractes del sector públic, creiem que també és el moment d'abordar, en aquesta reforma, reforçar el professionalisme a les meses de contractació per tal de garantir els procediments; de garantir una

major restricció en la utilització de procediments extraordinaris de màxima urgència; de garantir la màxima claredat en els criteris per a la valoració d'ofertes, inclosos els possibles criteris subjectius. Perquè, mirin, el president Mas, en les seves compareixences en el Parlament, ha dit: «Els puc garantir que les adjudicacions que s'han fet són absolutament correctes.» Bé, des de la mateixa societat que adjudica més a Catalunya, Infraestructures.cat, se'ns ha explicat com es pot influir en determinada direcció per tal de fer adjudicacions en un sentit o un altre. I, per tant, amb aquesta reforma de la Llei de contractes del sector públic aquest tema ha de quedar aclarit.

Com també establir un marc legal clar i precís per als procediments d'encomanar o delegació de la gestió d'affers públics a particulars, eh? –m'estic referint a serveis públics. I hem d'establir la prohibició de contractar, per part de l'Administració pública, durant un temps determinat que nosaltres creiem que no pot ser inferior a tres anys, aquelles empreses on els seus directius o personal hagin estat condemnats per casos de corrupció o de finançament il·legal de partits polítics. I en l'àmbit de la justícia, creiem que als jutjats i els jutges i la fiscalia anticorrupció se'ls ha de dotar de l'assistència de més equips de suport especialitzat en delictes econòmics per tal de poder perseguir la corrupció, que cal augmentar els terminis de prescripció dels delictes de corrupció, sobretot pel que fa a les penes d'inhabilitació.

Miri, per acabar, deixin-me'ls dir que des de la meua opció un pot ser de dretes, un pot ser d'esquerres, pot ser més radical, més liberal, més conservador, però el que no podem perdre són els criteris ètics en la vida pública.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. A continuació té la paraula el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Un senyor que es deia Noel Clarasó deia: «Un home d'estat és el que es passa la meitat de la seva vida fent lleis i l'altra meitat ajudant els seus amics a no complir-les.» Nosaltres no fem lleis, fem comissions d'estudi, i està bé. Jo, i crec que tots els que hi hem assistit, hem après molt; la gent que ha vingut a aportar coses, coneixement, ens ha enriquit a tots i a totes; les conclusions no crec que estiguin a l'alçada d'allò que vam escoltar, jo crec que hi ha un bon percentatge de les conclusions que estan bé, que són expressions de desig, i és bo que tothom fem aquest exercici, mai està de més, però hem de fer una reflexió que hem fet fa poc.

L'altra vegada, quan Ciutadans va presentar una proposta de resolució –em sembla que era– o una moció sobre corrupció, estem allà mateix moltes vegades, que aquí parlem, per exemple de l'hàmbster, no? Amb això de la corrupció també estem una mica d'hàmbster, perquè estem dient el mateix una i una altra vegada. Jo em vaig llegir les conclusions de l'anterior comissió, que, com va dir el diputat del Partit Socialista, bé, doncs, allà hi són. Són molt maques, però no hem avançat gaire. És clar, hi han conclusions que dius: «Bé, que es compleixi la Llei 19/2014.» No cal estudiar gaire, i em sembla que aquesta la vam proposar nosaltres, eh? Vull dir, no estic criticant ningú, però és que, què més hem de fer? Vull dir, de lleis n'hi ha. Que s'utilitzi i publiciti la Comissió de Garantia d'Accés a la Informació Pública? És clar, i tant, que ho hem de fer, però és que això s'hauria d'estar fent. Que es compleixi la Moció 43/XI? Que es compleixi. Si cal posar un punt en unes conclusions d'una comissió d'estudi que digui que es compleixi una moció del Parlament, vol dir que no es compleixen les mocions del Parlament. No és cap notícia per a ningú. Cal fer servir els mecanismes que tenim: comissió, la Sindicatura de Comptes, l'Oficina Antifrau.

Bé, si els fem servir o no els fem servir, o si els traiem el suc que els en podem treure depèn, doncs, de decisions que prenem aquí i que podríem haver pres fa molt. Jo no hi vull insistir, perquè jo defenso, al contrari que d'altres..., crec que TV3 fa una bona feina i és molt necessària i cal que encara en faci més, i abans ho he dit amb els informes del Síndic de Greuges, i també ho podem dir amb els informes de la Sindicatura de Comptes. Sembla una «tonteria». Jo dic, i hem proposat: «Escolta'm, per què no fem un programa a TV3 on vagi el síndic i digui, durant mitja hora, expliqui el que diu l'informe tal o l'informe qual?» Bé, es va votar que no. Per què hi ha aquest interès en allò que fa

el síndic, i qui diu el síndic diu l'Oficina Antifrau, el Síndic de Greuges o qui sigui, per què aquest interès en que això no se sàpiga?

En posaré només un exemple. Tots sabem que un dia per TV3 ens vam assabentar de que entraven els Mossos d'Esquadra al Palau de la Música, no? «Oh, què ha passat? S'ha trencat l'oasi?» Ostres, la Sindicatura de Comptes feia anys que avisava. Si el dia que va avisar la Sindicatura de Comptes en *prime time*, dissabte, s'hagués explicat set anys abans el que estava passant, és probable, és molt probable que no hauríem hagut d'esperar aquests set anys. Sembla una «tonteria», però es va votar que no. Hi ha algú que està content, ens posem una medalla, tenim una sindicatura, tenim això, tenim una llei de contractes, tenim no sé què. Ara, com menys se'n parli de tot això, millor.

Més personal per als Mossos, per a investigació de delictes econòmics. És clar, la policia va amb un sis-cents i els altres van amb un Ferrari, i això ho sabem des que la policia perseguia a *caballo*, no? I continua sent així. I, diguem, l'agència tributària també ha de tenir més recursos, l'agència tributària. Preocupa, perquè aquí ho hem sentit: «No, l'agència tributària no ha de perseguir, no ha de ser dolenta, ha de col·laborar.» Es veu que això és la modernitat en la fiscalitat. Oh, ha de col·laborar. És clar, si l'agència tributària col·labora –i perdó per insistir-hi, però ho he de fer– amb PricewaterhouseCoopers, *malo, malo, malo*. I això, doncs, segueix passant mentre nosaltres...

Cal prohibir les donacions als partits polítics. Hi ha tota una sèrie de qüestions sobre les donacions, no? Bé, nosaltres hem fet una proposta de llei sobre això. Bé, veurem què passa quan arribi el moment, perquè sí que és veritat que a vegades es voten unes coses, a vegades se'n voten unes altres, depèn de com vingui el dia. Cal suprimir els aforaments, cal suprimir els indults, cal suprimir els conflictes d'interès. Deia el diputat de Ciutadans: «Que los ciudadanos, cuidado, que los ciudadanos no piensen que lo que hacemos aquí no sirve para nada.» És clar, hi ha un risc molt important, entre d'altres coses perquè –i això també ho he dit moltes vegades quan parlem de corrupció tant en la comissió com en la Sindicatura de Comptes com en aquest Ple– un dels grans perills de que els ciutadans, tots els ciutadans, vegin que tot plegat el que fem és inútil és quan agafem la transparència i la lluita contra la corrupció com un element més del màrqueting polític per venir a dir: «Nosaltres som els que més lluitem contra la corrupció.» Això és un perill, perquè al final es converteix en una eina, no ho sé, diuen. Potser a algú ara se li acut això del pacte d'estat, però atenció en venir a veure aquí, a competir per veure qui és el que més lluita contra la corrupció. Perquè, amb tot el «carinyo», quan Podemos posi un govern del Partit Popular, el partit més corrupte del sud d'Europa, a governar, en parlem –en parlem–, però de moment us heu de conformar a criticar-nos per les coca-coles.

Si d'alguna cosa ha servit això, i estic segur que és una cosa que compartim, és que durant el procés de compareixences hem vist que en aquest país, més enllà del màrqueting i del que puguem fer veure aquí, hi ha molta gent que sí que s'implica, que sí que treballa moltíssim, a la que no s'ha escoltat durant molt de temps. Esperem que com a mínim això serveixi per escoltar-la. Hem vist –i en poso només un exemple, o dos– el Pacte social contra la corrupció, que és una gent que ha estat allà i no ha vingut a posar-se medalles, i ara no té aquí els seus deu minuts per explicar com ho han vist ells; hauria estat bé. Tenim la gent d'Xnet, que també va venir, que l'altre dia els vaig citar. I sempre ens diuen una cosa..., que, per exemple, a Rato no el va portar a la banqueta dels acusats Ciutadans, que és un partit que fa un munt d'anys que existeix, no el va portar Ciutadans, tampoc el va portar Podemos, el va portar la gent. Per això dic que no ens posem medalles que no ens corresponen, perquè llavors el que estem fent és debilitar allò que des del carrer empeny.

La corrupció està a l'IBEX, està allà: està als bufets i a les consultores de Diagonal amunt. Òbviament, nosaltres, tots els que estem aquí, hem de continuar treballant, però no ens posem medalla, no banalitzem la corrupció, perquè cada vegada que surt un partit aquí a posar-se la medalla està posant la pedra del següent escàndol.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

Em queden trenta-dos segons. Vull pensar que el fet que ara no posin una ampolla per a cada un dels que parlen deu ser una mesura d'estalvi –de vidre, com a mínim–, que celebro amb tots vosaltres.

La presidenta

Sí, senyor Fachin, és una mesura de..., perquè ara estem treballant en el Parlament sostenible. *(Rialles. Veus de fons.)*

Moltes gràcies, senyor Fachin. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades..., bé, jo crec que aquest no és un faristol de retrets, sinó de propostes. Voldria analitzar per què estem avui aquí, i d'on venim per estar, avui, debatent sobre l'informe de les conclusions de la Comissió d'Estudi contra la Corrupció.

La Comissió d'Estudi de la Corrupció i la Regeneració Democràtica sabem tots que no és la primera. És la primera amb aquest títol, però no és la primera que tracta, a bastament, com lluitar i aprofundir davant de la lluita contra la corrupció, tant en el pre- com en el post- corrupció. Jo crec que vostès se'n recorden perfectament de la comissió Pujol, de l'anomenada «comissió Pujol». I estic segura de que malgrat que hi ha alguns diputats que, aquí, no hi eren, vostès reconeixen en moltes d'aquestes conclusions que conté aquest informe moltes mesures que es van proposar fa pràcticament més de dos anys.

Bé. Això és un senyal. Hi ha alguna cosa que no funciona, no?, si després de dos anys ens trobem aquí.

Què és el que hem fet i què és el que creiem, des del Partit Popular, que hem d'analitzar? Bàsicament, des d'aquí hem fet dues coses importants, però amb certs límits: el Codi de conducta dels diputats, en primer terme, i, en segon terme, una llei de transparència.

Bé. El primer, el Codi de diputats. El Codi de diputats ha servit per fer que els diputats facin pública la seva agenda política, perquè presentem totes les declaracions d'IRPF, i fins i tot per no rebre regals d'importos superior a cent cinquanta euros, cosa que està bé. Ara bé, ha servit més enllà de l'anècdota? Ha sigut el Codi de conducta un impediment de cap mena per a aquells que cremen símbols des d'aquest plenari o des de la sala de premsa d'aquest Parlament? O a aquells que fan servir la violència com a estri polític assaltant seus de partits democràtics, com vam patir el Partit Popular la setmana passada? Ha servit per a aquells diputats que avui seuen en aquest hemicicle..., deixin d'alliçonar, d'assenyalar i d'entrenar els seus cadells per acusar i per coaccionar un partit democràtic?

No ha servit de res. Tampoc ha servit perquè a aquest plenari se li cridi l'atenció a aquells que fan servir, en les seves allocucions, insults. Hem rebut insults com: «el Partit Popular és racista», «franquista», «falangista» o «doble agent». Ha servit el Codi de conducta? No.

El segon, la Llei de transparència ha portat dades molt positives. Les administracions locals han fet un esforç enorme en fer un *striptease* pràcticament integral de control, d'exemplaritat de despesa, d'eficiència i d'exemplaritat de les administracions. Però és curiós que això no vagi més enllà, perquè, al cap i a la fi, el model que tenen algunes administracions públiques en qui emmirallar-se és la conselleria de Transparència, que saben vostès que és aquella que més infringeix aquesta Llei de transparència; no només ho diem els diputats de l'oposició, sinó que, fins i tot, ho ha explicat avui el síndic de greuges des d'aquest faristol.

Si el mateix conseller de Transparència és el primer infractor, entenem que la eficiència d'aquesta llei, doncs, no pot ser complerta. Potser és que el conseller amb els vuitanta-set viatges que ha fet durant aquest any no ha tingut temps per donar la informació que se li requeria de la seva conselleria.

A vegades, ser els primers en legislar no significa que es faci bé, i que allò que es decideix al Parlament, doncs, a vegades és interpretat com un engany per la ciutadania. I això –això– ve recollit precisament avui en un diari, que és *El Periódico de Catalunya*, que ha fet, precisament, un article ben detallat del que fariem avui en aquesta sessió plenària. El títol, el titular, d'aquest article era «Plagi al Parlament». Ens assenyalava pràcticament com els actors d'un postureig polític en termes de corrupció.

Jo crec que avui aprovarem algunes qüestions o ratificarem aquest informe amb algunes conclusions que són viables i que es poden portar a terme i d'altres que no. Des del Partit Popular hem apostat, en totes les compareixences i conclusions que hem pre-

sentat, a allò que estigui dintre de les nostres competències i possibilitats en complir en termini curt i mitjà. Hem defugit de grans propostes, aquestes que es van produir fa dos anys i que avui es tornen a reproduir, perquè nosaltres no creiem en la política de: «Nosaltres més». No. Nosaltres, qualitat.

Protegir els denunciants de corrupció? No es pot fer. Suprimir l'indult i l'aforament, augmentar el termini de prescripció dels delictes de corrupció, negar el dret a concórrer a concurs d'adjudicació a empreses que tenen filials a paradisos fiscals, nomenaments de tribunals superiors de justícia –Audiència Nacional, Suprem, Tribunal Constitucional...–, mesures que es poden repetir legislatura rere legislatura perquè requereixen reformes que no s'han de fer des d'aquí, que s'han de fer des del Congrés dels Diputats, i, curiosament, amb majories molt reforçades. Per què?

Perquè impliquen una sèrie de reformes que afecten la Constitució, Llei orgànica del poder judicial, Llei general tributària, Llei de contractes administratius, Llei de la funció pública, Llei dels alts càrrecs de l'Administració pública, i estatuts d'autonomia.

En podem parlar. Ens hem passat pràcticament un any i mig parlant-ne, una i mil vegades. Però, si no fixem, d'una vegada per totes, fites realistes i realitzables, no arribarem enlloc, i la fotografia, al final, és la que és. Tot el tema de la corrupció portat des de les cambres legislatives és més un postureig que una voluntat efectiva de lluitar contra la corrupció.

S'ha de dir que hi han hagut moltes modificacions legals pràcticament en els últims cinc, sis anys, i que nosaltres, com a Govern i des de Madrid, hem fet modificacions com: prohibir les condonacions de deute als partits polítics –hi ha alguns que no se n'han assabentat, perquè les proposaven aquí i aquí estan–, enduriment del Codi penal –tampoc se n'han assabentat alguns–, Llei de transparència, Oficina de Recuperació d'Actius, Llei de l'alt càrrec, Llei de control de l'activitat econòmica i financera dels partits polítics, modificació de la Llei d'enjudiciament criminal.

És suficient? És evident que mentre hi hagi casos de corrupció, que estiguin o no en tribunals, tota... –tota–, tota previsió és poca, però és. Posaré exemples d'aquelles mesures que dintre d'aquestes conclusions jo crec que sí que es poden portar a terme, i que requereixen –requereixen– de l'acord de tots nosaltres, que són: millorar els estris de control, de contractació, de transparència i contra el frau.

Nosaltres n'hem presentat sobre aquestes coses: reducció del 50 per cent dels contractes menors, que és on moltes vegades s'hi troben fets de corrupció; noves funcions per a la Sindicatura de Comptes, tenim la possibilitat de fer una modificació que obligui a fer fiscalitzacions amb contractes menors, criteris de caixa, fer memòries sobre l'eficiència o no dels serveis i costos..., dels costos i eficiència dels serveis públics, siguin o no concessionats; establir criteris més estrictes amb criteris de bon govern i Administració eficient; millorar els plecs de contractació –això no requereix una modificació, sinó una voluntat per part de l'Administració de millorar-los–; complir amb la Llei d'administració i de contractació pública, que nosaltres hem proposat com a..., escoltin, en la lliure designació, compleixin amb la llei. La lliure designació és per nomenar a un funcionari de carrera per determinat lloc dintre de l'Administració pública. No facin servir vostès familiars fins al quart grau, com fa la senyora Colau a l'Ajuntament de Barcelona.

Doncs, a veure..., si tots posem de la nostra part, jo crec que podem millorar moltíssim en termes de corrupció. Ara bé, si és el que jo he vist aquí, a aquest faristol, durant les intervencions d'abans, arribarem a allò de: «Correr es sano, pero cuando se hace por el camino equivocado se llega a mal lugar.» Y sobre todo cuando se hace absolutamente deslumbrado por la demagogia. Esa que reparte carnets de honestidad a algunas personas que forman parte de partidos políticos determinados, esa que habla de la legitimidad democrática de algunos y de otros no.

Porque, al final, la demagogia también es deshonestidad; es deshonestidad política, por supuesto, y tiene un efecto devastador para la democracia, casi, casi tanto como el de la corrupción.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, en primer lloc, i com a qüestió prèvia, nosaltres volfem agrair que en aquesta ocasió..., sobretot perquè és la primera vegada que portem les conclusions d'una comissió d'estudi a aquesta cambra, després de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, és tot un honor poder-me dirigir a la cambra sense que hi hagi risc de querelles cap a la presidenta, ni de querelles cap a la resta de membres de la Mesa, i que..., gràcies, membres del PP, gràcies, Govern de Mariano Rajoy i Tribunal Constitucional per deixar-nos fer en aquesta cambra un debat sobre les conclusions d'una comissió d'estudi.

En segon lloc, volia, també, deixar sobre la taula que... –i per respondre, en aquest sentit, no?, a la diputada Esperanza García–, que trobo que, bé, per ser un grup marginal o quasi marginal trobo que ens donen bastant importància en els seus discursos, no? Però, en qualsevol cas, nosaltres no hem vingut aquí a donar lliçons de res a ningú –de res a ningú–; però el que tampoc no acceptarem és que el partit més corrupte d'Europa –el partit més corrupte d'Europa–, que ha robat, que ha saquejat i que es troba imputat en centenars i centenars de procediments per robar els diners dels ciutadans, ens vingui a donar lliçons a nosaltres. I ho explicarem totes les vegades que faci falta! (*Veus de fons.*) Sí, vostès: el partit més corrupte d'Europa. I penso que és un bon moment per dir-ho, en el moment en què abordem les conclusions de la Comissió d'Estudi de Mesures contra la Corrupció.

I, dit això –i de manera molt breu, per apuntar algunes idees sobre la valoració que nosaltres fem de la comissió–, deixar clar –i és una pena, penso, que no ho hagi dit ningú, perquè va ser un acord del que, més o menys, vam estar d'acord tots els grups parlamentaris–, doncs, que... –i en aquest sentit prenc la paraula del diputat de Ciutadans–, aquí ningú ha donat el treball contra la corrupció per acabat.

El que vam, més o menys, acordar és que seguiríem treballant a través d'una altra metodologia, que consistia en abordar quatre ponències de llei que tenim obertes en aquest Parlament: la de l'Oficina Antifrau, que és precisament a instàncies de ciutadans; la de contractació pública, arran d'una iniciativa del Govern; la de partits polítics, que és arran d'una iniciativa de Catalunya Sí que es Pot, i la d'inelegibilitat de càrrecs públics, que és arran d'una iniciativa del Partit dels Socialistes. Doncs, amb aquestes quatre ponències de llei, abordar ja mesures concretes que puguem aprovar-les com més aviat millor i que d'alguna manera puguin entrar en vigor, no?

I, per tant, en aquest sentit, hi havia una certa sensació que el que era l'estudi de la matèria de corrupció, doncs, ja l'havíem esgotat i que el que havíem de fer era començar a aplicar mesures; algunes d'elles es troben ja a les conclusions que avui, d'alguna manera, aprovem.

Jo sí que del funcionament de la comissió m'agradaria dir-ne dues coses. Primer, que el diari de sessions és testimoni de l'aportació que ha fet cada grup parlamentari. Per tant, aquí cadascú sabrà el que ha fet i el que no ha fet. Però sí que voldria posar en relleu que hem tingut una absència important, que és el poder judicial. Nosaltres hem volgut escoltar reiteradament el poder judicial amb relació a la lluita contra la corrupció, l'hem citat reiteradament a la comissió, i el poder judicial s'ha negat a comparèixer en aquesta comissió, tant diferents jutges a qui ho hem sol·licitat com el mateix president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Penso que és una pena, en aquest sentit, que aquest Parlament, quan fa la seva feina d'estudi del fenomen, no pugui comptar amb l'opinió dels membres del poder judicial. I m'agradaria entendre també per què aquestes reticències del poder judicial a sotmetre's a un òrgan democràtic, com és el Parlament, per tal de, d'alguna manera, interactuar..., o si es pensa que la legitimitat democràtica, el poder judicial, la té *per se*. És a dir, el poder judicial se l'ha de guanyar, també, la legitimitat democràtica, i una bona manera de guanyar-se-la és retent comptes als ciutadans a través d'una institució com és el Parlament.

En qualsevol cas, també hem de dir que simultàniament a aquesta comissió nosaltres treballàvem per desplegar la moció de república catalana, corrupció zero, i que en aquest sentit pensem que el Govern té encara alguns deures pendents. I quan se'ns va publicar el control de compliment de la nostra moció hi continuem trobant grans dèficits, i continuem sense veure exactament per què no podem saber quantes unitats polítics hi ha dedicades a la lluita contra la corrupció, per què no podem saber quants re-

cursos destina el Ministeri de Justícia a finançar l'activitat de la fiscalia anticorrupció..., i en definitiva poder fer una activitat per part nostra de voler dotar de més recursos aquests espais i de garantir, en definitiva, que aquestes unitats existeixen, que treballen, que s'amplien i que es fa una prioritat en l'agenda de Govern d'aquesta qüestió, no? I, per tant, ho hem de dir –ho hem de dir: el Projecte de Llei de pressupostos no contenia ni una sola partida per a lluita contra la corrupció. El projecte finalment aprovat conté un fons que va ser incorporat precisament arran d'una esmena de la CUP.

I penso, en aquest sentit, que hem de donar més prioritat, més visibilitat, a la lluita contra la corrupció, i que, d'alguna manera, l'hem d'abordar també en tots els seus aspectes. I ens sembla, d'alguna manera, poc coherent que avui aprovem aquestes 245 mesures, em sembla que són, al final, de lluita contra la corrupció i que, en canvi, quan la setmana passada el màxim responsable del que ha estat el màxim actor corrupte del país, i em refereixo a Artur Mas com a secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, ve a la cambra, el grup que dona suport al Govern es limiti a fer un discurs en nom de la presumpció d'innocència. Malament anem –malament anem– si no tenim la capacitat per començar a reconèixer... Perquè el reconeixement dels errors, el reconeixement del que és la corrupció en aquest país durant l'època autonòmica, és un pas imprescindible i necessari per poder continuar avançant, i no podem continuar-nos escudant en la presumpció d'innocència precisament per tancar totes aquestes qüestions. I penso que... En aquest sentit, de la pluralitat que hi ha dins de Junts pel Sí, penso en Esquerra Republicana, penso en els independents, hauríem esperat una lògica més d'higiene democràtica, una lògica més de corrupció zero en la construcció de la república catalana, que no una lògica de partit de tancar les vergonyes de Convergència Democràtica, tal com vam viure en la compareixença d'Artur Mas en la passada Comissió d'Afers Institucionals.

Per tant, el compromís en la lluita contra la corrupció ha de ser transversal, ha de ser en l'agenda política. Nosaltres no veiem que aquest Govern ho tingui com una qüestió prioritària. El conseller Romeva té molta feina a fer en molts àmbits, i potser convindria que hi hagués en aquest Govern una figura que s'encarregués específicament de la qüestió relativa a la lluita contra la corrupció, perquè, si no, tenim la sensació que no s'hi arriba, no?

En qualsevol cas, sí que volem mirar cap al futur, i volem sobretot marcar-nos dos petits objectius en els propers mesos, més enllà del desplegament de les ponències que hem dit.

D'una banda, i com ens ha demanat reiteradament l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció, preparar una cimera de totes les forces polítiques que vam signar aquell Pacte social contra la corrupció. Recordem-ho: totes les forces d'aquest Parlament, excepte el partit més corrupte d'Europa, el Partit Popular. En aquest pacte, una de les idees que hi havia era la de convocar una cimera, i per tant pensem que el proper mes de maig podria ser un bon moment perquè convoquéssim aquesta cimera de forces socials, polítiques, sindicals, d'actors de tot tipus, en la lluita contra la corrupció. I, per tant, d'alguna manera, des d'aquí vull fer un emplaçament a aquest Parlament perquè posem esforços en organitzar aquesta cimera en aquest Parlament en les properes setmanes.

I, en segon lloc, tenim a les mans el desplegament o concreció del Mecanisme Català de Lluita contra la Corrupció, que l'hem definit una mica en les conclusions d'aquesta comissió, i crec que ara correspon al Govern dictar algun tipus de decret o d'instrument jurídic que doni cobertura al que s'ha aprovat com a espina dorsal d'aquest mecanisme de coordinació.

I ens agradaria acabar, finalment, amb una reflexió de la filòsofa Marina Garcés, perquè, d'alguna manera, al final, més enllà, no?, de si la corrupció és molta, és poca, si la podem combatre gaire o molt, el que, al nostre entendre, i en aquest sentit coincidim amb la filòsofa..., és que és el mateix sistema el que, d'alguna manera, afavoreix l'existència de corrupció. I, en definitiva, la pregunta que nosaltres ens fem, o que es fa la mateixa Marina Garcés, és si existeix un capitalisme ètic, si pot existir un capitalisme lliure de corrupció. I la conclusió a la que arriba Marina Garcés és que no –és que no. Perquè «l'honestedat» –diu ella– «implica sempre l'atenció dels altres i cap als altres» i implica tenir «com a horitzó de la mateixa acció la situació del conjunt de la realitat», del que és comú, de la comunitat. I, per tant, no hi pot haver capitalistes honestos, com diu Marina Garcés. Perquè el capitalisme pot ser legal,

però difícilment podem entendre com a honest aquell que es mesura exclusivament amb el seu propi enriquiment i benefici.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, jo potser m'intentaré cenyir una mica més a la qüestió de l'ordre del dia. El diputat Salellas ho ha fet, no?, i sí que s'ha referit més estrictament a les conclusions pròpiament de la comissió. Sí que és cert que a l'inici hi ha hagut algunes intervencions una mica més etèries, diguem-ne, o més mitingueres, no?, per dir-ho d'alguna manera.

En qualsevol cas, aquesta comissió ha sigut una comissió en què hem treballat durant més d'un any, es va constituir el gener de l'any 2016, on hem fet vint-i-tres compareixences, on hi ha hagut quinze sessions de treball, i és una comissió que es va crear, i aquí ho ha dit el senyor Terrades, entre altres coses perquè les conclusions de la CIFEF ja ho deien. Algú aquí ha intentat venir a dir que és mèrit seu, com hi estem acostumats, d'altra banda; d'altra banda, estem molt acostumats a que ens vinguin a dir això. Però és que això ja estava a les conclusions de la comissió feta la legislatura passada, aprovada per tots. Per tant, una mica de rigor –una mica de rigor. I nosaltres no tenim cap inconvenient... Efectivament, vam impulsar una comissió per al procés constituent. Per descomptat, i n'estem orgullosos, i no hi ha cap problema, com també estem orgullosos d'haver votat a favor de crear aquesta comissió que avui formalment, diguem-ne, tanquem, que és la de corrupció.

En fi, deia: vint-i-tres compareixences, que n'hi ha hagut realment de molt interessants, on hem tocat molts aspectes; hem parlat de les tasques que es feien administrativament, sigui pel Govern de la Generalitat, amb el senyor Foz, sigui a l'Àrea Metropolitana, amb la senyora Calvet, amb el senyor Joan Llinares, precisament, també, a l'Ajuntament de Barcelona; hem parlat dels mecanismes de control; Sindicatura de Comptes, Síndic de Greuges, Oficina Antifrau, també han vingut a la comissió; la GAIP, que és un dels apartats en els quals hem fet incidència a les conclusions; a nivell judicial, ha vingut el fiscal Sánchez Ulled, també famós recentment, diguem-ne; han vingut..., àmbit ciutadà; hem tingut Transparència Internacional; el senyor David Fernández, Simona Levi, com a encarregada de la xarxa Xnet; hem parlat de fiscalitat amb el Sepblac, amb l'agència tributària... És a dir, hem tocat un ampli espectre. Llavors, jo, avui, per algunes coses que s'han dit, la veritat és que m'he quedat una mica sorprès, perquè ha sigut una comissió que realment ha fet una feina important durant aquest any que ha estat present.

Dit això, jo voldria fer, i no ho ha fet ningú..., però jo crec que és de rebut, també, fer un agraïment des del Ple del Parlament i des d'aquest faristol a l'Oficina Antifrau de Catalunya, que ha sigut membre especialista de la comissió i que ha fet un document realment molt bo com a conclusions, i jo crec que des d'aquí cal agrair-l'hi. I també vull agrair a l'Observatori Ciutadà contra la Corrupció... Efectivament, el diputat Salellas ha fet referència, no?, al manifest, a l'acord signat, però també han fet un document de conclusions, han participat, han estat en les diferents comissions, i jo crec que cal fer aquest agraïment, també avui aquí, des del faristol.

Dit això, com que s'ha pintat a vegades un punt catastrofista, ja ho entenc, eh?, no ho qüestiono... Però sí que m'agradaria posar en valor coses que s'han fet, perquè si no a vegades jo crec que tenim una sensació, a vegades, d'estar una mica a Matrix, no? Aquest Parlament ha aprovat el Codi de conducta aquesta mateixa legislatura, això és un avenç; aquest Parlament ha fet el registre de lobbys; aquest Parlament ha publicat les agendes; aquest Parlament el 2014 va fer la Llei de transparència, que s'aplica i que és de les més avançades que hi ha a Europa, jo crec que ens n'hem de sentir orgullosos; la Generalitat va impulsar el portal de la transparència; s'han inclòs les denúncies anònimes a l'OAC; la Generalitat ha licitat ja per calcular el *tax gap* a l'agència tributària. Tot això són coses que estaven recollides a la passada comissió, que en aquesta algunes d'aquestes també surten per millorar-les i per concretar-les

més..., i que ja es fan. Per tant, jo crec que també és just, en fi, reconèixer totes les coses que es fan, perquè, entre altres coses, jo crec que venen a partir de la feina que nosaltres hem fet en aquesta comissió.

I, efectivament, hem tocat molts temes. Hem parlat de transparència. I aquí hi ha moltes conclusions, ho deia, no? Seguir potenciant els grups d'interès, el Registre dels grups d'interès; la publicitat de les agendes; els codis de conductes; impulsar el Reglament, que s'hi treballa ja també i és una de les conclusions de la GAIP, que és important; hem parlat d'obrir dades del registre mercantil; tema de formació a les escoles en matèria de corrupció; hem parlat dels mecanismes de control; les denúncies anònimes, ho parlàvem ara; la creació de bústies ètiques; hem parlat de gestió pública, com evitar la contractació pública amb empreses a paradisos fiscals, i crec que aquesta setmana és especialment escaiet, jo crec, també poder mencionar aquesta proposta aprovada; hem parlat de partits polítics, de limitar els aforaments, de limitar el finançament a les fundacions dels partits, de com no s'haurien de condonar els crèdits als partits polítics, de limitar la despesa electoral; en l'àmbit judicial, hem parlat de crear equips de suport especialitzats, d'introduir el delictes d'enriquiment il·lícit, d'evitar els indults en delictes de corrupció, la protecció dels alertadors, allargar la prescripció; en l'àmbit institucional, hem parlat de prohibir la contractació pública amb empreses implicades en casos de corrupció. I així podria seguir. Dues-cents quaranta-cinc propostes, efectivament, de les quals moltes són realment interessants, i que, a més a més, jo crec que una cosa positiva és que són de tots els grups. Per tant, jo crec que, sincerament, ens podem felicitar de la tasca que hem fet.

Dit això, és veritat que hi ha propostes que ja han sortit i no s'han aplicat. És que és veritat. Però, clar, quan parlem de l'àmbit judicial, les competències no les té aquest Parlament; quan parlem de fiscalitat, les competències no les té aquest Parlament; quan parlem d'introduir delictes nous en el Codi penal, les competències no les té aquest Parlament; quan parlem dels indults, tampoc; quan parlem de finançament dels partits, tampoc. Però, clar, n'hi ha uns que es veu que són molt influents a l'Estat espanyol però que només presenten aquestes mesures aquí, on, per cert, s'aproven, però on no tenim competències per poder-les fer. I per això hi ha una part d'aquestes conclusions que ja venien d'abans però que no es fan.

Dit això, jo sí que voldria aclarir algunes coses al Grup de Ciutadans, perquè la veritat és que m'he quedat sorprès. M'he quedat sorprès perquè han dit algunes quantes inconcrecions que realment m'han sorprès, no? Meses de contractació: aquí al Parlament ja es fa així –aquí al Parlament ja es fa així. Per persones tècniques. Però jo vull explicar al senyor De Páramo..., perquè he trobat moltes coses estranyes. Entre les coses estranyes..., és que qui fes les conclusions de la comissió de la corrupció és una persona que no ha vingut a cap comissió de la corrupció. No ha vingut mai, no n'ha sigut membre, efectivament, però avui ens ha vingut a allisonar sobre el treball que hem fet una persona que no ha participat ni un minut en aquesta comissió. A mi m'hauria agradat debatre amb el senyor Espinosa, que ha fet un treball intens, i jo l'hi vull agrair, al llarg de la comissió. Llavors, això m'ha deixat perplex, ja d'entrada.

Per tant, jo li vull dir algunes coses, perquè també ha dit: «No, vostès han votat en contra dels càrrecs a dit», tal i tal. Bé, proposta 131, aprovada. Diu textualment: «Cal limitar en les institucions la possibilitat que els candidats electes nomenin càrrecs de confiança, i cal garantir-hi i promoure els principis de mèrit i capacitat restringint al màxim els llocs de treball de lliure designació i establint el concurs de mèrits com a principal sistema de promoció interna.» Vostè ha dit que això no s'ha aprovat. Bé, proposta 131. Però no ha vingut a la comissió. Per això l'hi lleigeixo, perquè potser vostè no ho sap. Li sembla molt malament, aquesta conclusió? Sap per què ho dic? Perquè és de Ciutadans, aquesta proposta. És seva. I sap qui l'ha votat a favor? Nosaltres. I sap qui no l'ha votat? El Partit Socialista i el Partit Popular. (*Aplaudiments.*) Per tant, vostè s'ha d'aclarir –vostè s'ha d'aclarir. Perquè, llavors, vostès han fet moltes propostes i han parlat de limitar la despesa electoral. Saps qui hi ha votat a favor? Nosaltres. Saps qui hi ha votat en contra? El Partit Popular i el Partit Socialista. Vostès han fet propostes en conflictes d'interès, la 184 i 185. Saps qui no hi ha votat? Tots els grups hi han votat a favor, i el PP no.

Llavors vostè diu que nosaltres es veu que ens entenem molt, amb el PP; no ho sé, m'ha sorprès molt, perquè, a jutjar per les votacions, això és res més lluny que la realitat, però, hi insisteixo, com que vostè no ha vingut, l'hi explico.

Però, clar, nosaltres hem presentat seixanta –seixanta– propostes, seixanta, Junts pel Sí. Sap quantes no ha votat Ciutadans? Tres. Tota la resta ens les ha votat a favor. Home, tan malament no ho devem haver fet! Tan malament no ho devem haver fet, perquè, de les nostres conclusions, vostès ens les han votat totes.

Sap quines no ens ha votat vostè? Que no es contractin empreses que tenen seu en paradisos fiscals. Vostès, aquesta, no l'han votat, la nostra conclusió. Curiós. Segona: tenir més competències a l'agència tributària. Vostè aquesta tampoc ens l'ha votat. I tercera, que un dels problemes per evitar la corrupció és no tenir competències en matèria judicial. Aquesta, vostè tampoc ens l'ha votat. Curiosos les seves, diguéssim, interpretacions d'aquesta comissió.

Però en qualsevol cas, i acabo, perquè m'estic menjant el temps, nosaltres, efectivament, volem eines; volem eines per poder construir un país millor –un país millor. Vostè ha dit Pujol, Aznar i com s'ho manegaven i no sé què, però, de fet, vostè ha definit l'autonomisme, i m'agrada. Per això nosaltres som independentistes. Per això nosaltres parlem de votar i parlem de fer un referèndum, perquè creiem en la democràcia. Per això nosaltres hem fet efectivament una comissió del procés constituent i volem fer un procés constituent, perquè nosaltres volem interpellar tothom i que tothom sigui mare i pare fundador de la república. I, per tant, nosaltres volem participació.

I nosaltres volem república, sí, per tenir més eines, per ser lliures, perquè això és el que volem, i, per tant, poder construir un país amb persones lliures, però que també sigui lliure de corrupció.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gómez del Moral. Moltes gràcies.

Senyora García, per què em demana la paraula?

Esperanza García González

Sí, presidenta, per al·lusions directes.

La presidenta

Trenta segons.

Esperanza García González

Bé, a veure, jo dir-li al senyor Salellas que el partit més corrupte de tot Europa és Convergència Democràtica (*forta remor de veus*), del Govern que vostès recolzen, aquell que ens vol fer, precisament per això, fora d'Europa. O vostès encara no s'han assabentat ni del cas Palau, ni del Servei Català d'Ocupació, ni dels malalts de càncer. Encara vostès no s'han assabentat d'això o se senten còmodes, recolzant aquest partit?

La presidenta

Senyor De Páramo, per què em demana la paraula?

Fernando de Páramo Gómez

Por contradicciones evidentes y por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Fernando de Páramo Gómez

Bien, señor Gerard Gómez del Moral, sí, yo no soy miembro de esa comisión, soy miembro de otras comisiones, pero usted que va cada día a esa comisión, como dice, debería saber que esa comisión la propuso Ciudadanos. Lo digo porque ya que usted va cada día, léase *El País*, *La Vanguardia*, *El Periódico de Catalunya*, hable con el señor Turull, que negociamos con él esa comisión. La creó Ciudadanos, sí. Y lógicamente la creó Ciudadanos, y no la creó usted.

Porque, ¿usted sabe qué ha hecho? Ir en las listas con el partido más corrupto –yo me voy a quedar en España–, ir con ellos en el Gobierno, compartir asientos con ellos. Me compadezco de un republicano como usted que esté sentado al lado de la putrefacción de la corrupción de Convergencia.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Salellas, per què em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Benet Salellas i Vilar

No, jo crec que la senyora Esperanza García no ha sentit com a mínim la meitat del que jo he dit des del faristol, perquè m'he estat referint claríssimament a Convergència Democràtica, amb unes paraules molt concretes, i concretament al seu secretari general.

En qualsevol cas, mirin, no és una qüestió de competició. Em sembla bastant vergonyant haver de dir si és més corrupte el Partit Popular o Convergència Democràtica. Però sí que li demanaria una cosa: aportin dades; diguin-me quants imputats tenen vostès..., quants imputats, numèricament, tenen vostès i quants imputats tenen a Convergència Democràtica... (*Remor de veus.*) No, digui'm el número –digui'm el número–, i així veurem exactament qui ha guanyat aquesta aposta absolutament ridícula.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas.

Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Presidenta, per al·lusions, també, bastant directes.

La presidenta

Trenta segons.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

No; miri, jo entenc que li molesti el que jo li he dit en el faristol, si no passa res, si jo ho entenc. Per tant, jo l'únic que li diré, parafrasejant una persona que a vostès sí que els sembla fantàstica i que no dubten en votar a favor, és: «Fernando, sé fuerte.»

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Acabada la presentació i el debat sobre l'Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica, i tal com ha acordat la Mesa, amb el consens dels grups parlamentaris, ja hem acomplert aquesta tramitació.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre el respecte del dret internacional i europeu al Sàhara Occidental

401-00024/11

I passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que serà una declaració del Parlament de Catalunya per al respecte dels drets internacional i europeu al Sàhara Occidental.

Demano al secretari senyor Nuet que la llegeixi.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta. «Declaració del Parlament de Catalunya sobre el respecte del dret internacional i europeu al Sàhara Occidental.

»El Parlament de Catalunya fa una crida perquè es respecti i compleixi la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea del 21 de desembre de 2016 que estableix que els acords d'associació i liberalització entre el Marroc i la Unió Europea no s'han d'aplicar al territori del Sàhara Occidental.

»El Parlament de Catalunya expressa la seva preocupació per l'explotació dels recursos naturals del Sàhara Occidental, incloent-hi la que fan companyies europees, en contradicció amb el dret internacional i europeu, i recorda que qualsevol activitat comercial amb el Sàhara Occidental sense el consentiment del poble sahrauí és il·legal.

»El Parlament de Catalunya fa una crida a les companyies europees, espanyoles i catalanes perquè actuïn conformement al dret internacional i europeu, de manera que cessin les activitats que afavoreixen la perpetuació de l'ocupació marroquina del Sàhara Occidental i l'explotació dels seus recursos naturals, i insta les autoritats a aplicar la legislació vigent, d'acord amb la recent sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

»El Parlament de Catalunya se suma al corrent de solidaritat de la societat catalana que demana una solució política, justa i duradora que posi fi al conflicte del Sàhara Occidental.

»Palau del Parlament, 5 d'abril de l'any 2017.»
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Atesa la sol·licitud presentada pel Govern, i de conformitat amb l'article 81.3 del Reglament, els proposo la següent alteració de l'ordre del dia, de tal manera que l'actual punt número 9, relatiu a la interpellació al Govern sobre la pobresa femenina, es pugui substanciar com a setè punt de l'ordre del dia, i, per tant, que la interpellació que apareix en el punt número 7, relatiu a la interpellació al Govern sobre llengua i poder, se substanciï en el punt número 9.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració? (*Pausa.*)
Queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre la pobresa femenina

300-00151/11

El següent punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la pobresa femenina, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I l'exposició... (*veus de fons*), la senyora Noemí de la Calle. El que passa, que en aquests moments no hi és la consellera i potser que l'esperem. (*Pausa llarga.*) Ara sí.

Senyora Noemí de la Calle, quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Gràcies, presidenta. *Consellera*, Amelia Valcárcel, ya en el año 97 del siglo pasado, escribía: «La feminización de la pobreza es un hecho. La falta de oportunidades de empleo acordes con la formación, otro. El acoso, y cuando cabe, la violencia, otro más. Todo ello para un colectivo cuyo único defecto visible parece ser el no haber tenido la previsión de nacer con otro sexo.»

Veinte años después las cosas parecen no haber cambiado mucho. Según la ONU, el 70 por ciento de las personas que sufren hambre en el mundo son mujeres. La brecha que separa a los hombres de las mujeres atrapados en el ciclo de la pobreza ha seguido ampliándose en los últimos años. Las mujeres ganan como promedio un poco más del 50 por ciento de lo que ganan los hombres. Los datos que revelan varios informes relativos a Cataluña presentados en este primer trimestre de año reflejan que aquí no nos escapamos tampoco de estas desigualdades y que estas están creciendo.

Voy a poner varios ejemplos. Según un estudio elaborado por la Taula del Tercer Sector Social y ECAS, la tasa de pobreza femenina ha aumentado un 3 por ciento en un solo año y el 13 por ciento de las mujeres que trabajan viven en situación de pobreza.

Según el último informe de Comisiones Obreras hay un 26 por ciento de mujeres trabajadoras en riesgo de pobreza, dato que contrasta con el 15 por ciento de los hombres. Este informe también revela que en Cataluña la brecha salarial anual llega al 26 por ciento. El salario bruto mensual de las mujeres es de quinientos euros inferior al de los hombres.

Desde mi grupo parlamentario, creemos que este tema merece una atención específica en este Parlament, y quiero aprovechar para proponer la apertura de un grupo de trabajo en el seno de este Parlament sobre la feminización de la pobreza.

El análisis conceptual de la pobreza no es solo una falta de recursos monetarios, sino que supone también la discriminación o falta de reconocimiento de la población excluida como titulares de derechos. Porque el análisis de la pobreza no se puede centrar solo en los escasos recursos económicos, sino en la insuficiencia de ellos para promover capacidades, como la capacidad económica, la capacidad para una vida saluda-

ble, la capacidad de interacción social, la capacidad de tener conocimiento y libertad de expansión y pensamiento.

Hace poco tuvimos que escuchar el discurso cavernícola de un eurodiputado que afirmó que las mujeres deben ganar menos que los hombres porque son más débiles, más pequeñas y menos inteligentes. En pleno siglo XXI hay que seguir escuchando estas mamarrachadas. Y en pleno siglo XXI seguimos sin conseguir la paridad en ningún ámbito de la vida. La corresponsabilidad y la conciliación parecen una quimera, y hemos visto como la brecha salarial ha aumentado con la crisis, el desempleo femenino tiene tasas aberrantes, por no hablar de la precariedad laboral.

Consellera, a nadie se le escapa que son principalmente las mujeres las que asumen las tareas del cuidado de la familia. La realización del trabajo familiar y doméstico empobrece a las mujeres en tiempo, lo que las coloca en peor situación a la hora de obtener y mantener un trabajo remunerado, a tiempo completo o indefinido. En cambio, la capacidad de generar ingresos de los hombres no se ve afectada por la paternidad o el cuidado de las personas dependientes.

Estos factores, combinados, suponen una mayor vulnerabilidad de las mujeres en todas las etapas de la vida. Y digo «en todas las etapas» porque esto provoca que de media coticen menos, cosa que hace que tengan menos ingresos cuando cobran una prestación de desempleo o una pensión contributiva.

La problemática es bien compleja. Por ello desde mi grupo creemos necesaria la apertura de este grupo de trabajo para que entre todos los grupos podamos reorganizar nuestra sociedad en función de las necesidades de las personas, que organice equitativamente tanto el tiempo como el trabajo y que aumente las oportunidades de las personas.

Y en esto de aumentar las oportunidades, la Administración puede hacer muchas cosas. Esta mañana se citaba una de ellas: la educación gratuita de cero a tres años. Sabemos que el Govern destina cero euros a las guarderías, *consellera*. ¿Por qué este Govern no apuesta por una de las principales herramientas de conciliación?, ¿qué solución piensa dar su Govern a esta situación? Se lo pregunto porque ayer mismo el *síndic*, en la Comisión de Infancia, volvió a denunciar, en esta misma sede parlamentaria, la reducción de la inversión en infancia.

Otra de las cosas que puede hacer la Administración es velar para que una mujer trabajadora no tenga que decidir entre su carrera profesional y la maternidad, debido a la presión ejercida por la empresa para que no se queden embarazadas o al acoso al que se ven sometidas algunas de ellas al pedir reducciones de jornada tras el embarazo.

Sabemos que este tema atraviesa varias administraciones. Por ello mi grupo parlamentario propuso en el Congreso aumentar el permiso de paternidad, algo que gracias a Ciudadanos se ha convertido en un derecho desde el 1 de enero de este mismo año. Pero creemos que desde Cataluña también se puede hacer mucho para fomentar la corresponsabilidad. Y le voy a poner un ejemplo, que incluiremos en la moción subsiguiente a esta interpelación: se pueden crear incentivos a las empresas que fomenten las reducciones de jornada por paternidad para el cuidado de los hijos. *Consellera*, ¿qué otras medidas está llevando el Govern para fomentar esta corresponsabilidad?

Hablaba antes de la educación de cero a tres años, pero en la feminización del cuidado hay que tener en cuenta también el cuidado de las personas dependientes. El envejecimiento poblacional y la falta de políticas fuertes en dependencia hacen que las familias tengan que hacer frente a las tareas de cuidado de nuestros mayores. ¿Qué medidas tiene pensado tomar el Govern al respecto? Porque, con la baja tasa de natalidad que tenemos, sabemos que es un problema que en lugar de mejorar, se va a agravar. ¿Qué medidas está tomando el Govern a largo plazo?

El informe de Comisiones Obreras revela que las mujeres estamos sobrerrepresentadas en los trabajos menos cualificados y precarios. La semana pasada, en la jornada de mujeres y TIC, la presidenta, Carme Forcadell, hizo alusión a una encuesta que revela que hay chicas que dejan los estudios de tecnología por recomendación de sus profesores –en pleno siglo XXI. Es necesario articular medidas educativas que rompan la relación negativa entre género y técnica. Y esto supone trabajar sobre los planes de estudio para ayudar a las niñas a decidir con más libertad su futuro, rompiendo el prejuicio de que la técnica no es para mujeres.

En este sentido, desde Ciudadanos hemos presentado una propuesta de resolución en la Comissió de Treball para que el Govern fomente la matriculación de chicas en grados de formación profesional donde actualmente su presencia es inferior al 5 por ciento, como los relacionados con la energía, la fabricación mecánica o el mantenimiento de vehículos autopropulsados.

Consellera, ¿qué medidas educativas se están articulando para fomentar el acceso de las mujeres a ámbitos laborales que están copados únicamente por hombres?

En un contexto de dura crisis económica, como la que hemos pasado y de la que aún nos estamos intentando recuperar, algunos colectivos sociales sufren con más rigor las dificultades y los convierten en colectivos especialmente vulnerables. Las mujeres con discapacidad aparecen como un colectivo especialmente afectado por la pobreza extrema. Según datos del Cermi, tienen una tasa de pobreza extrema que triplica la del resto de la población y es un 40 por ciento más alta que la de los hombres con discapacidad. Las personas con discapacidad se enfrentan a costes adicionales, que se presentan en forma de gastos suplementarios en la adquisición de bienes o necesidades básicas. Además, las mujeres con discapacidad tienen que dedicar un tiempo extra a atender sus necesidades y ven limitadas sus posibilidades de obtención de empleo y de generación de ingresos.

Cabe decir que un estudio del Cermi destaca que la población con discapacidad que trabaja por cuenta propia presenta una tasa de pobreza inferior, incluso, a la de la población general; así que una de nuestras preguntas va encaminada a conocer si este Govern tiene previsto algún tipo de iniciativa para fomentar el emprendimiento de las personas con discapacidad, en especial la de las mujeres. Y también, si su *departament* tiene previsto algún plan específico para combatir la pobreza de las mujeres con discapacidad.

Otro colectivo especialmente vulnerable son las mujeres del colectivo trans. El colectivo trans se enfrenta en su día a día a situaciones de conflicto como utilizar la tarjeta de crédito, viajar, practicar deporte o, incluso, usar un cuarto de baño. El proceso para conseguir un nuevo DNI es largo y complicado, y la falta de concordancia de su imagen corporal y su nombre legal hace que constantemente tengan que estar dando explicaciones.

Si para este colectivo la inserción laboral es especialmente dificultosa, en el caso de las mujeres trans la situación se agrava, pues son rechazadas en casi cualquier profesión, y el subempleo y la precariedad son absolutos. Las entidades nos alertan de que las mujeres trans pasan menos desapercibidas en la sociedad y es necesario tomar medidas para eliminar los prejuicios e inconvenientes para contratarlas. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nos advierten de la necesidad de programas específicos de inserción laboral para que ninguna mujer trans se vea obligada, por el contexto que sea, a la marginalidad. Y la marginación es, tal vez, la forma más peligrosa de discriminación, por lo difícil que resulta salir de ella.

Además, los agentes sociales muestran su preocupación porque no existe aún una propuesta sobre la que puedan ir haciendo aportaciones, y una de las demandas es la necesidad de un estudio riguroso sobre la realidad sociolaboral de este colectivo. ¿Tiene previsto el Departament de Treball algún programa de inserción para este colectivo?

Un capítulo aparte y específico merecen las víctimas de la violencia machista, pero se me está acabando el tiempo, así que intentaré abordarlo en la segunda intervención. Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació té la paraula la senyora Dolors Bassa, consellera d'Afers Socials, Treball i Famílies.

La consellera d'Afers Socials, Treball i Famílies

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Jo crec que el tema que avui porta, la interpel·lació que porta és importantíssima, i que estem totalment d'acord amb la idea i tot el que ha explicat a la seva interpel·lació. Jo li aniré explicant el que fem des del Govern, possiblement també em falti temps, com li ha passat a vostè, per tant, intentaré anar per ordre.

Crec que el primer que hem de fer tots és definir què és pobresa. I per pobresa s'entén, com a definició, l'absència de recursos i capacitats suficients per cobrir les necessitats que ens permeten assolir un determinat nivell de benestar. Ara, hi ha múltiples factors que condicionen aquestes possibilitats. Vostè n'ha dit algunes: la pèrdua de poder adquisitiu; el lloc de treball; el mateix habitatge; la discapacitat o les malalties cròn-

niques; la dependència; la monoparentalitat; la violència masclista, com a iceberg de la societat; limitacions per edat avançada; el sensellarisme; la guerra, en el cas de refugiates; la migració, també referida aquí...

Aquests són factors, però jo crec que hem de parlar clar –i hem de parlar clar– i la paraula..., la causa la tenim totes a la ment: la causa és el patriarcat, entès com l'àmbit mental que organitza la nostra societat. I és la societat en què vivim. I, per tant, fins que no canviem les idees del patriarcat incloses a la societat no aconseguirem la igualtat d'oportunitats. I la igualtat d'oportunitats per a homes i dones només l'aconseguirem també si tenim aquella paraula clau que és la «sororitat», entre dones, que ens permetrà avançar més directament. No tenim solucions màgiques, ja ho deia, però sí que tenim indicadors i estudis i és el que hem anat fent des del mateix departament que encapçalo.

Per exemple, el que vostè comentava, el de la bretxa salarial, és un informe que vàrem presentar per primera vegada aquest any, al voltant del 9 de març, perquè ens indiqués objectivament quina és la bretxa salarial que teníem a Catalunya i ens servís de referència per anar canviant les polítiques i poder avançar més directament cap a la igualtat. I vostè ho ha dit: un 26 per cent; de fet, la bretxa salarial més alta des del 2008. Per tant, aquesta ens servirà de referència per fer les polítiques. Si no coneixem on són, no sabem cap on hem d'avançar.

I utilitzar diferents estudis, fins ara, feia que parléssim amb diferent vocabulari i de diferent manera. De fet, quan utilitzàvem el que fèiem fins ara, que era el risc de pobresa a Catalunya, vàiem que per gènere havia canviat. I quan miràvem la bretxa en gènere ens trobàvem que hi havia anys que era més alta en els homes que en les dones, degut a taxes, per exemple, que augmentava l'atur la gent de la construcció i això feia variar les dades. Per tant, si no tenim la sèrie evolutiva, com hem fet ara, de tenir informes clars, des d'un mateix lloc, no ho podíem aconseguir. La renda mitjana ha pujat però continua havent-hi aquesta desigualtat. Llavors, què hem fet? A partir d'aquestes dades, mesures palliatives, jo diria que són les que ens han portat fins ara a treballar, i en tenim, en el departament, però el que volem són mesures transformadores.

Puc parlar d'algunes mesures palliatives: per exemple, les dades de renda mínima actual, on 7.030 famílies monoparentals en són titulars i d'aquestes, en aquestes moments, n'hi ha moltes més de femenines que de masculines. Per tant, és una ajuda per a la part femenina però sempre mesura palliativa. Una altra, per a les situacions de pobresa femenina, és la injecció de diners de prestació que hem donat en el tema de pobresa energètica. Quan hem començat a pagar les ajudes en pobresa energètica també ens hem adonat que la majoria són dirigides a famílies on qui les encapçala són dones. Per tant, és una altra mesura palliativa que ens serveix per afrontar aquesta desigualtat de les dones.

L'altra són les resolucions, el compliment de les resolucions que han sortit aquí al Parlament. Jo puc dir que les resolucions del Ple sobre emergència social, en aquest tema que estava dient, per exemple la 3.1.13: «Adoptar mesures de suport a les dones que hagin patit abusos i maltractaments que incloguin l'ampliació de l'oferta de places en centre d'acolliment amb serveis d'assistència sanitària, assistència jurídica i assessorament», que parlàvem que directament ens toca com a departament, l'estem portant en marxa, fent més places per a centres d'acolliment. Tenim previstes dotze places noves del servei substitutori de la llar i hem adjudicat noves places –i contractat també– per a persones amb dificultat; però sobretot per l'iceberg aquest, que totes estem en contra de..., que ens porta la societat patriarcal, que és la violència masclista.

Posar en marxa el Pla d'actuació de la inspecció de treball. Dir-li que per erradicar la desigualtat entre homes i dones tenim ja actives les campanyes d'aquest 2017 de discriminació salarial. Per tant, cinc campanyes concretes: una de discriminació salarial, una sobre els contractes temporals, una sobre els contractes formatius, una altra sobre el temps parcial i una altra amb relació a les campanyes d'hores extra. Totes aquestes campanyes, amb una mirada de gènere. Però jo crec que el pas important és el que comentava, de mesures transformadores. I aquí, el compromís del Govern en política social és clar.

I quant als programes que tenim des del departament, totes les actuacions sortiran amb mirada de gènere: la de suport a famílies; la d'atenció a la immigració; la de promoció de l'autonomia personal; la d'igualtat i respecte a la diversitat; la d'inclusió social i lluita contra la pobresa; l'atenció a la infància i adolescència, amb les polítiques de joventut; l'ocupabilitat en la igualtat, i qualitat d'integració laboral, en concret, i a l'em-

prenderia, que vostè també en feia esment, i foment empresarial. Tots aquests programes..., a tots hi hauran actuacions i prioritzarem la mirada de gènere en cada un d'ells.

Per tant, 2.872 milions és el pressupost que tenim per al 2017 per a tots aquests programes. I la primera indicació és que hi ha d'haver planificació exclusiva per a cada un d'aquests programes amb mirada de gènere. Per exemple, en un de molt concret, en l'actuació en plans d'inclusió social i lluita contra la pobresa, 20 milions van directament destinats a famílies; d'aquests, 1,2 milions, a beques per a infants i joves de famílies vulnerables que, com deia, normalment la primera persona membre d'aquesta família és una dona, per tant, que això ens garantirà la igualtat d'oportunitat en l'accés a activitats d'educació i, en especial, al lleure; 3,4 milions per a famílies amb fills en situació de vulnerabilitat, i 5,1 milions, que aquests els passem als ens locals, perquè mitjançant el contracte programa tinguin els ajuts d'urgència també per a famílies monoparentals que qui les encapçala és la dona, a la gran majoria. Fomentar, per tant, la igualtat d'oportunitats és l'objectiu clar.

També saben que, des d'un inici, el que hem fet és una direcció general d'igualtat, a dins del departament, en la part de Treball, i aquesta Direcció General d'Igualtat el que fa és precisament el que estàvem dient. Ha augmentat la dotació pressupostària. L'any 2015 es varen dedicar 60.000 euros per a polítiques d'igualtat a les dones en el treball; el 2016 en vam dedicar 95.000, i el pressupost que tenim aquest 2017, per a igualtat en el treball, és de 500.000 euros per a actuacions directament a la igualtat d'oportunitats de dones i homes en l'àmbit laboral.

Què tenim previst fer a les actuacions? Assessorament i suport a les empreses i a les organitzacions per implementar mesures i plans d'igualtat nous; formació presencial i en línia en tots els processos d'incorporació de la igualtat en les organitzacions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –en aquests moments, el 2016, 1.100 persones directives i representants de treballadors i treballadores d'arreu de Catalunya ja l'han portat a terme–, i noves eines i instruments de suport d'implementació de plans d'igualtat. Això, en l'àmbit de treball.

Llavors..., continuarem amb el que estàvem comentant, amb persones amb discapacitat i amb persones migrades; el que teníem previst.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la senyora De la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. *Consellera*, bueno, respecto al tema de la violencia machista, como le decía en mi anterior intervención, merece un capítulo aparte, porque aísla socialmente a las víctimas. El sometimiento de la mujer al hombre tiene como fin controlarla a ella y a sus contactos con el mundo fuera del hogar, reduce la calidad de vida de la mujer y sus habilidades sociales, reduce sus capacidades para participar en actividades fuera de casa, incluso la posibilidad de tener un ingreso y ser parte de las actividades comunitarias y sociales en general. El hecho de que la mujer cuente con un trabajo remunerado puede constituir un elemento de protección frente a la violencia.

Usted ha mencionado una propuesta que se aprobó en el Pleno de emergencia social, fue una propuesta de Ciudadanos, y entre..., bueno, entre las cosas en las que se hacía hincapié, además de las plazas en los centros de acogida, la asistencia sanitaria y tal, se hablaba de la reinserción sociolaboral. Y soy consciente, *consellera*, que el Institut Català de les Dones pertenece a la *conselleria* de la señora Munté. Por este motivo a mí me interesaba que usted, pues, hablase..., preguntarle por algo que sí que competía a su *conselleria*. Y era: ¿qué programas específicos se están llevando a cabo para la reinserción social de las víctimas de la violencia machista? Porque en los informes del cumplimiento de los que hablábamos la semana pasada, del cumplimiento de aquel Pleno de emergencia social, no se hablaba del estado de cumplimiento relativo al ámbito laboral, así que me gustaría que nos pudiese concretar, usted, hoy, los planes específicos que hay para las víctimas de violencia de género. Y si existían, pues, si se han ampliado desde la celebración del Pleno, tal y como se acordó en él.

Hablaba también de las medidas paliativas de la renta mínima, y un informe que presentó Cruz Roja hace..., pues, creo que la semana pasada, hablaba de que el 32 por ciento

de los atendidos por la Cruz Roja a causa de la pobreza tiene trabajo. Y ese informe también ponía de manifiesto que en relación con las desigualdades de oportunidades hay que destacar la feminización de la pobreza, y daba un dato: el 23,1 de las familias en situación de pobreza son familias monoparentales compuestas por una mujer sola con hijos.

Entonces, si cogemos la Ley de igualdad, nos vamos al artículo 1, apartado 7.h, que habla de impulsar políticas destinadas a reparar el déficit histórico que sufren las mujeres en la redistribución de la riqueza, habla de combatir la feminización de la pobreza con una especial atención a las situaciones de mayor vulnerabilidad. También en el artículo 3, los principios de actuación de los poderes públicos, en el apartado 7, habla de «justicia social y redistribución de la riqueza». «Las políticas públicas han de proteger principalmente a las mujeres con hijos a cargo y priorizar en la distribución de la riqueza la lucha contra la feminización de la pobreza.»

Con la Ley de igualdad en mano..., ya sé que es algo reiterativo, pero nos gustaría saber por qué su Govern no quiere compatibilizar la *renda garantida de ciutadania* con las rentas de los trabajos parciales de las mujeres pobres con hijos. Se lo ha pedido el grupo promotor, lo ha pedido Cáritas, las entidades catalanas de atención social, lo han pedido muchas entidades. Lo que nos gustaría saber es si se puede..., si hay posibilidades de llegar a un acuerdo en este sentido, ¿no?, que la renta garantizada sea compatible con las rentas del trabajo, especialmente para este colectivo que es el que sufre especialmente.

Bueno. Me ha hablado, ¿no?, de los problemas estructurales del patriarcado. Por este motivo nosotros, como la problemática es compleja, queremos reiterar la necesidad de que se abra este grupo de trabajo en sede parlamentaria, que nos ayude, como he dicho antes, a reorganizar nuestra sociedad en función de las necesidades de las personas.

Y, bueno, para finalizar me gustaría expresar mi agradecimiento al tejido asociativo que tenemos en Cataluña y a todas esas entidades que muchas veces han suplido la falta de estadísticas oficiales y que, además, pues, con su activismo ayudan a visibilizar una pobreza que se ve menos que la masculina. La pobreza masculina suele terminar en mayor medida con la persona acudiendo a albergues o simplemente durmiendo o viviendo en la calle. Y la pobreza femenina es una pobreza invisible, es una pobreza callada, es la pobreza de quien se esfuerza por dar de comer a sus hijos y suele quedarse encerrada en casa.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Diputada, estem d'acord totalment; vull dir, nosaltres..., per part del Govern no hi haurà cap inconvenient. Entenc que és un tema de Parlament i, per tant, ja ho debatran al Parlament, però jo crec que és important poder parlar de les dones en tots els àmbits. I, per tant, en l'àmbit de pobresa més que mai i en la feminització d'alguns treballs més parcials i d'alguns treballs amb més dificultat també, perquè tinguem clar, per exemple, que les dones migrants el primer accés que tenen a la societat és el treball i moltes vegades no és el treball que voldrien. Per tant, estarem totalment d'acord.

Dir-li que un altre col·lectiu –que, per exemple, n'ha parlat a l'inici i jo crec que també és important parlar-ne– és el col·lectiu de dones discapacitades. El col·lectiu de dones discapacitades són dones que sovint es troben en exclusió i, per tant, hem de fer el màxim per poder-les afavorir en el món de la inserció laboral.

El primer que hem fet també és que la Inspecció de Treball, amb una acció a demanda, no a demanda d'empreses, sinó amb una acció planificada, compleixi exactament i revisi totes aquelles empreses que no compleixen la Llei d'integració social de la Lismi, del minusvàlid, perquè tinguin el 2 per cent de les persones i no ens escudem en mesures alternatives com es podia fer, que són fàcils de fer-les, però que, hi insistim, que és molt millor poder contractar persones amb discapacitat. I, en aquest cas, les dones es veurien molt afavorides, sense oblidar que a les administracions són un 5 per cent. Per tant, la pedagogia i el constant de la Inspecció de Treball, en aquest cas, ho farem.

Però, a més a més, avui li puc anunciar que, d'acord amb totes les entitats de les que vostè estava parlant, podem començar a parlar del nou model d'inclusió social, del nou

model de treball que farem, del model propi de suport a la inserció per a les persones discapacitades. Aquest matí hem arribat a acords amb totes les entitats, tant patronals com entitats, per a un nou model d'inserció que es basi en set línies: suport amb relació a la persona i al concepte de vida independent; distribució territorial i coherent per a tots els centres; procurar protegir les persones que estiguin en espais no assistencials –i aquí hi ha moltes dones, pels números que tenim–; tenir en compte la competitivitat de les empreses també com a element important –per tant, professionalitat i productivitat–; promocionar els llocs de treball de qualitat i continuïtat, tant en els CET com en la inserció a l'empresa ordinària, i que tingui encaix com a model integral segons les necessitats de les persones dintre i fora de l'empresa.

Per tant, una part, el treball protegit; un treball, un model propi català, més enllà del model que hi ha a l'Estat, que té moltes deficiències i moltes dificultats. Que aquí voldria recordar que som l'única comunitat fins ara que posem i avancem diners; n'hi posem de fons propis, que en aquests moments posem 33,4 milions de fons, una aportació que aquest any ja ha passat d'aquest 33, que hem arribat a 43 milions.

Per tant, ens creiem amb prou dret com per fer aquest model propi català. Hi han estat d'acord totes les entitats, i avui mateix hem estat en una reunió, per a partir d'aquí anar-ho treballant totes juntes i evidentment aconseguir el model propi català de centres especials de treball, per dir-ho d'alguna manera, però al mateix temps no deixar la inserció a l'empresa ordinària. Per tant, fem política de país i fem que les dones en el nostre país tinguin tot allò que es mereixen, com ha de ser: una igualtat, igualtat amb homes i amb dones.

Vostè també em parlava de mesures d'inserció de dones que hagin tingut problemes de violència de gènere. Aquí també hi estem treballant des del Departament de Famílies, que sap on tenim els centres acollidors de persones, de dones que han patit violència de gènere. El que hem fet és contractació de noves places, com deia abans; posar en marxa un nou servei d'intervenció especialitzada i un nou servei tècnic de punt de trobada, molt important, que era reclamat per totes les entitats, feministes, en especial; la incorporació de serveis d'acolliment d'urgència en el contracte programa.

Però, a més a més, que puguin tenir accés directament a ajudes que hi ha a l'estiu, per exemple, per a infants. Per exemple, aquest any ja puc dir que en el «Créixer en família» hi han participat dones amb violència de gènere que estaven en centre i, per tant, han estat repartides. O, respecte al servei d'orientació i assessorament a famílies, hem fet un apartat perquè hi puguin anar més les dones. O el fons de garanties de pensions alimentàries i compensatòries, que tenim des del departament, que el 95 per cent va destinat a dones a les que els seus companys, després d'una separació, no els passa la mínima prestació, i, per tant, ho avancem des del Departament de Família.

El que sí que li vull dir, com he dit abans, la mirada de gènere està clara...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...s'ha fet sempre des del departament, ho farem i ho intensificarem més.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Moltes gràcies a totes i a tots.

Es suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i deu minuts.